

پرېنټه

محمد آصف عمر

د کابل د غازي سټيډيوم په پای کې د لویو نغریو اور تیت او دیگونه چپه وو. له خاورو او ایرو څخه د کباب او پلو بوی پورته کېده. په چمن کې زرگونه خلک جمع وو. هغوی ستومانه بنکارېدل. د ټولو سترګې ځلېدلې. لکه همدا شېبه چې یې بد خوب لیدلی وي. هغوی د نندارچیانو لپاره د زینه ډوله چوکيو منع ته کتل. هلته څو تنه ولاړ وو. زخمي زخمي، ټوک ټوک برېښېدل. په منځ کې یې نری سپینه پیغله هم وه. سا یې سوزېدله. د مخ وینې یې په لستونې پاکولې. یو ځوان د خلکو له منځه غږ کړ:

– ای خورې! دا په مور څه بلا لگېدلې؟ اخبر به څه کېږي؟ لږ خو مو پوی که کنه!

له هرې ځوانارې شوې «رېنتیا وایي. رېنتیا وایي» پیغلې په مایکروفون کې وویل:

– جنتي شی! د بنیاد تاریخ د نېکۍ او بدۍ د ټکر کیسې دي. یوه پکې بله زیاته شوه. دغه تېره جوزا وه. د عیدگاه مخ ته لکه د موټرو سیالی چې وي. د زینتي لوبو د کراچۍ هلک له سرک څخه د اوبنتو موقع کتله. سپینه ټوپۍ یې پر تندي کېکارېله. له وروځو یې خولې وڅڅېدلې. د پنجرې دننه په شین جومات کې نه انسان لیدل کېده، نه مرغۍ، نه حشره. فضا ډپه ډپه وه. تابه ویل له ډېر فشار څخه به وچوي. مگر د ډېوالي ساعت نری. ستني لاهم د چیندرو ټوپونه وهل. ډېرې اړه ستني په دولسو بجو ودرېدلې. وچه فضا ولړزېدله. په جومات کې لکه آسماني ستوري چې راپرېوځي، سپینه رڼا شوه. د خلکو سترګې وېرېښېدلې. شمال ولگېد. پر سرک ځینې موټر له واکه ووتل. باربري گاډی د زینتي لوبو په کراچۍ ورغی. هلک ځان بچ که. د لوبو ټوټې پر سرک وشرنگېدلې. هلک په موټر پسې لنډه منډه واخېستله. له ډک ستوني یې نارې کړې:

– ای ای! ودرېره! ای د سپي زو!

زه له جوماته ووتلم. شمال مې شیرچایي جامې او ټیکری کسوه. ځان راته دروند بنکارېده. ځمکه مې په پښو څخه لگېدله. قدمونه مې ټکني وو. د خلکو سترګې را و اوبنتلې. بیرسری ټکسيوان لکه چرسې وبنگېد «قسم چې سمه د گلو لښته ده» ما ځان ناگاره ونيو. هلک په ځمکه پوخ ناست و. تخته تخته یې ژړل. زه راچنگه شوم. ما ویل جنتي شی! ولې؟ هغه غلی شو. زه یې سترپایه وڅېړلم. سپینه ټوپۍ یې په گنجی سر کېښوده. په ورو ورو سلگيو یې ماتو لوبو ته اشاره وکړه:

– ادا مې زیندګي وه. دادا مې مظایره کې شهید شو. د تقاود پیسې وې.

زما یې هم زړه راډک که. د زړه گونډه کاغذسجه بڼه مې وباسله. ما ویا شو کړي ته رغ ب. هه، او اخله! بل ډک ن جوړ که! د هلک باور نه کېده. لکه لمر یې و نه رڼا نه. م پيسې، ج و و لول. د لمر څ له اړه. مو ایل غوږ ته ونيو. لېرې لارم. هغه کړه کراچۍ ټپل وهله. کړینجی شو. ما د مټک راډیو خاوند ته وویل زرگله ورو زه راشه! تازه خبر دی. په عیدگاه کې عجیبه رڼا شوه. هغه پوښتنه وکړه چې ته څوک یې؟ ما ویل بیا غږېږو. شاته مې وکتل. هلک لار. مات لوبني یې په سرک پرېښودل. نور خلک هم بې غمه تېرېدل. زه یې په ټولو لوبو اخته شوم. خبریالانو ته نو خدای ورکړه. ډله ډله عیدگاه ته راخوشې وو. د خړو جامو چاغکی ځوان هم له سپین سراج په موټر څخه کېوت. د کمیس د تڼۍ په شان گردې وړې سترګې یې گرځولې. ما غږ که:

– زرگله وروره! ټېلفون ما کړی و.

د ځوان وروځې بره لارې. د تندي د پاسه گنجی سړیې وسولو. په چټکو گامونو نژدې راغی. غږېدل یې هم چټک وو:

– زه تانه پېچنمه. او دونه مشهورام ولاکه یمه چې جینکی سیلفي تری شي.

ما وخنډل. یوه منگوله د لوبو ټوټې مې په ډېرې و غورځولې. په آرامه مې وویل:

- جنتي شي! زه دې پېژنم. دلغمان يې. دوه بچي لري.
- دقه سې! که زما د خوبني خوراک دې ووايه صوف کومه.
- ماهيان.
د زرگل خدا نه وه سم د آس شيشني و. ما د لوبنو پاتي ټوټې راوړې. هغه رانه سترگې نه اړولې. ما شا وخوا وکتل. هلته نژدې د
تورې لونگي او تورو عينکو سړي په موبایل کې چوخ و. هاخوا ډنگر هلک د يو ټاير والا کراچي گرځوله. په وچې ډوډي يې
لکه وږي لپوه، چکونه لگول. ما ورته زرگون ونيو:
- ای وروړه، هه! دامات لوبني ډېران ته وېسه!
هلک لاره دوه گامه کړه. د زرگل وروځې بړه لارې:
- وه بابا صيبه ي! چې دونه دې ورکولې ما په لمنې کې چلول.
ما ته بيا خدا راغله. زرگل سر نژدې که. وپسېد:
- ای خورې ای! ربتيا ووايه! با خو مې بله پيسه داره بنځه نرله؟ څنگه مې پېجنې؟
ما ته د هغه طنزي لهجې خوند راکوه. له هلک سره د کراچي په بارولو لگيا شوم. زرگل ته مې کړې:
- په ياد که! د هارون کتابچه چې دې پټه کړه. معلم هغه په لېسته ووهه چې ولې دې نه ده راوړې. لاس يې ويني شو.
د زرگل گردې وړې سترگې لکه د اوبو پوکاني راووتلې:
- وه بابا صيبه ي! لس کاله مخکې و. ما بيا د کارخانگي کتابچه ورکړه کله.
- جنتي شي! هارون په قهر شو چې نه به دې راکوله. ته خو به بېچ وې.
د زرگل سترگې او تندې راټول شو. وبنگېد «خه د گفر لور ده؟» د شهادت پېره گوته يې وڅنډله:
- هې هې هې چلبازې! هارون درته ويلې دي. ما نشي غولولې!
ما ونه څنډل. سودا مې وه چې په خپل باور پېنېمانه نه شم. له خلکو مې لېرې بوت. ومې ويل:
- وعده وکه چې زما راز چاته نه وايې!
- ويمه په بابا صيب قسم ده! زما دې زړه کورت کورت راتوی که. تېرې دې کړمه.
ما ورته له سيار دکان گوتې څخه د اوبو بوتل راوړ. زرگل ډډه وکتل. توکل مې په خداي که. ما ويل:
- وروړه! زه آسماني پرېنښتم يم. دارنا چې شوه، دازه ځمکې ته راغلم.
زرگل پخ وهل. اوبه يې له خولې وشيندلې. نژدې يې په ستوني کې بندې شوې وې. وټوځېد. سړيې کور ونيو:
- ډېره وړانه يې. زه درسره دسې ټوقې لرمه؟
ما ټيکري بڼه په ځان تاو که. لاس مې د تخرگ په تيارې کې وښود. رڼا يې کوله. هغه بيا وڅنډل:
- دقه سې! ته خو سمه جادو گره يې.
ما ويل وه خدايه دا څه مصيبت شو؟ څنگه يې وپوهوم؟ کوشش ته مې دوام ورکه:
- وروړه! زه له کرام الکاتبينو څخه يم. ما د لکونو بنياد مانو عملپاڼې ليکلې دي. اخبرني کار مې هارون و.
- هههه. دا د هوسۍ سترگې، په وروځو لگېدلي باڼه، بنايسته پوزه، تازه شونډې. دانو د چا وي؟ د زرې بوډي وي کله.
- جنتي شي! پرېنښتم نه زړېږي.
- نه نا، کله؟ دا پوست غږ. دا صفا مخ. کالي دې ام لږلږ بلېږي. د کشمالي بوی ده پکې. پرېنښتم څه بنکر لري؟
زرگل بيا د آس د شيشني په شان وڅنډل. زه خوشحاله وم چې دغو فرقونو ته يې پام شو. ومې ويل:

— ما د هارون غوندې پاک زړه په بل بنیاد کې لیدلی نه و. پې مینه شوم. ما ویل کاش چې ما ویني. چې خوبه یې شم. پر بنټې خوداسې نه وي. په ما بل څه کېدل. د هارون نیکه چې مړ شو ما هم ژړل. پر بنټې راته حیرانې وې. بیا زما سودا هارون ته شوه. د خدای پاک نه مې د هغه د تقدیر پوښتنه وکړه. د الله غږ مې واورېد. ویل د جوزا په شلمه په مظاهره کې سخت ژوبلېږي. خوبه رته روغېږي. د میزان په اتلسمه په یو ولس نیمو بجو په مظاهره کې مري. په ما قیامت شو. ما ویل تقدیر یې څنگه بدلېږي؟ ویل چې دغو مظاهرو ته لاړ نشي. یا سیاسي ډلې سوله وکړي. ما ویل اجازه راکه چې بنیاد شم. له هارون سره د تقدیر په بدلولو کې کومک وکم. ویل هاروت او ماروت په یاد که! زما په امر ځمکې ته د کمک لپاره کېوتل. مگر بنیاد م یې له درسو غلطه گټه واخستله. ستا به مشکلات لاریات وي. که هارون سا اخستله ته به یې هم اخلې. که نه ته هم مري. بېرته آسمان ته هاغه وخت راتلی شې چې د هغه تقدیر بدل شي. ما ویل هرڅه مې قبول دي.

په زرگل کې وینه وچه شوه. په تندي یې خولې راغلې. د تورو عینکو او تورو لونگی. کس موبایل غوږ ته ونيو. وپسېد:

— زموږ گرانه پاچا! دا جینی. موږ ته خطرناکه ده.

ما واورېدل. پوه نه شوم چې څوک یادوي. خو چې کتل مې سپری تللی و. د زرگل سا سوزېدله. غږ یې وکه. غږ یې نری شو:

— ته رښتیا پر بنټه یې؟ عقل یې نه مني. نو دا ولې ماته وایي؟ هارون ته به غږ کمه.

— نه کنه. هغه به تراحسان لاندې شي. مینه به ونکړي. بې مینې ورسره ژوند نشم کولی. بل، زه دا رازیو بنیاد ته ویلی شم. دا دی تاته مې ووايه. که دویم بنیاد پوه شي، د پر بنټو طاقتونه مې ځي.

— د پر بنټو طاقتونه؟

— هو، لکه ټیټ غږ اورېدل، شیطانان لیدل، نه خیر نېدل، نه وږې کېدل. نو په تا باور لرم.

د زرگل گردې وږې سترگې وځلېدلې. چې پر بنټه پرې باور لري نو خدای پاک هم ترې راضي دی. موسکی شو. لکه د جنت ټکټ چې اوس په لاس ورغلی وي. بوتل یې په یوه ساتش که. خوزما سوداوه. ومې ویل:

— وروره! د جوزا شلمې ته ټولې پینځه ورځې دي. چې هارون بچ کول.

— ری مه وهه! سیاسيونو ورته ډیپېر ویلي. اغه خیریه کارونه نه پرېدي. ځکه خو ورته ټیکټر ویمه. هههه.

— جنتي شې! په تقدیر کې چې دي.

د زرگل اوس پام شو. خبره ډېره جدي وه. خندا یې بیا وتښتېدله. گردې وږې سترگې یې تېرې شوې:

— چې مظاهري ته لاړ نشي تقدیر یې بدلېږي، کنه؟ څه چې څو! زموږه وروري ده. زما مني.

هغه موټر ته وخوت. زه اوس پر ځمکه سمه تللی شوم. دې کې مې یو غږ واورېد. لکه له ډېرې سترېا چې سوزېدلی وي:

— ای بچی! دا ځوان وایي چې رڼا شوه ته عیدگاه کې وې.

شاته مې وکتل. په شنه چینه کې پوخ سپری و. شمال یې د شناوی لونگی شلمه رپوله. چپلاس یې د بېرسري ټکسیون پر اوږه و. په بل یې توري عینکې سمې کړې. په برکه اوږده ږیره یې راکاږه. شناوی تسبیح وشر کېدلې. دا پیرالسبي و. خلکو ویل له عربستانه راغلی. د پیغمبر اولاده ده. هاغه پېښې یې ټکي په ټکي ویلې چې پکې حاضر نه و. له ولسمشره تر ولسکشره ټولو یې لاسونه ښکلول. ما سترې مشي وویل. پیرصیب په موسکا سر وڅو څو:

— خیر یوسې بچی! بڼه نورڼا د څه شي وه؟

زه راگیره وم. نه مې رښتیا ویلی شول نه دروغ. د خپلې وارخطایي د پټولو چل هم نه راته. زرگل د اوبو تش بوتل په موټر کې وغورځوه. تېز راغی. د پیرالسبي لاس یې ښکل که. ویې ویل:

— رڼا ته ددې شاوه.

- څه دې کېږي بچي؟

- ايڅ. د اسلامي همکاريو د سازمان ماموره ده. غواړي عيدگاه سمه جوړه کي. د ثواب دپاره.

ما د هغه له دروغو مخ واړوه. پيرالسبي هم وخنډل. د زرگل رنگ زېږ شو. پيرصيب ماته ټيټ او پاس وکتل:

- ثواب گټې بچي؟ راشه لاس مې مچو که!

ما ويل دا څه وايي دا؟ ثواب په لاس مچولو کې نه، په لاس نيوي کې دی. زرگل ته مې د کمک په اميد وکتل. مگر هغه لکه د

مېرمنې او مور په منع کې چې وي. نه دېخوا کېده، نه اېخوا. پيرصيب موسکي شو. برگه اوږده ږيره يې ورپېدله:

- هسې ټوکه مې وکړه.

زه ووېرېدلې چې ويې پېژندلم څه بلا؟ دلته و چې شيطان مې وليد. د عيدگاه پنجرې ته لکه سکر وټه ولاړ و. زړه مې ولگېد. که

پيرصيب پېژندلې وم شيطان به مې نه ليد. په آسمان کې تورې ورپېڅې راغلي. ما زړه لاس ته وکتل. بڼه و. د بدن رڼا مې پام نه

اړوه. ساتونکو عام خلک پيرصيب ته نژدې نه پرېښودل. خو خبريالان لکه شوخ ماشومان ترې راتا و شول. ما يکرو فونونه يې

جیگ ونيول. سترگې او غوږونه يې بند او خولې يې واړې کړې «تاسې څنگه خبر شوي؟ ولې دلته راغلي؟ دا رڼا د څه شي وه؟

تاسې ته ولې مهمه ده؟» داسې شور يې جوړ کله د مکتب د رخصتۍ زنگ چې ووهل شي. پيرالسبي وخنډل:

- وه بچيانو! يوه دقيقه مې پرېدئ! دغې جينۍ سره دوه خبرې کوم.

د هغه مخ ته نو څوک درېده؟ گناه وه. ټول شاته شول. پيرصيب داسې کتل لکه زما ماغزه چې لولي. نه پوهېږم ولې مې په زړه کې

گرځېدل چې راخبر دی. هغه راروان شو. ورسره آسمان وغوړېد. د باران لار نښه نه وه. ساتونکو ورباندې لويه چترۍ ونيوله. هغه

يو دم لاره بدله کړه. موټر ته ننوت. زما پر ذهن بوج هم کم شو. پيرصيب لاړ. خبريالان وازه خوله پاتې شول.

زه او زرگل «مهرباني موسسې» ته ورسېدو. غريبان شولې ته په قطار کې ولاړ وو. باران د څپرې او سپينيزې تختې ټکولې. مور

سپينې ودانۍ ته ننوتلو. پر دېوالونو د سويې تغذي بنياد مانو تصويرونه وو. هارون په تنگ دفتر کې د کار پر مېز شوله خورله.

تر پېکي لاندې غټو څرېخو سترگو يې زما په سينه کې درېه هار جوړه. غلې کولی مې نه شو. ما ويل دا زړه لا څه بلا دی؟

هارون د کوچ او وړو کي ميز تر منع راغی. زرگل يې په خپله پراخه غېږه کې ونيو. ماته يې سر و خوځوه:

- په خير رالئ! زه هارون يم. د مهرباني موسسې ريس.

ما په زړه کې ويل «اخ قوربانکه دې شم! معرفۍ ته ضرورت نشته» مگر په خوله مې جواب ورکه:

- جنتي شي! زه پرېښته نومېږم. مورکۍ، پلارجان، عايشه خورکۍ، دواړه خوريان بڼه دي؟

هارون په خندا شو. ما يې ټوله کورنۍ پېژندله. هغه د شولې له قاب سره تېزووت. زما زړه ايله لېر مهار شو. د وړو کي ميز په

بڼيښه دوره پرته وه. په کاغذي دسمال مې پاکه کړه. زرگل ته مې کړ:

- د خوار کار پر دی. دې ته يې پام نه کېږي.

- دقه سې! ما خو چيشی ويلي ندي.

د زرگل له رمزه ډکه څېره موسکۍ وه. ما نه ورکتل. شېبه پس هارون د ملگري د خوبني ماهيان او مستې راوړې. مخامخ

کېناست. زه يې په ديدن نه مېږدم. زرگل وبنگېد «دسې مه گوره!» سترگې مې دسترخوان ته کړې. يوه قاشقه مستې مې

وسکلې. خوله مې يخه او تروه شوه. ټوله ورپېرېدلې. حيرانه وم چې بنيادمان دا څنگه خوري. زرگل غږه:

- ما يان و خوره! چې د ځمکې د ډوډۍ په مزه پوه شي! تا الله...

ما ويل هله خدايه! ده خورسوايي را اخېستې ده. په خبرو کې ورگډه شوم:

- غلې کېنه وروړه! په بوی او خوندي کې خپلوي نه کېږي.

د زرگل پام شو. رنگ يې وټنښتېد. هارون ته يې په خندا خوله جينگه کړه:

- توقې ورسره کومه. دا د اسلامي همکاريو د سازمانه راغلې ده. اصل کې پښتنه ده.

ما ويل وه پا که خدايه! دروغو ته څه حاجت؟ لوی لاس يې پام اړوي. مگر نه، هارون تازه شو. شروع يې وکړه چې څو پروژې لرو؟ له څومره بې وزلو سره مو مرسته کړې؟ څومره مو د عايد خاوندان کړل؟ که ستا سازمان پروژه را کي څومره بې کاران به په کار شي؟ زه پوه شوم چې په ما يې د ډونر خيال کړی. خدا راغله. هارون د ميز له جعبې لپټاپ واخېست چې د خپل کار ساحې وښيي. له ډېرې وار خطايې يې فولډر نه موندې. ما ويل:

- جنتي شي! د «روان کارونه» فولډر ته لاړ شه! په «اي» ډرايف کې دی.

هارون او زرگل ډرډر وکتل. زه شاته شوم چې دا مې څه بد وکړل. زرگل بيا کمک ته را و دانگل:

- دا خپلو کارو ته امدقه نوم ورکوي. وايي ستا به ام امدقه سې وي.

هارون په شک کتل. ماله زرگل څخه په سترگو کې مننه وکړه. خو هغه پټ پټ خندل. هارون نقشه و موندله. لنډه يې تشریح کړه.

زرگل يې په اشاره دهلبز ته بوت. وپسېد:

- دا دې څوک راوستې ده مړه؟ ماله يې مخ کې ځان لوڅ لپړ ښکاري. چې جاسوسه نه وي.

- دقه سې! بله خبره نه وه؟ تا ښه په رسمياتو پېچني. بېخي درپسې مړه ده. هههه خداي درکړي.

هارون کټ کټ وخنډل:

- ته خو دسې لگيا يې لکه رېبار. او ناوې دې ام له مخې راوستې ده.

- ای! لږ ځان ته ام چونډ وکه! څو پورې به ټيکټر يې. دسې ښايسته جلی. بيا نه پيدا کېږي؟ پا که ده لکه کمکي حيوان.

- وه ميالي صيبه ی! دا خو جدي دی. کېنه مړه! اغه په نا اشنايي کې زما چونډ ته دونه ننوتې ده. روستو به څه حال وي.

زرگل يې له لاسه کش که. دواړه دفتر ته وگرځېدل. خو هارون اوس راته مخامخ نه کتل. ويې ويل:

- خير ويسئ چې ماله رالغ! زه ولاد ډاکټر صيب دقيق سره غونډه لرمه.

خو ما د ديدن تنده ماتوله. دا مې لويه آرزو وه چې د خپلو آرمانونو له شاهزاده سره کېنم. خبرې وکم. خوړ آوازي يې واورم.

ښايسته سترگې يې وگورم. دا آرزو مې پوره شوه. د نن لپاره همدومره خوبني بس ده. بيا به يې وړلې نه شم. مخ مې زرگل ته کړ چې اصلي خبرې ته راشي، چې له مظاهري يې منع کي. مگر هغه ژوره سا اخېستله. د جامو د ټنې په شان گردې وړې سترگې يې بې واره تاوېدلې. ما اشاره وکړه چې څه خبره ده؟ زرگل مخ هارون ته وگرځوه. ويې ويل:

- د سيکولر غورځنگ د مشر سره دې چيشی کار ده؟

زما په مغزو کې کړنگ شو. وی. خدايه، هارون سياست ته ځي. د زړه مراندې مې سستې او سينه کېکاږل شوه. لکه د هوا اکسيجن چې کم شوي وي. د هارون غږ مې پام واړوه:

- له ډاکټر صيب دقيق سره؟ البته په خيره کارونو غږېږو. پير صيب تشويق کړی دی.

زما له خولې بې واکه ووتل:

- مه ځه! هيله کوم!

هارون په غټو غټو وکتل. ما نو کله ويلی شول چې د جوزاد شلمې په مظاهره کې سخت ژوبلېږې، او د ميزان د اتلسمې په مظاهره کې مړې. وايي به ته څه خبره يې؟ ما ويل:

- جنتي شي! تاته ښه ندی.

هارون وخنډل. دې کې زرگل رامخ ته شو:

- مطلب يې داده چې بې طرفي به مواتواني شي. ډونران به کومک ونکي.
- مو شکل نيشته. په خيريه کارو کې هر څوک برخه اخېستلی شي. نه شي؟
- دقه سې! سياست ته دې کاري گوره. زما همصنفي دې هېر ده؟ امقه سې به دې کافر کي. جوندی به دې خېن کي.
- هارون دا ځل کاره وکتل. سترگو يې ويل ما خپل کار ته پرېدی! زرگل نه پرېښود:
- وه خدايه پاکه، مونږه خو پوپېرو کنه. نه تگ ستا په گټه ده.
- هارون خپل تېره نظر د هغه په سترگو کې خېن که:
- تاسې د پير صيب نه بڼه پوپېرئ؟
- په دې کې؟ هو.
- هارون کړس کړس وځنډل. ويې ويل:
- ولا وبښئ! زه در سره وتلی نشمه. غونډې له بايد ځان تيار کمه.
- سخته بې وسي وه. زړه مې وپرسېد. زرگل وروستي زورونه وهل:
- ای ای! مه کو گوره! خبره ومنه کنه! په باله، په ثمت الله، په جوند کې چې لويه غلطي کوې امداده.
- هارون موسکې و. لکه له ضدي ماشومانو سره چې گير وي. دروازه يې خلاصه ونيوله. مور مجبور وو چې ووځو. زه په خپل عمر کې اول ځل په لانجه او بنسټې وم. له خولې مې سوړ اسويلی وڅوت «اخ خدايه! هيڅ کار دونه سخت ندی لکه بنيادم په خپله گټه پوهول» زرگل مړه موسکا وکړه:
- دسې ام نده. وخت ورته لرو. زما دفتر امدلته قلعه فتح الله کې ده. راځه يو چای ما ي به وسکې!
- زما زړه سترې و. خدای پاماني مې وکړه. په سپرېنا هوټل کې د خپلې کوټې کړکۍ ته ودرېدل. د لمر اخېرنۍ پلوشې د ملي بانک او د افغانستان بانک په لوجو لگېدلې. نه پوهېدم چې د پيسو او قدرت حرص هارون سياست ته کشوي، که زړه ته يې کينه ننوتې ده؟ چې د زرگل خبره نه مني، نو د چا مني؟ پير السبي رايا د شو. په وړوکي مېز باندې لپټاپ ته کېناستم. په نېټ کې هم د پير صيب تورې عينکې وې. خلکو په خورا شوق دده د بزرگۍ او سخاوت کېسې کولې. مگر د ټلېفون شمېره يې نه وه.
- سهار زرگل ټلېفون ته جواب نه وايه. ماد هوټل اعتمادي ټکسي را وغوښت. مټک راډيو ته لارم. زرگل نه و. له مظاهري څخه يې گوزارش ورکوه. زه کوټې سنگي ته پسې ورغلم. مظاهره ختمه وه. د وينې بوی مې زړه سست که. د ترکاریو، بوټونو او جامو کراچۍ درې وړې پرته وې. خاوندان يې گرځېدل که کوم دکار شى روغ پاتې وي. شمال کاغذونه او پلاستيکان ځغلول. ما شيطان ليدل. تر هوايي سرک لاندې مستې موسيقي ته نڅېدل. زرگل له ماتې چوکۍ څخه پاڅېد. نزدې راغی. ويې ويل:
- جنگ لار. په جای يې بل غضب پيدا شو. گوندونه په سيکولر او بنسټپاله غورځنگ و وېشل شول. هريو خپل پلويان دسې کړي چې د بل وينې سکي. مظاهري ام په امقه وخت په امقه جای کې کوي. بيادا حال شي. مونږه يا نه کوو، يا د خره کوو.
- جنتي شې! په دې کې د مظاهره چيانو گټه څه ده؟
- چې مشران يې قدرت واخلي.
- وروره پام پام! بنسټې دي. پښو کې دې لارې نشي. نو مشران دومره پې گران دي؟
- نه، دونه دبل غورځنگ نه کرکه لري.
- بيا زور يې د کراچيوان نه باسي؟ دوی خو په دغه کار هم خپله دونيا خرابوي هم آخرت. څوک نشته چې پوه يې کي؟
- دقه سې! خبره کله اوري؟ هارون ته گوره کنه! دا يې اغه او بنسټاره ده. بېگه بيا ورسره وغرېدلېمه. نه يې مني.

شاته شيطان روان و. خو ما ورکتل هم نه. خپله په لانه ککره وم. د جوزا شلمې ته خلور ورځې وې. بايد د هارون منځه ونيسم. پانکر راغی. په اوبو بې سرک پاکوه. شيطان ترپ وهل. موږ هم حرکت وکړه چې لامده نه شو. ما زرگل ته کړې:

- پير صيب هارون له سياسته گرځولی شي. خو هغه ته به دوه مياشتې مخکې واري نيسي. زره نه کېږي؟

- کېږي. مونږه خبريالانو ته يې خاصه شمېره راکړې. زه به يې درکمه. خو گومان نه کومه.

ما سمدلاسه تېلفون راواخېست. پسته بيا پير السبي کيسه وکړه چې هغه دا وخت د کوټې په سر کې په شنې چينې کې تاواناست و. تورې عينکې يې سمې کړې. گرد چارپېرې ټولې نالې. مريدانو نيولې وې. يوې معلمې له ذهني ودې څخه پاتې زوی راوست. په سترگو کې يې شک و. لکه چا چې په زوره رالېږلې وي. پير صيب په سوزېدلې غږ وويل:

- بچي! دواړه کرېته ناک دې بېرته ويسه! د معلمې څو نه ماش دى؟ خپلو اولادونو ته يې ورکه!

هغې ناک په اوله تلاشي کې ورکړې و. حيرانه وه چې دى چا خبره؟ پير صيب ته زما زنگ راغی. هغې داسې کتل لکه د غولولو راز چې يې کشف کړى وي. خو پير صيب موبایل بند کړه. د بنځې د زوی په سربې شناوې، تسبیح ووهلې. ويې ويل:

- څه خدای دې جوړه کړه بچي!

معلمې په شک کتل. دا وخت د غټ تور ټيکري بنځې خپله لور راوستله. کليواله بنکارېدلې. پير صيب غږ کړه:

- دغې بچي يو کوټ ناک راوړي، او تا پينځه کولچې لغمانی پېر. څه ضرور؟ تش لاس راتلی نشی!

د معلمې سترگې له خپلې دايرې راوتلې. په پير صيب يې عقیده پخه شوه. په پښو کې يې پرېوتله. مريدانو په زوره له کوټې ووبستله. ما بيا زنگ ووهه. دا ځل پير صيب موبایل غوږ ته ونيو. موسکى شو:

- د پاسته غږ نه مې وپېژندلې بچي. اغه د عيدگاه مخ ته چې وې کنه؟ امر وکه!

- نامه خدا پير صيب! دغه دى ذهن! امر نه دى، هيله ده. ما ويلې د مهرباني موسسې مشر بې وزلو ته غنيمت دى. اوس يې په دماغ د سياست شمال لگېدلى. د چا خبره نه مني. که تاسې يې راوگرځوئ ثواب به وگټئ.

- هه هه هه، په دونه ثوابونو څه وکم بچي؟ وپشل کېږي ام نه. څه خیر! سبا اته بچي دواړه ورځو. زه يې پې منم.

د زرگل خوله وازه شوه. پير السبي د هېچا لپاره دومره وخت نه درلود. زه په موسکا تر ماتو پېټيو واوښتم. وړاندې د برق د پايې پناه د تورو عينکو او تورې لونگي سرې تېلفون غوږ ته ونيو. وپسېد:

- زموږ گرانه پاچا! که اجازه وي، د هارون کار به د حوزې آمرته وسپارم!

زه پوه نه شوم چې کوم هارون يادوي؟ او دا پاچا څوک دى؟ ماته د هوټل په کوټه کې تر سبا انتظار سخت و. په ترورمې کې مې هندارې ته وکتل. بدن مې ځلېده. څراغ مې ولگوه. د بدن رڼا مې پټه شوه. په توره چينه کې مې ځان تاو کړه. د هوټل د هرکلي ځای ته لاړم. له يو خارجي سره په ويتنامي، له بل سره په هندي وغږېدم. د هرکلي د ځای مسؤل هزاره ځوان وخنډل. په انگليسي يې وپوښتل چې څو ژبې موزده دي. ما ويل د افغانانو په هره ژبه غږېدى شم. ځوان هزارگي لهجې ته شو. په کيسو کيسو کې يې وويل چې زه او د ماما لور سره مينه لرو. خو ماما مې هغه بل چاته په پيسو ورکوي. ځينې دوستان وايي وتښتئ. ځينې وايي عريضه وکئ. حيران يو د چا و منو؟ ما ويل د زړه و منئ!

سبا زه او پير السبي د هارون دفتر ته ننوتلو. لکه د منډې د مسابقي شپېلک چې وشي. هغه او پيت پزې نجلۍ سره وغورځېدل. د پير صيب په لاسونو پرېوتل. لار ترې ورکه وه چې څه خدمت وکړي. پير صيب کېناست. هارون ته يې کړې:

- اى بچي! وايي د سياست هوس دې ځان ته راکارې. مه کوه! خيريه کارونه مه پرېده!

هارون ماته په شک وکتل. خو پير صيب ته دومره خوښ و لکه د کلونو مجرد ته چې د شمال راوړي. ويې خنډل:

- نه چرته يې پرېدمه. زه د سياست نه د خيريه کارونو د پراخېدو لپاره کارالمه.

پیت پزې نجلۍ زرزې سترگې وړپولې. چای یې واچوه. پیرصیب سمدلاسه کیلاس پر سر واړوه. ما پزه مونجه کړه چې ستونی به یې وسوزي. مگر هېڅ پېښ نه شول. ما ویل که نور نه وي غږ خو یې خراب کړی دی. مخ مې هارون ته کړ:

– جنتي شي! چې خیریه کارونه سیاسي شول بیا نو خیریه ندي.

هغه کاره وکتل. پیرصیب سر و خوځوه:

– پر بنسټه بچۍ رښتیا وایي. مه کلکېږه!

– په سر سترگو پیرصیب. څه چې تاسې وایئ.

دا خبره په مالکه په غنم لو کې د اوبو غږ ولگېدله. ما ویل هارون به د جوزا په شلمه په مظاهره کې برخه وانخلي. تقدیر به یې بدل شي. اوس نو باید زه د بنیاد د ژوند له خوږو او ترڅو سمه خبره شم. څو خپل گران ته د نزدې کېدو لار پیدا کم. سبا غرمه اول ځل د هوټل رستوران ته ننوتلم. د پکتیا والو ډنډه کې مزه کوله. ایله په شوم چې بنیاد مان ولې د ډوډۍ په خوند پسې گرځي. رپرو سړي ته مې پام شو. د غټو سترگو بنایسته بنځه یې وه. مگر ده غلي غلي ماته کتل. د بنیاد مانو یې وفايي خفه کړم. د هارون لیدو ته مې زړه وشو. حرکت مې وکړه. خو نصیب خپل کار کوي. د هر کلي په ځای کې د حوزې خپتور آمرودرولم. پاسپورټ او ویزه یې وغوښتله. ما ویل زه خارجۍ نه یم. آمر نه منله. فورمې یې ډکولو ته را کړې. ویل څو موږ اجازه درکړې نه وي له هوټله به نه وځي. زما لاسونه لکه لستونې وځړېدل.

د جوزا شلمه وه. ما له کړکۍ څخه په پښتونستان وانه کې مظاهره ته کتل. له تودې هوا سره د «الله اکبر» نارې راتلې. زما سودا وه چې بیا به جنگ وشي. خو د هارون له خوا بې غمه وم. هغه د پیرالسې خبره په ځمکه نه غورځوله. د بنسټپالو د مظاهره په سر کې مو تر بنکارېده. په خلاصې باډۍ کې رپرو کسان ولاړ وو. د سپینې لونگۍ والا په لوډ سپیکر کې چیغه کړه:

– قسم په خدای چې شریعت بالکل کامل قانون دی. خو سیکولران د دین او حکومت بېلول غواړي. موږ داد یهودو او نصارا جاسوسان پېژنو. د پرمختگ تر نامه لاندې فحاشا او اخلاقي فساد خپروي. اصل هدف یې د اسلام ختمول دي...

د هغه د خبرو په منځ کې به بل سړي غاړه اوږده کړه «ناره ی تکبیر» د الله اکبر درنده چیغه به پورته شوه. ماته د عیدگاه په مخ کې هاغه ډنگر د کاندرا یاد شو چې زرگل ته مې د اوبو بوتل ترې واخېست. ما ویل کاش چې له هغه ځایه تللی وي. مگر نه. هغه ویل په دې خیال کې وم چې مظاهره به مخامخ مکرویانو ته ځي. هارون بیا ویل د میوند د جادې د سیکولرانو مظاهره ته زه هم شوقی راغلی وم. یو تن په لوډ سپیکر کې خبرې کولې:

– خویندو او ورونو! بنسټپال خو تل ټاپې لگوي. مونږ شوکر مسلمانان یو. لمونځ کوو، روژه نیسو. خو مونږ وایو هر سړی پیدا دی خپل خپل کار لره کنه. لکه په کلي کې ملا او ملک، په دولت کې به هم علما د خلکو د عقایدو اصلاح کوي. او حکومت به نورې چارې مخ ته وړي. ټکر به نه راځي. دواړه به یو بل تکمیلوي. امداد پرمختگ یوازینی لار ده...

هغه د پرمختگ باتې ویشتي. شاته یې پلویانو د موټرو بنسټپال ماتولې، د کانونه یې چورول. ډنگر د کاندرا ویل بنسټپال په پلې محمود خان کې د عیدگاه لور ته راتاو شول. زه گېږۍ ونيولم. پر خپل سيار د کان مې زرز ترپال کښوه. مگر هغوئ را ورسېدل. د سپینو جامو او تور واسکت شېخ را وگرځېد. ما ویل خیر کې خدایه! شېخ په شور کې نارې کړې:

– معدني اوبه!

ما د ترپال څنډه جیگه کړه چې بوتل ور کم. د بنځې میراثمې تصویر بنکاره شو. متې او پښې یې لڅې وې. شېخ چیغه کړه:

– ای دا خبیث ام سیکولر دی.

څلورو رپورو سوتیان را وړول. ما سر په لاسونو پټه کړه. چیغې مې وهلې. بنسټپالو د کان چپه کړه. د انرژیانو بوتلونه وکولېدل. د سگرېټو، ژاولو او جو سو قطیان ډېرې شول. هرچا د خوښې شې چوروه. دې کې زه عیدگاه ته ننوتلم. د پنجرې دروازه مې په

- خئي تاسې ډوډۍ وخورئ! غم مه كوئ! زه دلته يم. همدا مې وظيفه ده.
- وي ډوډۍ مې دې زهر شي!
- خداي دې نكي! خير دى! اتل او زلما به وږي وي. خوريان په هارون جان گران دي.
كله چې هغوى ووتل، زه يودم سلگيو په مخه كړم. د هارون لاس مې ونيو. خوله مې غوږ ته ورنزې كړه:
- اى گرانه! كه په ځان نه يې، لږ په ما مهربانه شه! ستا د غم زور نلرم. زړه مې اوراخلي.
د زرگل او بنكي وبهدلې. مگر هارون سترگه هم ونه رپوله. گنجى ډاكتېر راغى. د هارون نبض يې وكوت. ما ته يې كړ:
- چرا پرېده جلگى! دوعا كوه دوعا! مېړه دې پېژنم. بنه سړى ده. خو سړي ډاخيلى خونريزي كړې.
د مېړه كليمې زما پتېر تود كه. له موسكا سره مې او بنكي لارياتي شوې. ومې ويل:
- جنتي شي ډاكتېر صيب! د منې اوبه يې خونېږي. كه نرسانو ته ووايئ چې وريې كي!
- داه! ساده كېږه مه جلگى! دا ايجاي نسي خورى. چې د بلې دنيا عاجل ټيكيټ ورنكي!
ډاكتېر لار. زه هم ووتلم. له جوسو ډكه كخوره مې راوړه. دروازي ته نژدې سپينېږي مريض د «مرم، مرم» نارې وهلې. كورنى يې
وار خطا تاوېدله. يو كس يې په ډاكتېر پسې ولېږه. ما د سړې ټوپۍ له ځوانه وپوښتل:
- وروره! پلار دې څه تكليف لري؟
- زړه يې تابنتي. شېرېت توثير نه كا. نه پېږو څخلي كور وكو؟
ما د مريض په تندي لاس كېښود. ومې ويل:
- جنتي شئ! دا جوړ تيار دى. دواپې زور اچولى. د منې اوبه وركئ ټك او پتري به شي!
له كخورې مې جوس وركه. سړى ورو ورو آرام شو. ډاكتېر هم وكوت. ويل خير و خيريت دى. هغوى په مارا وگرځېدل. دومره
پاتي وو چې پښې مې ښكل كي. ځوان وپوښتل چې ته څنگه پوه شوې؟ زه يې په غوږ كې وپسېدم:
- پلار دې وپرېده چې مري. ما تش زړه وركه.
ځوان كټ كټ وخنډل. ما په زړه كې ويل د خداي نه جار شم. دلته په ځمكه خلك بل ته ښې مشورې وركوي. خو ځان ته حيران
وي. زرگل د هارون د پښو تلي سولول. د تندي د پاسه نيم گنجى سړيې ځلېده. چاغ لاس يې و غځوه چې كخوره واخلي. ما ورنه
كړه. خپله تاوه شوم. د وړې الماري د پاسه مې كېښودله. زرگل په گردو سترگو مې كتل. ويې ويل:
- اسپ نده چې ما كوشش نده كړى. زه كاله ته ورغلمه. په كوټه كې مې بندي كه.
- همالته به ناست وې! مظاهري ته به دې نه پرېښوده!
- دقه سې! ناست ومه كنه. ټولو راسره جنگ وكه. وارونه، كنځا. پوليس غيبي پيدا شول. حوزې ته يې بوتمه.
ما په غټو غټو وكتل. دا خوار بندي شوى دى. ښځه او بچي به يې څومره وار خطا وو؟ زرگل دوام وركه:
- غفور كاكا اوس پښېمانه ده. مونږه افغانان په خپلو ښو او بدو پسته پوږيو.
- جنتي شي! كه بې ځايه غرور پرېدئ، او په خپلو باورونو شك وكئ، دا مشكل به كم شي.
زرگل تلي سولول ودرول. په چورت كې لار. هارون شته وهل. ما يې ورغوي سولول پيل كړل. زرگل وپوښتل:
- تا ويلې تقديري يې بدلومه. ونشوه؟
- نه كنه، د تقديري بدلول د بنياد خپل كار دى. بل كس يوازې كومك كولى شي.
زرگل زما خبرې ته بيا چورت يوړ. ما ته خپله كم عقلي را ياده شوه. ومې ويل:
- پوليسو زه هم كوټه قولفي كړم. ما ويل څه هارون د پير صيب سره وعده نه ماتوي. بې غمه كېناستم.

زرگل د هارون پښې پټولې، تندي يې راټول شو. وبنگېد «لکه لوی لاس» زه پوه نه شوم. هغه وپوښتل:

- پوليسو ولې مونږه دواړه بندي کړو؟ او چې مظايره وشوه بېرته يې خوشې کړو. آ؟

ما ويل له ده څخه هم لاره ورکه ده. خپلو کمزوريو ته پردي علتونه لټوي. موسکې شوم. زرگل جدي و:

- ټوقې نه کومه. تقدیر خو هوایي نه راځي. لاره ورته جوړېږي کنه.

زما په زړه کې وگرځېدل «رښتیا وایي. لاره بدله که، تقدیر خپله بدلېږي» زرگل د هارون په مخ لاس کېښود. ویې ویل:

- مړې مې بنده وه. ده په یوه سا ډاکټر ته ورسولمه. چې دا مریض ده، زه ورته رېږې رېږې گورمه. ته خو چیشی وکه کنه!

- جنتي شې! زما څه په وس دي؟

- ته ام ورسره مړې کنه.

- پرېده یې! د میزان اتلسمه لېږې ده. او ما په بلا وه! دا دې زر جوړ شي! چې خپلوان یې خورېږي. زما څوک دي؟

- ولې زه دې ورور نه یمه؟

زما په رگونو کې اول ځل د خپلوې عاطفي تارونه وځغېدل. اوبنکې مې وبهېدلې. سر مې وخوځوه. وبنگېدم «ورور. هو، ورور» غږ شو چې د پایوازانو وخت ختم دی. زه وروستی ووتلم.

د جمعي په سهار پایوازان جوپې جوپې ننوتل. د غفور ماما کورنۍ هم راغله. هارون بې حاله پروت و. هغوی یې د غږولو کوشش کوه. زه په کونج کې په جاینماز کېناستم. په غرمه کې پایوازان ووتل. ما زرگل ته اشاره وکړه چې ته هم ځه، زه یم. د امام په غږ پسې مې د ماسپښین لمونځ وکه. وروستی دعا مې کوله. زرگل له جوماته راغی. هارون ته غلی کېناست. په چورتونو کې یې د هغه مخ ته کتل. ناڅاپه هارون په چیغه پاڅېد. زرگل شت و هل. سترگې یې ټپغې ټپغې وختلې. ما ته یې غږ که. زما له خدا سره سترگې ډکې شوې. هارون تېزه تېزه سا اڅېستله. سترگې یې شاوخوا گرځولې چې چېرته دی. ډوډی، یې وغوښتله. زه په منډه ووتلم. د چرگ یخني مې راوړه. زرگل ډاکټران راوستل. گنجي ډاکټر د خټ وېښتان وگړول. په خدا یې وویل:

- نه، په خدای که یې ومنم! ای خیرات وکړ ظالمانو! دا ډول زوبل په دنیا کې جوړ سوی نده.

سپین سري ډاکټر غږ که:

- ما یې دوا بدله کړه.

گنجي پرته له مخ تاوولو وویل:

- ښه ده چې زبه د غوښې ده. په اسانه اوږي را اوږي.

ډاکټرانو هرررر وهل. سپین سري تریو شو. ما په ټلېفون کې غفور ماما خبر که. هغه ویل نژدې یو. د شفا خانې مامورین لکه د معجزې لیدو ته راتلل. خو هارون وږی و. ډوډی، یې وخوړه، وځغېد. زرگل د منې جوس ورکه. ویې ویل:

- ای ټیکټره! په خبره نه یې کنه. ودې لیدل؟

هارون د مظاهري کيسه وکړه. په پای کې یې سر وڅنډه:

- کاش چې مې ستاسې منلې وه.

- خیر ده. دې نه پس سړی شه! چیشی چې درته وایو امقه کوه! چونډ به دې کوچ او پپرووی شي.

موږ درېواړو وځنډل. زما غوږ ته د غفور ماما غږ راغی. دهلېز ته لارم. ټوله کورنۍ تېزه راروانه وه. ماته یې ویل ستا خبره رښتیا شوه. دو عاگانې یې وکړې. دننه زرگل له هارون څخه وپوښتل:

- درد مرد خو نشته؟

- په سر کې مې څړیکه ده. او بدن مې هډو زور نه الي.

- دقه سې! ټيکتروې. زړه قچره شوې. زور د کمه شي؟

- ای وروره! مړی جوندی شومه په ذالجلال.

- د پربنتې د برکته کنه. دوعايې درته د اسرافيل شپېلی شوه.

هارون سترگې تنگې کړې. موسکې شو:

- يره نوووو...

- وه بيا يې نه منې؟ خنګه دې پوی کمه؟ اغه په تابل ډول مېرمانه ده. که ته مېرشي اغه ام مري.

هارون پخ وهل. مور ورسېدلو. خوبانې ترورزوی کلک بڼکل که. شکر و نه يې ووېستل. غفور ماما، عايشې او خور يانو هم

غارې واچوله. زما پام شو چې هارون رانه سترگې نه اړوي. له مالاره ورکه شوه چې څه وکم؟ هغه وويل:

- خير ويسې چې ماله دې دوعاگانې کولې.

زما بدن له خواږه احساسه ډک شو. سترگو مې نم وکه. موسکې شومه:

- وی، ته نېک بنياد مېې. هر څوک درته دوعا کوي. په تېره غريبان.

زرگل ښخ شو:

- دقه سې! د غريبو دوعا ته خو مه کېنې! داغی پرونی نېکي هېره وي. نننۍ يادوي.

- جنتي شي! نور پرېده! ستا نېکي ستا خپل زړه او وجدان خوشحاله کوي. په دنيا کې تردې لويه گټه نه شته.

خوبانې ترور اوږد مخ راوړاندې که. گونجې شونډې يې زما په مخ ولگولې:

- بناده شي! ته څو نه بڼه جينۍ يې؟

ما اول ځل بڼکلول احساسول. په بدن مې خوږه څپه تېره شوه. بېرته مې د هغې لاس بڼکل که. مخ مې هارون ته واړوه:

- دوی وېرېدلې وو. سا پکې نه وه. تر دا ناخاپي شوقونو تېر شه! خپل خيريه کارونه کوه! تاوان دې شه دی؟

- بد به و کمه.

- وعده ده؟

- سل په سلو کې.

ټولو وخنډل. خو هارون ماته په مينه کتل. ما ويل اوس به يې د نظر په خوږو کې ويلې شم. کړکۍ ته لاړم. تر شا مې د هغه نظر

احساسوه. د روغتون ونې تر پخوا ډېرې شنې بڼکارېدلې. د هوا په تنفس کې هم بېل خوند و. مخ مې بېرته راوگرځوه. ټول په

خپلو کې غږېدل. هماغه د څوک په څېره شيطان راغی. بدن يې له قهره لمبې کولې. په سوکانو يې د هارون د وهلو تمثيل وکه. زه

ورته له لېرې وبنگېدم «شيطانه په لعنت شي! ځه!» هغه غاښونه وچيچل، لاړ. هارون وليدل. زرگل ته موسکې شو. وپسېد:

- مړه! دا څه وو؟ لېونۍ خونده؟

ما واورېدل. ما ويل کاش چې زرگل يې شک لېرې کي. مگر نه، هغه تش وخنډل. هارون دوه ورځې نور بسترو. زه لکه د ديدن

ملنګه، شپه او ورځ په حويلۍ کې پرته وم. له هرې موقع سره دننه ورتللم. د هغه زړه تنګ و. د وخت تېرولو لپاره يې خپلې کيسې

کولې. که څه هم ماته معلومې وې، لېکين دده له خولې يې بېل خوند کوه. بله ورځ يې رخصت که. بې اندازه خوشحاله و. په سبا

يې زه او زرگل له ځان سره دفتر ته بوتللو. همکارانو يې د کېک په غوڅولو ولمانځه. ماته يې په خپلو گوتو د کېک ټوټه را کړه.

اخ! عجيبه خوند پکې و. بس، ژوند هماغسې روان شو چې ما غوښت. بل سبا مې کاغذونه په مېز وغږول. ما ويل:

- دا د يوې پروژې طرحه ده. ته يې وگوره!

هارون پانې واړولې. ويې خنډل:

- خيرويسې! پروجې به راله څوک راکي؟ د اسلامي همکاريو سازمان؟
- نه نه. د خوراک نړيوال سازمان.
- بڼه بنا. دا خوماله زېردسته بڼکاري. لږ کار پکې شته. زمونږ د موسسې قوتونه سم ندي راغلي. زه مصروف يم...
- جنتي شې! زه يې تکميلوم. ته بس، مشورې راکوه!
ما ځان ته بيا پلمه جوړه کړه. هره ورځ ديدن ته ورتلم. د هغه له نژدېوالي مې خوند اخېست. بالاخره طرحه تکميله شوه. زه پوهېدم چې هغه به ډېر خوښ شي. ما ويل نن يې ورځ ده. لږ ذره به د مينې خبره هم وکم. وگورم چې څه وايي؟ ټوله لار مې زړه ډېږده. مگر هلته بل بڼويه سړی ناست و. پر مېز پخوانۍ دوسيې او کتابونه نه بڼکارېدل. دفتر له ډېر پياکوالي ځلېده. سړی په موسکا پاڅېد. لاس يې روغېر ته وغځوه. د بڼست د دروازې مرمينه نمونه ولگېدله. هغه چټک ونيوله چې ماته نه شي. ما وپوښتل:
- جنتي شې وروره! ريس صيب چېرته دی؟
- هارون؟ آغه استيفا وکړه. زه ريس يم. امر وکړ جان!
زما رنگ بدل شو. وه خدايه زه يې ولې خبره نه کړم؟ کاغذونه مې په مېز کېښودل. ومې ويل:
- موږ د پروژې طرحه جوړه کړې وه.
ريس کاغذونه خلاص هم نه کړل. ماته يې خواږه خواږه کتل:
- په سترگو جان! د داسې بڼايسته جينۍ طرحه به وي زه به يې ردوم.
زړه مې ويل لاره د موسسې ادې بوره شوه! کارونه هاغه وخت شپېرې چې مخ تر مغزو مخکې شي. خداي پاماني مې وکړه.
دروازه وازه شوه. هماغه پيت پزې نجلۍ راغله چې له هارون سره مې ليدلې وه. زرزې سترگې يې ورپولې. نری غږ يې نرم که:
- ايجازه ده؟ باح باح! موبارک موبارک!
له موسکا سره يې په گرد مخ کې غټې شونډې ویتې او وپزه لاپيته شوه. ويې ويل:
- مال يوازې ريس صاب بدل سوی دی. دا خو ورسره ټوله دفتر فيشن کړی دی.
- غريبانه هڅه ده جان.
- شه؟ دا غريبانه ده؟ دفتر گرسره نوی نزی سو. مال زه ساجيده نومېزم. هره مياشت د بې وزلو دپاره مرستې اخم.
- وبه گورو جان. کېدی شي مرستې زياتې کو. چای، قهوه؟
ساجدې سترگې په ناز ورپولې:
- بلا دې پر چای سي! په هر کور کې سته.
دواړو کټ کټ وځنډل. زه ووتلم. هارون تېلفون ته جواب نه وايه. ما ويل خداي دې وکي چې روغ وي. زه مټک راډيو ته لارم.
ځوانان پر جیگري کوچونو شخ ناست وو. زرگل د مېز له شاخه سپارښتنې کولې. زما په ليدو پاڅېد. ويې ويل:
- نن امدقه کار ضرور ده. ځی نو ويې کړ!
هغوئ سخ سخ ووتل. ما په دېوال باندې د کليوالو تصوير ته کتل. د غنمو لويې کوه. د زرگل غږ مې واورېد:
- هارون سيکولرانو ته لار. د ارتباطاتو د څانگې مشر دی. ډېرې پيسې اخلي. ما کوشش وکه. نه راگرځي.
زه د همدې پټې اخېستلو ته راغلي وم. بڼسنه مې وغوښته. چټک ووتلم. هارون مې د سيکولرانو په مرکزي دفتر کې د لوی مېز شاته وموند. له څو تنو ښکته يې والو سره يې د پوسترونو نمونې غوره کولې. ما وپوښتل:
- جنتي شې! تاسره يوازې غږېدی شم؟
نور کسان ووتل. هارون موسکې و. موږ په کوچونو کېناستو. هغه له ترموز څخه چای واچوه. ويې ويل:

- خوشاله شومه چې دلته رالې بنا پېری!
- زه پرېنسته يم.
- پوپېرېمه مړې. واله چای واله! بښخې د بښايست په صفت چا غېږې.
- جنتي شي! اصلي بښايست پاک زړه دی. تا وعده کړې وه چې خيريېه کارونه به نه پرېدې. هېره دې شوه؟
- هه هه هه تاسې جونې چې هره وعده ماتوئ هډو خبره نده. چې الک يوه ماته کړه آسمان پرېوتو؟
- نه کنه. تاته خدای پاک بيا ژوند درکه! شوکر وباسه! مه يې بربادوه! خپل کار ته بېرته لاړ شه!
- اغه کار ته؟ گټه مې څه ده؟
- گټه دې بې اندازه ډېره ده. پسته پوپېرې.
- ولازه دستي گټه غواړمه. دلته پيسې دي، بره تگ دی. مزي دي.
- هره خبره يې زما په زړه گوزار و. ما له بدن څخه د قوت وتل احساسول. ژوره سا مې واخېستله. ومې ويل:
- جنتي شي! درې زره کاله مخکې په گندهارا کې يو عادل مشر و. قوم يې هره خبره منله. بله ورځ يې زړه ته هوس راغی. ويل
- زور لرم، زر لرم. پېغلې مې خوبېږي. ولې يې نه کوم؟ نو هره مياشت يې يوه په زور و دوله. سپينېږو که څومره ويل مه کوه، نه يې منله. بالاخره د خلکو د زغم تنها که وچوه. سره کېناستل. جرگې ځوانانو ته امر وکړ چې کور يې وسوزوئ او له ملکه يې وشړئ.
- هغه چيغې وهلې چې تاسې زما عسکر يې، زما خبره ومنئ! ځوانانو ويل مور د عدالت عسکر يو. هغه په تا کې نشته.
- هارون وخنډل:
- څه مړې! دا خوشې افسانه ده. زه نه د چالونې په زوره المه، نه مال.
- د زراو زور د پاره سم کار پرېدې کنه؟
- هه، ستا سم کار مال څه راکړل؟ نه مې څه وليدل، نه وخورل. ځان مې هېرو. شپه او ورځ مې نه پېچندله. چې مړ کېدمه څوک مې تپوس له رانغی. بڼه، که مې ومه؟ اغې دونيا کې به ملايکو ام را پورې خنډل. نه نه، بس دی. نور ځان له جوند کومه.
- ماليدل چې هارون د خپل ضمير خلاف غېږېږي. ومې ويل:
- جنتي شي! ته خو پوپېرې؟ بڼه ژوند په عزت کې دی.
- ههها او ايزت په پيسو کې دی. که چرته وزگار يې کېنه چای وسکه! زما کارونه دي. او بو سکلو له وخت نيشته.
- هغه مېرته تا و شو. زما د پښو لاندې ځمکه وزانگېدله. سر بداله ووتلم. سيخ د هارون مور او پلار ته ورغلم. هغوئ وويل چې زموږ هم سودا وه. خوزوی قناعت راکه. ما په تېلفون کې له پير السبي څخه کمک وغوښت. هغه وخنډل:
- بچي! زه فکر کوم انتخاب د هارون حق دی. دلته خو دېموکراسي ده.
- زه بيخي ناامیده شوم. يوه هفته له هوتېله ونه وتلم. تېلفون مې هم بند و. زرگل پوښتنې ته راغی. د هرکلي مسئول وويل:
- بلا جيني ده. دوه ورځې شخه پخه ناسته وي. لکه نانځکه. نه ولږه، نه تنده. هه هه هه.
- زرگل کوټې ته راغی. د تخت په ژړی راسره کېناست. ما له يخچاله اوبه ورکړې. هغه بوتل ته کاره وکتل:
- په دونه نام او نشان کې تشې اوبه؟ اينر جياتي، جوسان وباسه! زما وږې خورې!
- وبښه وروره! ماته الله پاک د مياشتې خرچه مقرره کړې. هغه خلاصه ده.
- بڼه بنا. ټوکه مې وکړه. پيسې به زه درکمه. ورور نو چيسته په کارېږي؟
- نه خیر يوسې! هسې خو لږې راسره شته. خوراک ته خاص ضرورت ام نه لرم.
- هو، تا ويلې پرېنستې نه وږې کېږي. ای راځه دا معده بدله کو. هه هه هه.

- ما هم ورسره و خندل. سرمې وخنډه:
- جنتي شي! تاسې عجيبه مخلوق يئ. په دونه غمونو کې خاندئ.
  - له هارون سره د ليدو مې ورته وويل. په پای کې مې په دې ختمه کړه:
  - هاغه پخوانی هارون ندی. چې ټولو ته يې په يوه سترگه کتل. اوس د يو چا په ضد د بل چا سره ودرېد.
  - زه ویمه امقه کس يې بيا د مغزو سويچونه بدل کړي دي. د خوبانې ترور بنسټه دې پام نه و؟
  - تاد هارون نه پوښتنه ونکړه؟
  - ومې کړه! سور شو. ويلې زه خپله بڼه پوښېمه او، ماسټري لرمه، داده او اغه ده. مگر نه، څوک شته.
  - جنتي شي! که دا کس پيدا کو بېرته يې گرځولی شو.
  - بالکل. گوره خورې! کار کوه، خبرې زړه ته مه اچوه! زموږه زياتره مرضونه د غمه دي.
- د سرطان پينځمه شوه. د ميزان اتلسمه په منډه نژدې کېدل. ما په پوښتنو پوښتنو ډېرې کوچې سترې کړې. د هارون تشويقتگر پيدا نه شو. نو په چادري کې مې څار پيل کله. سرمې دروند و. خولې مې کولې. زړه مې تنگېده. لاره مې سمه نه ليدله. ما ويل آفرين هاغو ته کې چې ټول عمر چادري گرځوي. ماسپښين د هارون موټرله دفتره ووت. زما ټکسي هم حرکت وکله. هغه زړه بنار ته لاړ. څادريې له ځانه تاو کله. په تنگو کوڅو کې شو. زه ورپسې وم. هغه د ډېوال له کونجه گلابې دروازې ته وکتل. خلک راغلل. هارون شاته لاړ. زه يې په هدف پوه نه شوم. همدا کار سبا بيا تکرار شو. ما له زرگل څخه وغوښتل چې د کور په باب معلومات وکړي. هغه ما بنام ټلېفون وکله. له خدا شين و. ويې ويل:
- گل دې په مخ، الله بنځې ځان خرڅوي.
- زه خوشحاله شوم چې هارون هلته په تگ شرمېږي. لايې د اخلاقو ډېوال ساتلی دی. که نه، زما د مينې د کلا ډېوال به هم چپه و. بله ورځ د فراغت د کليزې په پلمه دفتر ته ورغلم. سور چرگ مې اخيستی و. د دفتر مامورينو وخنډل. هارون راته حيران شو چې دا نېټه مې څنگه په ياد ده؟ په خدا يې چرگ په غېږ کې ونيو. لاس يې ورباندې نرم کش کله. ويې ويل:
- په ورکووالي کې مې امدغه شان چرگ لرلو. سخت راباندې گران و.
- ماته ياد و. هاغه چرگ بيا ورک شو. هارون ورپسې پوره يو کال خفه و. ما سر و خوځوه:
- خبره يم. ستادوه شيان ډېر خوبېږي- له غريب سره کمک کول، او چرگ ته په ورغوي کې دانه ورکول.
- هارون له خدا شين شو. پخې بنځې د منې جوس اورنگارنگ وچه مېوه راوړه. مور مخامخ کېناستو. هارون نه راکتل. د چرگ په شايې لاس کښوه. موسکې موسکې کېده. شونډې يې ورپېدلې:
- ما ويلې ته دونه پي مخې د کومه شوې؟ د آسمانه خورا کېوتې نه يې؟
- زما زړه وښوېد. چې زرگل مې راز افشا کړی که څنگه؟ د هارون غږ مې واورېد:
- که د اسلامي همکاريو په سازمان کې ټولې جونې امداسې خيالېگري دي؟
- ما د هوسايې سا واخېستله. شکر چې خبر نه دی. هغه سر په موسکا کوږ ونيو:
- ولا چې رينبنتيا شي دا زړه مې په تا خدايي باور لري.
- اخ، ما همدا له خدايه غوښتل. ستونی مې ډک شو. ځان مې ټينگ کله. ومې ويل:
- زړه دې غلط شوی ندی. خو زه د اسلامي همکاريو په سازمان کې نه يم.
- هارون ته ټوکه ښکاره شوه. ما ويل ربننتيا وایم. هغه بيا وخنډل. چرگ يې خوشې کله. زما لاس يې ونيو. محرمانه وپسېد:
- دا پرېده! زما او ستا خبره کوه!

زما لاس لکه وینه سور شو. پوستکي مې له ناپاک تماس سره حساسیت ونبود. ما ویل د خدای تعالی له کارونو جارشم! په
دو نیا کې هر خوشاشی یا رنگ لري یا بوی. یوازې خوشا فکر نه لیدل کېږي، نه بوی کېږي. لاس مې کش که:
- جنتي شې! ځان مه گونا کاره کوه!
- کېنه مړې! دې کې نو څه گونا ده؟
- ده کنه. ته پاک زړه لري. په ناپاک فکري مې مه ځوره! هاغه په زور ښار کې خراب کور ته هم مه ځه!
هارون تک سور شو. اول ځل ورته د بداخلاقی گوت ته نیول کېده. دروازې ته یې وکتل چې چا اورېدلي نه وي. غږ یې ټیټ که:
- ای چاله ونه وایې! الله مې کار و. دې کې نو څه خبره ده؟
زه د هغه د پاک ضمیر وارخطایی ته موسکې شوم. خود هارون په مخ کې یو دم قهر راو خو ټپد:
- ودرې ودرې! ته څنگه خبره شوې؟ ما څارې؟ آ؟ بل ډول جینی یې ولا. تاله یې څه؟ آ؟ پاڅې وځه! چرگ دې ام وله! وځه!
- جنتي شې! ته خبره واوره! ته کېنه! ...
خو هارون خبره نه اورېدله. له مټې یې کلکه نیولې و. دروازې ته یې کښولم. زما هم حوصله تنگه شوه. ټپل مې وهه. ما ویل
خوشې مې که! د هارون غټ ځان لکه توپ وار شو. د چرگ کټکتاک و خوت. تر څو پخه ښځه رسېدله، ما جیگ که:
- وی خدایه! ژوبل شوې؟ زما دې لاس مات شي...
د هارون سترگې له خپلو دایرو راوتې وې. سا یې سوزېدله. په څڅېدو شاته لاړ. ویې ویل:
- لري شه! ته جینی نه یې. شیشکه یې. وځه!
څه مې کولی شول؟ ووتلم. ما ویل خدایه نو! دلته خو ښي ولې تل مېلمنه وي؟ له راتگ سره سم د تگ فکر کوي.
سبا هارون د شهرنو پارک کې منتظر و. ساجده راغله. زرزې سترگې یې وړپولې. څه یې وویل. دواړه له خندا چپه چپه واوښتل.
تر رنگه څپرې لاندې آیس کریم ته کېناستل. ما له لېرې څارل. اور را باندې بل و. په خولو کې چپه جوپه وم. آیس کریم ختم شو.
هارون د موټر دروازه خلاصه کړه. ساجده ونه ختله. روانه شوه. هارون یې مخه و نیوله. ما پولیس ته غږ که:
- ډگروال صیب! ډگروال صیب! هلته څه خبره ده؟
پولیس سیخ ورغی. ویې پوښتل چې مشکل څه دی؟ هارون له ناراحتۍ سره سره موسکې شو:
- اېڅ خبره نېشته. په خپلو کې غږېږو.
ساجدې د رسوایی له وېرې زر خدای پاماني وکړه. ما ځان ورسوه. چادري مې جیگه کړه. ایله مې دونیا ولیدله. ومې ویل:
- جنتي شې! ودي پېژندلم؟
ساجدې په تگ کې ټیټ او پاس وکتل. ما وریاد کړل:
- په مهرباني موسسه کې مو دوه ځله لیدلي.
ما خو بده خبره هم کړې نه وه. د هغې ټنډه تروه شوه. ما ویل څه خیر! خپل مطلب ته راغلم:
- وښه خورې! تا خو هارون ته ندي ویلي چې خیریه کارونه پرېده؟
ساجدې شونډې ویتې کړې:
- چیشي چیشي؟ زما پشکې څه کار دی؟
- ښه؟ نو چا ورته ویلي؟
- ښځه.

ما د هغې په خبرو باور وکه. ودرېدلیم. ساجده د برگر و له غرفې تېره شوه. بیا مې ورمندېه کړه:

- و بښه خورکې! ما ويلې که هارون دې ځوروي پلار ته يې ووايه!
ساجدې پيڅ وهل. وره تپته پزه يې بېخي پسته شوه. ويې ويل:
- پر ماشه لگېږي.
زما سترگې دوه برابرې شوې. له ځان سره مې ويل ځورول څنگه بڼه لگېږي؟ ساجدې کاره وکتل:
- تاته لکه چې نه گوري.
ما له شرمه په غومبرو کې گرمي احساس کړه. ومې ويل:
- وي جنتي شې! زما هدف دا نه و.
- ځان ملايکه ملايکه مه کوه بالا. هارون جان راته ويلې دي.
ساجدې پيکي ته څنډه ورکه. تېزه روانه شوه. زه گنگسه ولاړه وم. يو موټر نابيره زما څنگ ته ودرېد. زه له ډاره شاته لاړم. چادري
مې په مخ راغله. هارون کېوت. غټې خړبڅنې سترگې يې تېرې وې. برک يې وهل:
- ته لېونې يې، که بل شي؟ هرچرته لکه لکې راپسې يې. څه وکمه چې مانه لاس والې؟
- جنتي شې! سياست پرېده!
زما زړه تنگ و. د چادري مخه مې بيا جیگه کړه. هارون سور شو. د جیگې پزې سر مې يې وپرسېدلې:
- څه څه جېنې! چټي چټي مه غږېږه! څه! بيا په مخه رانشې! څه!
- هيله کوم! زما او ستا ژوند سره تړلی دی.
د هارون ژامې وړپرېدلې. يو دم يې زما سترگو ته پنجه په تېرو ونيوله. غابڼونه يې وچيچل:
- ای ای ای! لاهولو ولا. اوففف. ورکه شه! لېونې!
هغه پېرته موټر ته وخت. لکه زما د زړه زور چې ورسره تللی وي. اندامونه مې سست او ستونی مې تنگ شو. سر مې وگرځېد.
زرگل ته مې کيسه وکړه. هغه پر مېزد برق ساکت جوړوه. نه پوهېده چې څه مشوره راکي. ما ويل:
- زه بايد غور ځنگونه پخلا کم. چې سوله وکي. چې د ميزان په اتلسمه په مظاهره کې جنگ ونکي. چې هارون ژوندی پاتې شي.
- دقه سې! چې دونه غټ کار ته لاس اچوو. ولې خپله هارون نه راتينگو و؟
- هغه نه، نه يې مني. او بنسکاره ورته ويلی نشو. د غور ځنگونو خو په سوله کې گټه ده.
د ساکت يو پېچ په زېږې ترکي قالينې ولوېد. ما جیگ که. زرگل سر و خو څو:
- مننه. خیر ويسې! ما لې غور ځنگونه خو يې بېخي نه مني.
- او هووو! مه مې ځوروه نو!
- بې توقو. نظرونه يې مختلف دي کنه.
- دادی نو! په دنيا کې دوه بنيادمان هم يو شان نشته.
- آخو ده خو، مونږه په کور کلي کې ولې جنگونه کوو؟ يو د بل نظر نه منو کنه.
- هغ خیر ويسې! خپله دې ختمه کړه. ځکه خو د نظرونو سوله د ټولو سولو مور ده.
- آ؟ چيشی چيشی؟
- ته خپله وايې چې د جنگونو علت د نظر اختلاف دی. نو که نظرونه سره سوله وکي جنگونه هم ختم.
- ناممکنه ده.
- جنتي شې! داسې زر فيصله مه کوه!

سهار هسې هم ويننه وم. بام ته وختلم. هوا پاکه او تازه وه. شمال بڼه لگېده. لمړنوی راوخوت. سترگې مې وېرېښېدې. ما ويل دلته لمړنه سهار زېږېدې، نه مازيگر. هرکله د طاقت احساس خپروي. خواره هم د طبيعت په قوت مالامال دي. د وگړو ذهن او ځان په جوش راوړي. ځکه خو په هرڅه کې افراط کوي. هې چې دا اينرژي يې په ابادۍ لگولې. د دونيا هاغه سوکاله خلک به دا وو. تررنګه چترۍ لاندې کېناستم. د «افغان» په نوم کتاب مې خلاص که. شمال د کاغذ پانې رپولې. هارون راياد شو. هغه په خوله ځان خود خواه بنود. خو په سترگو کې يې مهرباني وه. ما ويل که خوله د کاواکه فکر استازې ده، بڼه دې چې د زړه لپاره سترگې شته. اوس زما ټول اميد پيرالسي ته و. مگر هغه په ولايتونو گرځېده. يودم شور شو. زه د بام ژۍ ته لاړم. د استقلال ليسې مخ ته سيکولران راټول شول. عام خلک په شالول. چنچنې بې واره وچغېدلې. آن کوڅه ډبې سپي وتښتېدل. په سپينې درېشۍ کې گرد کې سړي مايکروفون ته ودرېد. د خپلې کاميابۍ په صورت کې د هېواد د پرمختګ ژمنه يې وکړه. هارون يې څنگ ته لاسونه پرکول. بنسټپال هم د زرنګار پارک بلې خواته ورسېدل. زه ووتلم چې هارون له ژوبلېدو وساتم. يو تن راته وويل تشويش مه کوه! د رهبرانو په موجوديت کې جنگ نه کېږي. جالبه وه. ما ويل کاش چې په هره مظاهره کې رهبران وي. پير صيب شل ورځې پس د لوگر له لارې راغی. له څارويو او غلو دانو ډک سلگونه موټر ورپسې وو. د بنا په کونج کونج کې يې د خيرات ديگونه باندې کړل. شتمنو هم د ثواب لپاره يو قاب خوړ. زه په شش درک کې کلاته ورغلم. آن واليان د جيګ ديوال څنگ ته په قطار کې ولاړ وو. خو پير صيب زه سمدلاسه دننه وغوښتلم. بڼويه ميدان ته يې بوتلم. ما پر يو صفا کار غږ که:

- جنتي شې! د وچې نه په لمده لته بڼه پاكېږي.

صفا کاران غلي وو. پير صيب تورې عينکې په گوتو کې کارلې. له يو څخه يې پاسپاس واخېست. ويې ويل:

- نه بچۍ! دلته لمده صافي نښلي. وچه بڼه ده. وينې؟ بڼه ته څنگه يې؟ ناراحته غوندي ښکاري.

ما ته د هغه کميني خوند راکه. له بل صفا کار څخه ما پاسپاس واخېست. پير صيب ته مې جواب ورکه:

- هېڅ کار مې سر نه نيسي. ستا کمک ته ضرورت لرم.

هغه سر و خوځو چې وايه، ما پاسپاس وهل ودرول:

- که زحمت نه وي ماسره د غور ځنگونو تر منځ سوله وکه!

- هه هه تاته لکه چې آراهه ناسته خوند نه درکوي. دا د څه دپاره؟

- د هارون لپاره.

د پيرالسي تندۍ راټول شو. ما تېز تېز پاسپاس ووهه چې نژدې ورشم. ومې ويل:

- د غور ځنگونو په دوښمنۍ کې د هغه بربادي ده.

- هه، وه بچۍ! په سد کې خويې کنه؟

- نه اوس نه. په اينده کې.

پيرالسي کټ کټ وځنډل:

- ته له غيبو غږېږې. ماسره ډغرې وهې، څنگه؟ خير، ماته لکه لورگرانه يې. هر کار ته دې ولاړيم.

- جنتي شې! د غور ځنگونو مشرانو سره کله گورو؟

- نه مې پرېدې نو. بڼه څه، نن اوله د اسد ده. زه دا ډېر وخت نه وم. لږ مصروفه يم. په لسمه به ورشو.

- سمه ده. وبه يې مني؟

- چېرته به لا شې؟ دواړه مې مريدان دي.

- اخ جنتي شې! د شيطانانو به زړه وچوي.

پیرصیب موسکی شو. مایې لاس بنکل که. لکه چایبر سور و. شونډې مې و سوزېدې. ما ویل دا ولې؟ مخکې خو یخ و. پیرالسې اطمینان راکه چې مریضې نه لري. ډاکټران وايي دا یې د بدن خصلت دی. زه بېرته په خندا شوم. د اسد تر لسمې زما کار هره ورځ د هارون دیدن ته پلمه جوړول وو. په هغه ورځ زه او پیرصیب د سیکولر غورځنگ دفتر ته ننوتلو. په دهلېزونو کې بنایسته وطني منظرې وې. گردکی مشر په منډه له لوی مېز څخه راتا و شو. د پیرصیب په لاسو پرېوت. هغه یې د خټا بېر وېښتان ونازول. مشر ما ته خواږه وکتل. له موسکا سره یې گڼ پرېوتنه ارت شول. ما د استقلال لیسې مخ ته په مظاهره کې لیدلې و. د میز په سر په لپټاپ کې چا خبرې کولې. مشر د غږ بندولو ته لاس وغځوه. د تورې درې شنه نېکتایې یې په ورې لړگینې لوجې ولگېدله. هغه په سرې وطني غالی ولوبدله. مشر و خندل. لوجه یې ما ته وښودله:

- په بنېني! دا وايي چې تاسو ځان ندی معرفي کړی.

پر لوجه لکيل شوي وو «ډاکټر محمد عامر دقیق» ما هم خپل نوم واخېست. ومې نه ویل چې څه کار کوم. ډاکټر دقیق سر و خو څو. ما ته مهربان و برېښېد. نرم غږېده. په مایې کېک په زوره و خوړ. خوند ورو. پیرصیب هغه باذوقه و باله. ما ځان لکه په خپل کور کې احساساوه. ځکه مې کاغذونه په لاس ورکړل. زړوره خپلې خبرې ته راغلم:

- ډاکټر صیب! زه غواړم په دغو شرایطو د غورځنگونو ترمنځ سوله راوړم. او دا د وښمني ختمه کم. د هغه سترگې په کاغذونو کې وې، خبرې یې له ما سره کولې:

- حم، د وښمني چېرته ده؟

- جنتي شې! د نظرونو د وښمني.

- په جمهوریت کې خو دا وي.

- اختلاف وي. د وښمني نه.

- څه فرق لري؟

- اختلاف زغمل کېږي، د وښمني نه. دې کې کرکه وي. چې مخامخ شي زړه یې غواړي په مخالف وار وکي، درد ورسوي.

- په بنېني! په اختلاف کې پتاسې وپشل کېږي څه؟

- جنتي شې! په اصل کې ټول بنیادمان د یو مور او پلار اولاده دي. دي که ندي؟ اولادونه هرکله د نظر اختلاف لري. بیا هم په مینه کې ژوند کوي. نو چې کورنی قوم شي، قومونه ملت او ملتونه بشریت، مینه او خپلوي ولې لاره شي؟

مشر کاغذونه بېرته را کړل. لاسونه یې وپرکول. ویې ویل:

- پیرصیب! دا خو بالکل سمه خبره کوي.

- ویې مڼه کنه بچی!

- بله لار نه لرم.

پیرالسې ما ته وپسېد «وشوه؟» زه له خندا شنه وم. هغه پاڅېد. جومات ته لاړ. ډاکټر دقیق زما لپاره پاتې شو. همدلته یې جاینمازونه وغږول. لمونځ مو وکه. ما جاینماز ټول که. هغه د مننې لپاره زما په مړوند منگوله ولگوله. ویې ویل:

- ستا د سولې شرایط مې ډېر زیات خوښ شول. په خپل غورځنگ به یې زه ومنم. خو د نورو په برخه کې به په گډه کار کوو. دلته یوازې داخلي اړخ ندی. بهر ته به څو، چې نړیوال همنظره کو.

ما ویل بېخي سمه ده. دې کې ډوډی راغله. مېز ډک شو. هر ډول کبابونه او پلوونه وو. ماته سوال پیدا شو:

- جنتي شې! دا موږ درېو اړو ته دي، که نور څوک هم راځي؟

- نه. دواړو ته. پیرصیب د بل چا ډوډی نه خوري.

- وښنی! اسراف ندی؟

ډاکټر دقیق کټ کټ و خندل. ما ویل:

- زه هم ورې نه يم. زما برخه راکړه! ځان سره يې وړم.

ډاکټر دقیق بيا و خندل. سکرټري ته يې غږ کړ چې له هوتله نور وغواړي. خو ما ټينگار کوه چې همدا اخلم. ډاکټر دقیق ځان او سکرټري ته په قاب کې کباب واخېستل. پاتې يې بېرته په قطبو کې واچول. دوه لويې پلاستيکي کڅوړې ډکې شوې. د وروځو په اشاره يې وپوښتل چې صبي شو؟ ما سر و خوځوه. ډاکټر دقیق د کباب مړی، خوله ته کړه. ويې ويل:

- زموږ د همکارۍ مې ويلې. تاته خو افغانان مالوم دي. چې بښه د سړي څنگ ته راغله بس قيامت شو.

- پروا نه لري. مډا چې د نظرونو سوله وشي!

- ولايه بښنې! ماته پروا لري. زه د لوی غورځنگ مشر يم. د خلکو خولې رااوړي.

هغه د کباب په مړۍ پسې د انرژۍ غږ وکړ. ما ته دا ستونزه دومره لويه نه ښکارېدلې. ومې ويل:

- وبه وايو خوراو وروريو.

- نه، نه کېږي. خلک زما کورنۍ پېژني.

- جنتي شې! نو څه وکو؟

- واده.

ما جيتکه و خوړه. ډاکټر دقیق ځان ناگاره کړه. لکه زما وار خطايي چې يې بېخي ليدلې نه وي. مخکې لاړ:

- د ټولني ژغورل قرباني غواړي. او ته تشويش مکوه! دونه مينه در کم چې دونيا ته مو کيسې پاتې شي.

ما هک پک کتل چې دا څه وايي دا؟ دلته مې خپل تک سور مړوند وليد. دده ناپاک تماس ته مې غوښتې زېږه شول. مگر سوله ډېره مهمه وه. لويه سا مې واخېستله. ځان مې آرام کړه. پيرالسي له جو ماته ورسېد. ډاکټر دقیق د خدای پامانۍ لپاره توغ توغ تر کوڅې راغی. زه په لاره کې له ټکسي کېوتلم. سوا لگرو ته مې خواږه ووېشل. د پيرصيب په کاروان پسې د بنسټپالو دفتر ته لاړم. هر چېرته کلمې او سورتونه ښکارېدل. د مشر پر دروازي «الحاج مولانا اعجاز الحق» ليکل شوي وو. چاغ، جيگ او بېر ډيري مولانا د پيرصيب د لاس مچولو ته گونده وهله. د جالۍ خولۍ يې په گنجي سر کړه شوه. په ما د پيرصيب دومره محبوبيت بڼه لگېد. مگر د مولانا سترگو ماته پخواني پاچاهان رايادول. هغوئ به هم د قدرت او هوس په نشه کې خپل لنډ عمر هېر کړی و. چې پاچاهي به يې چپه شوه خپل تېر غرور او تکبر به يې د بښمان شول. هېچا به پناه نه ورکوله. خو خیر، بڼه کار دا و چې مولانا هم پيرصيب ته د «نه» ويلو جرئت نه درلود. سوله يې ومنله. زه دومره خوشحاله وم لکه سوالگر چې يو ميليون ډالر پيدا کړي. موبایل مې وباسه. پر هارون مې زيری وکړه. هغه ورټلم. زه خفه نه شوم. بالاخره به وپوهېږي چې زه يې خير غواړم. د زرگل دفتر ته لاړم. ما ويل د مټک راډيو به اوله رسنۍ وي چې د سولې خبر خپروي. هغه تر ما زيات خوښ شو.

د اسد مياشت له خوبنيو او شوره ډکه وه. له يوې خوا په اته ويشتم تاريخ د آزادۍ جشن ته تيارۍ نيول کېده. له بلې خوا د غورځنگونو تر منځ د پخلاينې زيری و شو. په رسنيو کې پيرالسي ډېر ستايل کېده. غورځنگونو يو بل ته سپکې سپورې نه ويلې. يوازې يې د خپل اقتصادي، اجتماعي او خارجي سياست پلانونه بيانول. نه مظاهرو لارې بندې کړې، نه د چا وېښته ضايع شو. خدا بيا د هر کور په دروازه ننوتله. ما اوس له سياست څخه د هارون د گړخولو هڅې نه کولې. ضرورت څه و؟ هسې هم د ميزان په اتلسمه مظاهره نه کېدله. هارون به ژوندی پاتې شي. ما اوس يوه ستونزه لرله - د هغه په ځان مينول. له دغو خيالونو سره د فروشگاه په سيمه کې گړخېدم. آن د کابل د سيند خوسا بوی بد نه لگېده. د تازه ترکارۍ والاته ودرېدم. ما ويل:

- جنتي شې وروره! گوزاره څنگه ده؟

- چټ او پټ. قيمتونه کم شوي. گټه ډېره شوې. زنده باد پيرصيب!

ما دهغه دلاخوښی. لپاره ترکاری واخېستله، روانه شوم. د خلکو شور او خنداگانو خوند راکوه. لکه څوک چې له مرغیو ډک باغ کې گرځي. نابېره د پلې خشتي له خوا زرگونه مظاهره چيان راغلل. د ترکاریو کراچی یې چپه کړې. د مغازو او دکانونو بښینې یې په تېرو وویشتلې. له پلې باغ عمومي څخه بلې مظاهري سر ښکاره کړه. هغوی هم په لاره کې هرڅه تالا ترغې کول. پولیسو د پښتونستان وایتلاره بنده کړه چې ارک وساتي. بې طرفه خلکو په تېښته پیل وکړه. دکاندارانو د خپلو دکانونو په مخ د آهن چادر تختې کښولې. رېږو والا له مال سره هر لور ته منډې وهلې. یوازې زه ولاړه وم. هارون ته مې سودا وه. دې کې مې د بدن غړي سست شول. د پلې باغ عمومي په مظاهره کې تر ټولو زیات هارون وارېده. زه ور روانه شوم. ناڅاپه زرگل کلکه ونيولم. هغه مایکروفون د گوزارش لپاره همکار ته ورکړه. زه یې موټر ته وڅېړولم. خو ما له هارون سره خبرې غوښتې. زرگل برگ شو:

— ته په خبره نه یې؟ خلقو بیا پرې شکولي. دا پرېده! غم راته مه گوره!

زما زړه ډک و. لاسونه مې وڅوڅول:

— ولې؟ ولې؟ مشرانو خويې د سولې وعده وکړه.

— نه پوښېمه. زه امادقه ویمه.

زما زړه تر چوږدو تنگ و. ومې ویل:

— د هارون عقل چېرته دی؟ مشري وایي یوڅه، کوي بل څه. دا بیا هم ورپسې دی.

مظاهري په بېرته نژدې کېدلې. زرگل موټر ته حرکت ورکړه. زه یې متیک راډیو ته بوتللم. هغه کمپیوټر ته کېناست. شېبه په شېبه له ولایتونو د مرگ ژوبلې خبرونه راتلل. ما هارون ته د تېلفون کولو کوشش وکړه. زرگل راوکتل:

— د مشرانو سره ستا غږېدل نه وو، په انگار تېل اچول وو.

زما زنگ تېرېده. خو هارون جواب نه وایه. زرگل ته مې کړ:

— تاسې بنیادمان ولې داسې یې؟

— څنگه یو؟ پوه نشوم.

— سړی نه پوښې چې کومه خبره مورښتیا ده کومه دروغ؟

— آ؟ ښه دا؟ دا د خونديتوب دپاره.

— د خونديتوب لپاره؟ د چانه؟

— د بنیاد نه کنه. اصلي دوښمن خو همذاته وي. زمريان وگوره! زیاتره په خپل منع کې د ځمکې د ولکې په سروجل کېږي.

— جنتي شې! هغوی خو عقل نلري.

— ښه ده چې نه یې لري. دا به بل غم و.

— داه! ستا فکر دستي جنگ ته لار. دا نه وایې چې په سوله کې به مو ورسره ژوند کوه.

— دقه سې! د ځناورو سره؟ عقل یې نه مني.

— عقل یې څنگه نه مني؟ عقل خود ټولو ژونديو او بې ژونده موجوداتو د ساتنې مسؤليت دی.

— مونږه بیا وایو ټول موجودات زموږه استفادې ته دي.

— بالکل دي. مگر له منځه وړلو ته نه.

— دقه سې! گنگسه مې مه خورکې! ای الیاسه! اورې! د کابل مظایره ختمه شوه. جلال آباد وصل که!

— جنتي شې وروره! زه تاسې گنگسه کړې يم. څومره چې له ځان سره مینه لری هومره له ځانه کرکه هم لری. هارون گوره!

زرگل د سټیډیو له دروازې بېرته راغی. د هارون مسیج یې راوښود. هغه له اخ و ډبه روغ وتی و. ویې ویل:

- ټيکټير څنگه لېونی شو؟ چې چایې د مغزو سويچونه بدل کړي؟ ولې دسې کوي؟ بايد مالومه شي.

زه په احمد شاه بابا مېنه کې د غفور ماما دوه منزله کور ته لاړم. اتل او زلما د تاک تر چپلې لاندې لوبې کولې. کمکي بنياد مان مې ډېر خو بېرې. هغوی د وينا نه پېژني. په ژوند ميین وي. زه هم ورگډه شوم. د لاس گوتې مې په موتي کې ونيولې. څوکې يې بڼکار بدلې. ما ويل منځنۍ گوته مې کومه ده؟ ما شو مانو پيدا کړه. بيا هغوی گوتې ونيولې. ما قصداً بايلله. د بنياد مانو له رښتيني خوشحالی مې خوند اخېست. وروسته ټول ودانۍ ته ننوتلو. په دهلېز کې د زینې مخ ته تېر شولو. خوبانه ترور او غفور ماما په کوټه کې وو. شنو پردو او شنو توشکو د هارون خبره راياده کړه. زرگل ته يې په ټوکه ويل دا يې زمانا وې ته جوړې کړې دي. ما ويل چې ځمکې ته راشم نو همدلته به اوسم. د هارون کونډې خور عايشې چای راوړ. ما خوبانې ترور ته کړې:

- جنتي شي! هارون څنگه دی؟

- هی لورې. سترگې مې پې نه مړېږي. د اينځر گل شو.

- اوس خويې کار ام ډېر نه دی.

- مونږ ام دا وايو. هارونی دی نو. ځان له يې لانجه وکتله.

- وېرېږي؟

- نه، د چایې زامن په مځکه منډلي؟

- د هغه کارونه خطرناک دي کنه. مظاهرو ته ځي.

هغوی يو بل ته وکتل. غفور ماما اوږده پزه په غټو گوتو کښه کړه. ويې ويل:

- زما بڼه خبرونه نه گوري. ما ام څو ځله خپل زوی تلوېزون کې وليدو. خودسې نه ومه خبر.

زه پوه شوم چې دوئ سياست ته تشويق کړی نه دی. چای مې زر وسکه. ما ويل:

- جنتي شي! را ويې گرځوی! خداي مه که، بيا په بلا وانه وړي.

د خوبانې ترور د نري مخ گونجې زياتې شوې. وبنگېدله «وی خداي دې نکي!» غفور ماما غږ که:

- کور له راشي زه به يې خوښ شمه!

په وتلو کې ماشومانو غاړې راواچوله. زه په ټکسي کې له کوڅې ووتلم. هارون په لنډ کروز کې راغی. اتل راته کيسه کوله چې پلار او مور ورته بېرو و. غفور ماما پرله پسې سرخو څو ه. ويې ويل:

- د کور ملکې ورکې شوې، چونگنې يې ملکې شوې. ته اوس مانه خبرې پتېوې؟ هه؟

- وه ابا! کله؟ کومې خبرې؟

هارون له ډکې کڅوړې يو يو شی باسه. ماشومانو بيسکېټ واخېستل. خوبانې ترور غږ که:

- د مظايرو خبرې کنه. ډېر راله او بڼيار او بڼيار مه کېږه! او بڼياره مرغۍ په دوه لومو کې نښلي.

پلار يې د زیتونو د تېلو بوتل له لاسه کش که:

- چالاکي مه کوه! سخی چې د چا په وندر کې لوی شي غابنونه يې نه گوري.

- وه خدايه پاکه! تاسې د متلونو مسابقه پرېډئ! بڼه بڼا! پرېننه راغلي وه. نور يې څه ويل؟

- نور څه دي؟ ته مو خبر که کنه!

- اغه غواړي ماسره په زوره واده وکي.

عايشې او ماشومانو کټ کټ وخنډل. خو خوبانې ترور په خوله لاس کېښود:

- وی، وی، توبه! په سپکو به سپک شي په درنو درون. په اسپ جینی پسې تومت تړي ای.

- هاو، ملایکه ده. بښه نو مانه څه غواړي؟ ته ووايه!
- ستا خیر غواړي.
- په ټوله دونیا کې یو زه یمه؟ نور څوک نیشته؟
- خوبانه ترور غلې شوه. له کوشې څخه د نجونو غبر راغی. زلما په منډه ووتله. غفور ماما وویل:
- الکه، دونه بدسترگې به نه وي.
- ده کنه. هاو، زه مظاهري تنظیمومه. څه وشو؟ پخوانی خطر نیشته نه. اغه یوه پېښه وه لاره. اوس بڼې پیسې را کوي. بې غمه ډبله ډبله خرچه کوو. بره تگ پکې شته. این ولسمشری پورې. جوند خوا اسپ ام تېرېږي. ولې بې بڼه تېر نکو؟
- خوبانې ترور نوې شامپو او صابون واپول را واپول. ویې ویل:
- وی زویه پیسې په بلا وهمه! د سر خیر دي وي.
- غفور ماما غږ که:
- امین! څه ور له مه وایه الکه! ته چې بیمار وي زمونږ یې ډېر خیال ساتو.
- زه یې څه کومه؟ چې ما پرې دي. اغه بله بلا ده. د سر و زور پې نه رسېږي. یرېر مه چې لانجه راله جوړه نکي.
- سبا هارون د سپرېنا هوټل د هرکلي ځای کې ناست و. لکه مار په سړمو کې پشېده. زما لاسونه تخنېدل چې په غېږ کې یې کلک ونیسم. چې دا زړه مې بیخ کم. څو گناه وه. نرمه یې مخ ته کېناستم. هارون غاښونه وچپچل. په دروند او پوخ غږ یې وویل:
- تا اوس زمونږ کور له لاس و اچوه، هه؟
- ما شا وخوا وکتل. هلته دوه کسه نوروو. ما غږ ټیټ که:
- جنتي شې! څه چې کوټې کې وغږېږو!
- هارون حرکت وکړ. څو بېرته ودرېد. لکه زما ټپل وهل چې وریاد شوي وي. گوت یې وڅنډله:
- ای ای پوه شه! زما حوصله حد لري. بڼا؟
- نه، ما خو ورته...
- تاله ځان څه شی بڼکاري، آ؟ ماله شیشکه یې. نه مې خوبېږي، هاو. بیا دي زمونږ کره ونه وینمه! بڼا؟
- هغه شا کره. روان شو. ما ورپسې کتل. لکه د ځیگر ټوټه چې مې د زړه له زور سره لېرې کېږي. وجود مې دروند شو. د تگ وس مې نه و. په کا واکو قدمو کوټې ته لاړم. پر مخې پرېوتلم. د هارون دا خبرې مې په مغزو کې ستنې چو خولې «نه مې خوبېږي» او بڼکو مې بالښت لوند که. موبایل و ترنگېد. ما را واخېست. له هغې خوا زرگل په ترنم وویل:
- په سره غرمه کوه خوبونه مینې لېونی کړې خورکی.
- ورسره غنگ غنگ راته. هغه د الماری دروازه مخکې او شاته کوله چې عیب یې معلوم کي. ما وویل:
- وینسه یم.
- هه هه هه. زه تانه کم نه یمه گوره. د ټلېفون هاخوا وینمه. چیشی دي وکړل؟
- څه کولی شم؟ زه بڼه کوم. خلکو ته بد بڼکاري.
- چیشی؟ ولې؟
- ما په ډک ستوني د هارون د راتگ کیسه وکړه. زرگل الماری پرېښودله. ویې ویل:
- دقه سې! ته ودرې! اوس تې پوتکی باسمه که نه. بېراگی!
- جنتي شې وروره! مه یې کوه...

زرگل تېلفون بند کړی و. هغه سیخ د هارون دفتر ته لاړ. هلته بنویه ځوان د کارگوزارش ورکوه. زرگل له دروازی غږکه:

- ای ټیکټره! ستا موشکل د پرنېسې سره چیشی ده؟

بنویه ځوان ودرېد چې مشر ته یې زیان ونه رسېږي. هارون جواب ورکه:

- وه! وه! تاله یې څه؟

- تاله یې څه. ته نه وینې اغه څو نه بڼه جلی. ده؟ په تا څو نه مېر بانه ده؟

- اغه شیطانه؟ توبه! ته چې یې وینې تاله دې موبارک وي. تا ویډ یې که!

زرگل وړاندې ورغی. ځوان یې مخ ته ودرېد. ده هارون ته غاښونه وچپچل:

- غوږ کېده ای پېر اگیه! دسې جلی. په دنیا کې بله نشته. ته خوشبخته یې چې اغه دې غمخوره ده.

- کېنه مړه! داغې نه کچه په جهان کې نیشته. څه، دېر راله مه تنگېږه! حوصله نه لرمه.

زرگل یوه شېبه تېره تېره کتل. وروسته یې وویل:

- ته چیشی یې؟ آ؟ په چیشی نازېږې؟ خړ یې خر. لکی. به دې ام شنه شي د خیره.

هغه په غصه ووت. هارون ورپسې تر شا وبنگېد «چمچی» زرگل د هوټل د هرکلي ځای ته راغی. ماته برگ شو:

- بل څوک نه و؟ ته په چا مینه شوې یې؟

- بل به نو په چا مینه شوې وم وروړه؟

- په غوږ یې.

موږ په زوره وخنډل. حویلی. ته ووتلو، چې چاته مزاحمت ونه کو! ما ویل:

- وروړه! حالات له لاسه وځي. نن د اسد شلمه ده. د میزان اتلسمې ته تر دوو میاشتو کم پاتې.

د زرگل څېره هم مړ اوې شوه. د تندي د پاسه په گنجي ځای یې لاس وسولوه:

- سړی اوس پوږېږي، چې په اغو بندیانو چیشی تېرېږي، چې اعدام یې نژدې وي.

ما خپلې اوبنکې ټینګې نه کړې:

- نه، د ځان غم ندی. خدای دې د مین در د په چانه ویني.

د زرگل گردې وړې سترګې هم ډکې شوې. ما دواړه ورغوي په سترگو وسولول. ومې ویل:

- وبښه! ماسره ته هم ځورېږي. نه پوږېږم. دلته په ځمکه مانه هر کار خرابېږي.

- نه نا. تا خپله وسه وکړه! هوووو. نه خدای ته ملامته یې، نه وجدان ته، نه خپلې مینې ته.

زما سینه تنگه تنگه کېدله. عمیقه سا مې واخېستله. سر مې وڅنډه:

- دامې درد نه کموي.

- خو ورته ووايه کنه چې آسماني پرنېسې یې! بیا خبره مني. سیاست به پرېږدي. قرار به واده وکړ.

- بې مینې؟

- دقه سې! نو مینه خو ونشوه. چونډ خو بیچ که کنه! بېرته به آسمان ته لاړه شې.

خبره یې منطقي بنکارېدله. خو دا کار سم د زهر وگوټ و. زما د مینې ټول امیدونه یې لولپه کول. سبا په پښو کښولو هارون ته ورغلم. خدایي مې سا سوزېدله. هغه په حویلی کې له پیر صیب سره گرځېده. شایې وه. همکارانو یې له کړکیو سیل کوه. زه ور نژدې شوم. د پیر صیب سوزېدلی غږ مې واورېد:

- بچی! منم چې کار د ژوند د پاره دی، نه ژوند د کار د پاره. په سیاست کې پرمختګ شته. پیسې دي. قدرت دی...

چټک کلاته ورغلم. ساتونکو نه پرېښودم. ویل پیر صیب استراحت کړی. ما تابلېت وښودل. هغوئ غوښتل زنگ ووهي. ما ویل ضرورت نه شته. په دوهمې تلاشی کې دوا د خوړلو چل بنییم بېرته وځم. په دویمې تلاشی کې د اولې خلاف ټولو توري عینکې اچولې وې. زما په لیدو د پنجرې شاته وښورېدل، وپشېدل. مشر یې د چټک وتلو امر وکړ. زه ورته وپسېدم:

— جنتي شې وروره! دروازه خلاصه که! مور باید پیر صیب بچ کو. مریدان یې ټول شیطانان دي.

مشر لا سور شو. په ټلېفون کې یې د اولې تلاشی ولاړ ساتونکي له وظیفې وشړل. له هغه ځایه دوه تنه په منډه راغلل. زه یې له مټو کښه کړم. ځان مې په پنجرې پسې کلک که. ما ویل دا څه کوئ؟ پیر صیب په مشکل کې دی. ما ورته پلار ویلي. هاخوا عینکې ساتونکي داسې غورېدل، لکه اوس چې قیامت کېږي. مشر یې د دېخوا پر کسانو چیغه کړه:

— ای احمقانو! بلا وهلي یی؟ زریې بوځئ! شاته درنه ونه گوري! که نه، تاسې ام شرم.

ما ویل دا څه کم عقلمان دي؟ زه وایم پیر صیب باید بچ کو، دوی مې باسي. د دېخوا ساتونکو کوشش کوه. خو زور یې راباندې نه رسېده. ما د هاخوا د ساتونکو په عینکو کې هم لمبه ولیدله «وه خدایه دوی هم شیطانان دي، ځکه مې شري» پیر صیب ته مې سودا لزیاته شوه. دواړه ساتونکي مې تېل وهل. د پنجرې بلې دروازې ته مې منډه کړه. په منگولو مې وچر کوله. دې کې مې دننه د بنویه میدان شاوخوا زرگونه شیطانان ولیدل. هریو لکه سکروته، سره رڼا کوله. یوې ډلې لویه شاهانه څیره په اوږو جیگه نیولې وه. په څپرې کې د یو کس شا ښکارېدل. ځان یې د بنیاد و، مگر اورده چنگه لکۍ یې لرله. د سکرو ټوټو تاج یې د نېغو ښکرونو په منځ کې ځلېده. د موسیقۍ غږاته. په بنویه میدان کې د انسان غولولو د هنر سیالي روانه وه. همدا شېبه یې د افغان ملایانو تمثیل کوه. مشر له شاهانه څپرې څخه نمبرې ورکولې. زما له خولې ووتل:

— وی، وی، وی! دا خو ابلیس دی.

ساتونکو زما د مټو کښول سست کړل. د پنجرې دننه یې سترگې وگرځولې. یو تن وپوښتل:

— کپنه دروغجنې! ابلیس چېرته دی؟

— جنتي شې! هوغه په څیره کې نه وینیئ؟ تاسې دا موسیقي نه اورئ؟

دواړه ماته څیر شول، چې لېونی ده که څنگه؟ ما نارې کړې «ابلیسه! وینم دې» ابلیس سور مخ لکه سکروته راواړوه. ورسره سم زما سا ودرېدل. ما ویل وه خدایه! دا څه وینم دا؟ ابلیس بل څوک نه، خپله پیر السبي و.

زه پر تخت ستونی ستغ پرته وم. په وینسه مې سترگې پټې وې. له سېرمو مې هوا له پشس سره وتله. پر مخ او غاړې مې د خولو څاڅکي ولاړ وو. چورت مې وه چې دا څه وشول؟ په دنیا کې له تر ټولو لوی دښمن سره مخ وم. داسې دښمن چې څوک یې ختمولی هم نه شي. خدای تعالی ابلیس ته تر قیامته ژوند ورکړی دی. یوازینی شونی کار د هغه د ضرر مخنیوی دی. ما ویل چې څنگه یې رسوا او خنثا کم؟ اول ځل مې ستونی وچ شو. پوهېدم چې کله کله مادي بدن هم څه غواړي. له یخچاله مې د اوبو بوتل واخېست. زړه مې وچې هارون او زرگل خبر کم. دې کې موبایل و ترنگېد. نوم د پیر السبي و. هغه وویل:

— ای! زه درځم. چېرته لاړه نشې لوررې!

زما ماغزه و خو تېدل:

— خوله سمه خو څو ه! ابلیسه لعینه!

— الا! پلارته سپکې؟ رښتیا یې ویلي (د مور او پلار زړه په اولاد. د اولاد زړه په وچ کاني)

ابلیس له کړس کړس خندا سره ټلېفون بند که. ما په خپلو اوږو ناستو پرېښتو ته وکتل:

— په زړه کې خوراپورې خاندئ. کنه؟

د هغوئې څېرې جدي وي. ما د اوبو غړې وکړه. نه پوهېدم چې ابليس څه غواړي؟ مازيگر هغه د موټرو د کاروان په سر کې راغی. د هوټل ما مورينو يې د لاسونو په مچولو تېلمه تېل و نښلوه. ابليس زما کوټې ته په دروازه ننوت. د پېر يانو په بڼه شيطانان بنويه بنويه له دېوالونو تېر شول. ما د وېښتانو کمځۍ کولو ته دوام ورکړه. په هنداره کې مې ليدل. د ابليس سپين مخ، برکې ږيرې، لونگۍ او چينې خلک تر تاثير لاندې راوستل. ما ويل «کاش چې ظاهر له باطنه رنگ اخېستلی» په غږ مې وويل:

- ته به ترڅو په بدله څېره او بدل نوم بنيادمان غولوي؟ اخېر دې پېژني.

- کنه؟ څه ما خود نوم توري سره واړول. ابليس مې السبي که. ته چې ښکاره وايې پرېنښته يم تا نشي پېژندلی. زما تندي راټول شو. ابليس، السبي - رښتيا هم په دواړو کې يوشان توري وو. ابليس خبرو ته دوام ورکړه:

- افغان بنيادم ته يوه عقیده پېچکاري که! بيا يې په بڼه او بد پسې نه گرځي.

ما سر و خوځوه:

- زه اوس پوه شوم چې هارون او د غورځنگونو مشران ولې په وعده ونه درېدل.

ابليس کټ کټ و خندل. عينکې يې لېرې کړې. د سترگو گاټي يې تک تور وو. منځنی خالي يې نه درلود. ويې ويل:

- دا خو وړوکی دسمال و. چې واده وگورې.

ټولو شيطانانو هررر وهل. خو ما د ابليس خوله لټوله:

- چې له مانه څنگه خبر شوي؟

- هههه زه خو تا غوندي بې وسه او بې کسه نه يم. د اور د پاک ذات پاچا يم. هر چېرته نفر لرم. بل ستا په غږ او څېرې کې ښکاره نښې دي. د ځان رڼا ته گوره!

ما کمځۍ ختمه کړه. څراغونه مې ولگول. اوس مې د بدن رڼا نه ښکارېدله. ابليس په ملنډو موسکي شو:

- ته څه وايې؟ ته مې اسې خوشې نازولې؟ نه. ما ويل د هارون نه به دې مايوسه کم. خو تا د مينې په افسانه ځان غولولی دی.

- داح! په تا پورې څه؟ ته چې له مينې کرکه لرې لره يې! زما خو تا سره کار نشته.

- وه دا خود بنيادم نه هم کمقله ده ای. څنگه کار نشته؟ اول تا زما گريوان ته لاس واچوه کنه.

ما د تخت د منظمولو لپاره کمپله او رو جايي په چوکۍ و غورځوله. د ابليس په خبره پوه نه شوم. کاره مې وکتل. هغه وويل:

- زه تل وایم «ميين - يانې کمقل او بوين» دادی ثابت شوه. ته تر اوسه پوه نشوي چې کابل زما پايتخت دی.

- پايتخت؟

- پايتخت! زه خويي هره پېرې بدلوم. نو نوی ځای مې لټوه. اول مې ايتاليا وټاکله. ما ويلې بڼه واین او د مديترانې په غاړه د چکر ځايونه لري. خو اغه رذيلان چې مو هر څو نه تشويقول په خپلو کې نه جنگېدل. ورپسې انگليستان ته لاړم. اغو لعنتيانو هره خبره بڼه سنجوله بيا يې پرېکه کوله. بيا اوزبکستان ته راغلم. الله چا د ملي گټو خلاف خبره نه منله.

- لنډه يې که! د کابل خبره کوه!

- ههههه کابل جان خو کابل جان دی کنه. دلته مې د مشرانو خټې وپرسولې. بس په پير صيب مشهور شوم. رهبران مې مريدان کړل. نوم مې د افغانستان گوت گوت ته لاړ. خلک مې يو متيازي نه سکي، نور هر څه مني. نو شرو شوم. ځان ته مې تخت او د مېلو ځايونه اباد کړل. د انسانيت او شرافت په ځای مې پيسه د ژوند معيار کړه. لاړ، اشرف المخلوقات سر وخور.

- نه يې منم. هارون دې اړولی نشو.

- بالکل. دا نمک حرامه لکه کوکری، مخامخ لکی، بنوروي، پسې شا غاڼي. خلک ورورۍ ته بولي.

- هه، هغه بېچاره څه خبر و چې ته ابليس يې؟

- بېچاره نه، لوی خبیث دی. بس سیاست ته مې تشویق که. یو کس ته مې وویل چې په مظاهره کې یې ښه ترېشل کي. دا خنډ چې مو جیگ کړی وای بیا نو د کورني جنگ پلان و. ورپسې مو ددوئ خارجي پلویان سره اچول. جهاني جنگ شرو کېده. خوندور گېم روان و. چې درز شو، ته مردار مخې را کېوتې. د نظرونو سولې ته دې لاس که. دا خوزما پاچايي ختموي. زه دې پرېدم؟
- بنيادمان چې څو پرې؟
- بلا ورپسې!
- نه نو، داسې خو نه کېږي. ښه چې تاسې شاپو ته لار شئ څه مشکل دی؟
- وه ساډی! الله څوک دي؟ څوک وغولو؟ دونه چې زموږ سات دلته تېر دی ایچېرته نه و. دا زما د ولس مېله ځای دی.
- هه، نو ستاسو دپاره ولې بنيادمان قرباني شي؟
- باید شي! مور د سپېڅلي اور د ذاته یو. بنيادمان د مردارې خاورې.
- تا اشتباه کړې. بنيادمان ښه ژوند لایق دی.
- ندی. بېرې شې دی. زموږ اغه کمقلان ددوئ اغه هونبیاران غولوي.
- په نورو دې نه پوېږم، د هارون نه به لاس اخلي!
- هههه، زه پور غواړم دانور غواړي.
- پوه نشوم.
- پوه به دې کم. ښه یې واوره! که بېرته آسمان ته لاره نشې افغانان خبروم. عادي بنيادمان به شې. بیا درباندي هرڅه کولی شم.
- فکر نه کوم چې ته داسې وکې.
- ههههه ته وایې ستادا بدرنگه وربوز مې خونېږي؟ یق!
- نه، وایم که بنيادمان پوه شي چې زه آسماني پرېسته یم، بیا نو ستا خانه خرابه ده. هغوئ زما مني.
- ښه؟ ته مخته شه! چې پته یې ولگي. ای ماسره د غږې مه وهه! د میزان تر اتلسمې دې داسې وکړوم چې توبې وباسې.
- په خپله خويې نشې کولی. په نادانو بنيادمانو یې کوي.
- وه کمقلې! مړ په څه شو چې سایې وختله؟
ما د تخت منظومول ختم کړل. په ژی کېناستم. د سرک له خوا په دېوال یو شیطان ننوت. ابلیس ته یې په غوږ کې څه وویل. هغه کړکی ته وکتل. یو دم روان شو. لکه ډېر مهم کار چې پیدا شوی وي. ما ورپسې غږ که:
- زه به افغانان پوهوم چې د نظرونو په سوله کې د دنیا او آخرت گټه ده. او هارون به هم بچوم. لاس دې خلاص!
ابلیس په ملنډو وخنډل، لار. ما د هغه خبرې په فکر کې اړولې رارولې. ستونزه تر هغې ډېره لویه وه چې ما فکر کوه. کړکی ته مې وکتل. د خراغ ریا ته د باران شاخکي ښکارېدل. شپه مې نه خوښېدل. نیم ژوند خوشې په خوشې په خوب کې تېر کي. بل، د لمر له پرېوتو سره زما د بدن ریا معلومېدل. وېرېدم چې خلک مې ونه پېژني. له ناچاری څخه پر تخت پرېوتلم.
هلته ابلیس له ځان سره غوږېده، روان و. د لوی تالار د جیگو ستونو تر منځ یې درانده گامونه اخیستل. په فرش شوې زینې د سرو زرو او قیمتي تېږو شانداره تخت ته وخت. د سکروټې په کوچ کې کېناست. سورتاج یې د نېغو ښکرونو په منځ کې کېښود. د یاقوتو د جام تاوده شراب یې په ستونې کې تش کړل. مخامخ پر لویو چوکیو ناستو وزیرانو ته یې په سوزېدلي غږ وویل:
- ویم چې ستاسې دا مخونه ونه گورم. د اور په پاک ذات قسم که په یو غږې شرابو ارزئ!
غږ یې د تالار د زرگونو تشو چوکیو له پاسه انگازې وکړې. د ابلیس هېڅ کار له خپل ولس څخه پټ نه و. د هغه تخت شیطانانو ته په ټوله دنیا کې په ژوندی ښه ښکارېده. په تالار کې د گوریلا په شان پلن او په وېښتانو پټ وزیر وپوښتل:

- زموږ مهربانه پاچا! غصه مه كوه! خيالي لکۍ او شاهانه بنكرونده دې خراب نشي .
ابليس د جام گوزار وكه. وزير خنګ ته شو. د جام ټوټې په شرنگا تر چو كيولاندې وكولېدې. ابليس وويل:
- وشرمېږئ بې غيرتو! ستاسې پاچا ته يوې بدرنگې پربنتې گواښ وكه. ستاسې پاچايي يې وننگوله.
وزيرانو سرونه بنكته واچول. د سكر وټو بدنونو يې نرۍ نرۍ لمبې پيل كړې. ابليس غږلا جيگ كه:
- له نېستو مېړو، ملك شو بلو. ثابته كئ چې تاسې مېړونه يئ! داسې سبق وركئ چې بله پربنته ځمكې ته د راتگ جرئت ونكي.
گوريلا شكله شيطان له لمبو ډكې سترگې پورته كړې:
- زموږ مهربانه پاچا! ختمه به يې كو. ابۍ به مړه شي. تبه به يې وشكېږي.
ابليس د اور شراب بيا وسكل. تندۍ يې گونجې او سترگې يې شخې شوې:
- كمقله! د پربنتو ژوند تر ابده وي. شكر چې ددې پربنتې لنډۍ دي. اى ماته سوال پيدا شو. ته مې ولې وزير كړى يې؟
- هو بيار يم كنه.
- لهر يې. د دوو خرو وربشې بېلولۍ نشي.
- وه زموږ د زړه سره پاچا! هيله كوم!
- مرگ! هيله مه كوه كار وكه! نن د اسد پينځه ويشتمه ده. اغه او هارون د ميزان په اتلسمه په خپله مري. دا پاتې ورځې يې په
غمونو كې سمه ولمبوئ! بغير له ژونده نور هرڅه تې واخلي! په ياد ساتئ! اغې ته تر صحته پت او تر پته محبت گران دى.
سهار نرۍ وړانگه له كړكۍ تېرېدلې، په هندارې لگېدلې. انعكاس يې د دېوال لرگين پوښ روښانه كړى و. ما ته پكې د خوښۍ
زېږى ښكارېده. هندارې ته ودرېدم. د هارون په سترگه مې ځان ته ټيټا او پاس وكتل. وېښتان مې خوشې كړل. له ډېر توروالي
ځلېدل. نيم مخ، اوږې او ملا مې پټه شوه. شونډې مې ويتې كړې. ما ويل په موسكا كې څنگه ښكارم؟ خوشحاله وم چې د
بدبختيو سرچينه مې وموندله. نور به پرې نږدم چې ابليس مې مينې ته خنډ شي. اوس به نو هارون هم ومنې چې غولېدلۍ دى. له
سياسته به لاس واخلي. دا به يې تقدير بدل كړي. دواړه به ژوندي پاتې شو. خداى مهربانه دى د هارون پام به را واوړي. مينه به
يې پيدا شي. اخى! له خونده ډك ژوند به نو هاغه وي. بېرته مې ټيكرى په سر كه. د مشورې لپاره د زرگل دفتر ته لاړم. هغه د
موبايل په اندازه د ثبت اله كله چالانوله، كله بندوله. تلوېزون يې هم كوت. هلته پير السبي غونډې ته وينا كوله:
- زما مسلمانانو ورونو! دوعا وكئ چې خدايه! زموږ ايمان ته خير كې! دونيا گورئ له شيطانانو ډكه ده. يو څوك به راشي تاسې
ته به سل دروغ او رښتيا ووايي. گورئ يوپه يو يې مه منئ! اول په موضوع خپل باور ښه حاصل كئ! بيا يې ومنئ! كېدى شي په
ما د ابليس نوم كېدى. توبه نعوذ بالله. وايي به چې ما خپله وليده، داسې او هسې ښكارېده. دا او هايي ويل. په اصل كې به خپله
ابليس وي. ځكه و ايم چې له خپل ايمان سره ډېر پام كوي! اغه ساتل غواړي...
ما ورو دروازه وټكوله، ننوتلم. د زرگل غومبري په خندا ډډ شول. مخ ته راغى. دواړه پر كوچونو كېناستو. هغه د ثبت اله چالانه
كړه. دده خپلې خبرې پكې وې. ويل دا اله يې نمونه راوړې ده. غږ يې صاف دى كه نه؟ ما ويل ښه دى. په خدا شو:
- بس و امې خېستله، خبر شوم پير صيب درغلى و. دوه د خداى نازولي يو جاى شوي وو. قيصه و كه قيصه!
هغه هره جمله داسې ادا كوله لكه برقي ماشين چې لنډې لنډې بڼې كوي. ما په آرامه ځواب وركه:
- جنتي شي! پير مير ندى. ابليس دى خداى وهلى. د شيطانانو پاچا.
- دقه سې!

زرگل یو دم په زوره زوره و خندل. زه یې د خدا په علت پوه نه شوم. ما له ابلیس سره د بحث کیسه پیل کړه. هغه سر بنکته اچولی و. خوشې خوشې یې د ثبت اله چالانوله او بندوله. په پای کې یې تېره راوکتل:

- ما ته پوښتنه پیدا شوه. ته کوم ثبوت لري چې آسماني پرېښته یې؟

زه لکه مورې ټک وهل شوم. له هغه څخه مې د داسې پوښتنې توقع نه لرله. نه پوهېدم چې ولې ورته شک پیدا شوی؟ د هغه باور راته ډېر مهم و. بې خونده موسکا مې وکړه:

- جنتي شې! زه چې راغلم په عیدگاه کې ریڼا نشوه؟

- چاته مالومه ده؟

- اغه ستاسې دمکتب کیسه چې مې وکړه.

- د بل چانه به دې اورېدلې وي.

زرگل جدي و. له ما لاره ورکه شوه. څنگه ورته ثابتته کم؟ دلته مې د سپي په څېره شیطان ولید. لکه روانه سکر وټه د دېوال له منځه دفتريته نوت. ما د مېز له سره د تلویزون رېموت واخېست. زرگل ته په غوږ کې وپسېدم:

- زه دا د شیطان په اوږه ږدم. تاته داسې ښکاري چې په هوا کې ولاړ دی.

زرگل په شک سر وښوروه. زه شیطان ته مخامخ ودرېدلیم. هغه موسکی شو. ما ویل:

- شکل خودې د سپي دی. چې خبرې کوې که غاږې؟

- چې تا غوندې بدرنگه شی و وینم غاږم. غږ غږ غږ. هه هه هه

له خبرو سره هاغه هوا کلکه شوه چې د شیطان بدن نیولې وه. زه ښه نزدې شوم. لاس مې پر اوږه ورکېښود. ومې ویل:

- ستا خدا هم تر غیا کمه نده.

شیطان بیا له خدا سره په ملنډو و غپل. ما زرگل ته په هوا کې ولاړ رېموت وښود. د شیطان پام شو. ځان یې بېرته سست که. رېموت په زېږې ترکیه قالینې ولوېد. شیطان لمبې وکړې. ما ته یې داړې وښودلې. وغورېد:

- عععع، رذیلې!

دا ځل ما و خندل. شیطان په منډه بېرته ووت. زرگل وروځې بره کش کړې:

- بې شکه! ښې کوډې! او د شیطان سره د غږېدو ښه تمثیل! خبره داده چې زه ولې اغه نه وینم؟

- جنتي شې! هغه د پېریانو حالت کې و. چې د بنیاد حالت ته واوړي بیا یې وینې.

- هه هه هه هرې خبرې ته دې دلیل سنجولی ده. مگر زه پوېپرېمه. یوازې ابلیس خپل شیطانان لیدلی شي.

- داسې مه وایه وروړه! تهمت ډېر درد لري. تا خو په تیاره کې زما ریڼا هم لیدلې ده.

- چاته مالومه ده چې دا د پرېښتې ریڼا ده که د شیطان؟ ښه ځه، مانه چیشی غواړې؟

ما یې په سترگو کې ژور وکتل. پوهېدم چې قناعت ورکول ورته سخت دي. بیا مې هم وویل:

- ته خو پوېپرې، زه غواړم له هارون سره د تقدیر په بدلولو کې مرسته وکم.

- هه هه ته خو وایې پرېښته یمه. دوعا وکه! تقدیر یې بدلېږي.

- نه کنه. ددې وعده راسره خدای پاک نده کړې. ما ویل دواړه به هارون ته قناعت ورکو.

- چېرته بل کمقل پیدا که! زه وزگار نه یمه. بل سبا ته ویشتمه د اسد ده. د آزادۍ جشن ده.

زما زړه ډک شو. ځان راته تر پخوا ډېر یوازې بنکارېده. سینه مې درنده شوه. سر مې وگرځېد. مخ مې آسمان ته ونيو. سترگې مې پټې کړې. په زړه کې مې وویل «خدا یه پاکه! پر بنستو ته رښتیا هم پر ځمکه ژوند سخت دی. خو شیطان پکې خوشحاله گرځي. چې دا ولې؟» روانه شوم. په دروازې کې مې شاته وکتل:

– جنتي شې وروړه! که باور نه کوي مه یې کوه! خو خدای ته وگوره، راز مې چاته مه وایه!
زرگل موسکې و. زه وېرېدلې چې وبه وایي. د بنیاد م وفا په ضرورت پورې تړلې ده. چاته چې ضرورت نه لري، د راز ساتل یې هم ضروري نه گڼي.

هارون د ډاکټر دقیق دفتر ته ننوت. هغه په کمپیوټر کې وینا لیکله. تندې یې گونجې و. سړیې جیگ که:

– په بنسټې! دا پر بنسټه ډېره رذیله وختله. زمونږ پلویان د لارې باسي.

هغه پر کیبورډ گوتې وټکولې. هارون په کټ کټ خندا کې سر وښوروه:

– اغه لکه شنی، چې ونښتله، خلاص. زه خپله تې پاڅاب یمه. شرم، حیا؟ نه نه نه.

– خبر یم. زرگل راته ویلي دي. ته هم داسې وکه! وښیې چې پې مبین یې! ورسره سمه بیا یې پرېده! بې غمه به شو.

د هارون خندا وټنښتېدل. په غټو خرېخنو سترگو کې یې اندېښنه پیدا شوه:

– نه مشره. مه کوه! زیاتې دی.

– ندی کنه. داسې خلک ملت فاسدوي. د یو اېزت واخله، د میلو نونو بیچ که! هم لذت هم خدمت. هه هه هه

– نه پو پېر مه. خوشې لانجه به راله جوړه شي.

– زه یم کنه. په چا کې ری مه وهه! دوه ورځې ژوند دی. مزې کوه!

د هارون په سترگو کې اندېښنه په ځای پاتې وه. لکه پرېکه چې نه شي کولی. یا یې په ډاکټر دقیق باور نه درلود، یا د خپل زړه او وجدان تر فشار لاندې و، یا زما له زوره وپرېده. بالاخره یې سر و خوځوه، ووت.

زه له مدني فعالانو څخه خفه هوټل ته راغلم. هغوی هم په ابلیس سرور کوه. موبایل مې وکوت. د زرگل له خفگانه دوه اونۍ

اوبښتې وې. خو زه لاهم زنگ ته منتظره وم. تشناب ته لاړم. له جامو سره د یخو اوبو شرشرې ته ودرېدلېم. د هارون غېږې ته مې

زړه ال وول کېده. لکه ټول عمر چې له غمونو څخه هلته پټه شوې یم. مگر ورتللی نه شوم. د هغه بد بد کتلو د زرگل تر کنځا ډېره

ځورولم. د موبایل غږ شو. له اوبو وچه ووتلم. نا اشنا شمېره وه. ښځې وپوښتل:

– پر بنسټه یې؟

– بد بختانه هو.

– زه د زرگل ښځه یمه. مالې یو وارتا و وینمه. ته به زمونږه کره ری نشې؟ ایوانان نشمه پرېښودلی.

زما په مغزو کې د پوښتنو سپل و بهید. پر تخت کېناستم. ومې پوښتل:

– جنتي شې! څه خبره ده؟

– بیا درته ویمه. امدا اوس ری شه! چې بیا نه کېږي.

ما خدای خدای کول چې له زرگل سره مې پخلا کې. خوشحال خان مېنې ته ورغلم. سور مخې ښځه په کانکرېټي انگړ کې ولاړه

وه. مخونه مو و جنگول. غو مبرورو ماشومانو د زردالو په سیوري کې لوبې پرېښودې. ما ته یې سلام واچوه. په ما ډېر خواږه

ولگېدل. د لمنې په جیب مې لاس ننوېست. یو ککو مې هلک او یو نجلۍ ته ورکه. هغوی په کمکۍ ژبه مننه وکړه. زما په ټول

وجود خوندوره څپه تېره شوه. ومې ویل:

– وی قوربان. جنتي شې!

هغوی د ککو په خوراک اخته شول. زه په کوټه کې په یاسمني تو شکه ودرېدلیم. یاسمني پرده مې لېرې کړه چې رڼا شي. په الماری کې د زرگل د ماشومتوب تصویر کټمټ زوی ته ورته و. ما البم راواخېست. بنځې په پتنوس کې میوه دانې او د پیالو سپین سیت راوړ. ما د زرگل تصویرونو ته خندل. د بنځې غټې بادامې سترگې بې واړه تاوېدلې. وبنگېدلې:

– وبنځه خورې نو! په زیامت شوې نو.

– جنتي شي! نه نه، ولې؟ ما هم غوښتل تا وگورمه.

بنځې په غټو غټو وکتل. یو دم مې پښو ته ولوېدلې. په ژړا شوه:

– خدای ته وگوره! مه کوه! د سیال پلار پرېده! دغه دوه ایوانان مې دي. دامه خواروه!

هکه حیرانه شوم. له مټې مې ونيوله. جیگه مې کړه. ومې ویل:

– وی! لا! ولې ولې؟ ما څه کړي؟

– اغه د خولې نه کلیمه غورځوي، ستا نوم نه. پېنځي بدل شوی ده. دا زوی مې ویني؟ جوړ نده. مېر به شي. خیر ده نو چې نور بچي نشم راوړي، دوه خو لرو. زرگل نور چیشی غواړي؟ ای په مونږه زړه و سوزوه! ته دونه بنیسته یې. هر ځوان دې غواړي.

ما هغه په غېږ کې ونيوله. په مخ مې ښکل کړه:

– جنتي شي! نا. ته پوه نه یې. زرگل زما ورور دی. دین په دونیا ورور. ته مې خور یې.

– ویمه راپورې وځانده! لاړې راتو که! سپېرې راکه! خو صدقه دې شمه! سړی مې پرېده!

– وی! دا څه وایي؟ خدای دې نکي! بې ایمانه دې شم که دروغ وایم! دا دوه اونۍ مې پېنځي لیدلې ندی. هو.

د بنځې زړه لږ ولگېد. سړیې و خو څو ه. ما البم بېرته کېښود. سترگې مې حویلی. ته واړولې:

– ای خورې! زما دې سودا کړه. ته هلک راوله!

ما غوښتل په عمل کې ثابته کم چې هغې او اولادونو ته یې نېک نیت لرم. بنځې غږه:

– سیاله زویه! قوربان دې شمه! دلته ری شه!

ما هلک په غېږ کې ونيو. رنگ یې زېړ و. په غټو غومبرو مې ښکل که. بدن یې هم تود و. ومې پوښتل:

– ځان دې دروند دی؟

هلک سر و خو څو ه. بنځې ته مې کړې:

– په ما باور کولی شي؟

هغې هک پک کتل. نه یې «هو» ویل نه «نه». ما روښانه کړه:

– شیطان پکې دی. هو. ماته درې قلمان راوړه! شیطان تې باسم.

نجلی. په منډه پنسلان راوړل. بنځې زوی کش که:

– نه خورې! ډاکټر ویلې ستونۍ یې ده. ته مې مېرپه پرېده! امدابس ده. ټول عمر به دوعا درته کومه.

– جنتي شي خور کې! مه کلکېره! ددغه مرض همدا علاج دی.

بنځه زړه نا زړه شوه. ما سیال بېرته واخېست. پوښتنه مې وکړه:

– مستي کوو؟

هلک موسکی شو. ما یې پنسلان د گوتو ترمنځ ننوېستل. په زړه کې مې سورت ووايه. د هلک پنجه مې کېکاږله. هغه په چیغو وژړل. خو شیطان ترې ونه وت. ما دویم او درېیم ځل هم زور وکه. هلک کریکې وهلې. زما زړه ورسره قلم قلم شو. مگر د شیطان پته ونه لگېدلې. بنځې زوی کش که. زه سخته پښېمانه وم. بښنه مې وغوښتله. هغه له غصې پرېسېدلې او تشېدلې:

– وه قوربان زويه قوربان! ای! وځه مې سترگې مکارې! ویمه په غضب شې! هره شرمېدلې ری شي ډاکټره یمه. وځه!
په تېل وهلو یې وباسلم. ما خپلو لږزنده لاسو ته کتل. ما ویل دا راباندې څه شوي؟ مرض راته سم معلوم نه شو عمل مې وکه.
پرېنټې خوداسې نه کوي. چورت مې ډېر خراب و. زړه مې بیا د هارون لیدو ته وشو. خو عقل ویل مه ځه! تېر ځل دې هېر شو؟ بیا
به دې سپکه کي. مگر زړه هلته د روح هوسایي او له غمه نجات لیده. ویل د پیرالسي له اصلیته به یې هم خبر کو. بالاخره د زړه
پله درنه شوه. یو مهال په احتیاط د هارون دفتر ته ننوتلم. هغه غټې خړخړې سترگې واړولې. زه ورپرېدم. هغه سور مارکرد
افغانستان له نقشې جیگ که. پیکې یې له تندي پورې وهه. له جیگری کوچونو راتېر شو. غټ لاس یې په موسکا وځوه:
– په خیر رالې!

زما هېڅ باور نه کېده. بې حده خوشحاله شوم. لاس مې ورکه. زړه مې راغونج شو. لکه ټوله چې د هغه په ورغوي کې ننوتې یم.
لکه د دونیا له سختو کړاوونو چې هلته پټه شوې یم. لکه تر اوږدې ستړیا وروسته چې مې د دمې ځای موندلی وي. سا اخیستل
مې عمیق او ستونی ډک شو. غوښتل مې خپله خوشحالي په ژړا او چیغو وباسم. د هارون غږ بیداره کړم:
– څنگه ولاړه یې؟ راځه کنه!

ما مخالفت نه درلود. ځمکې ته کېوتې ددې لپاره وم چې ځان هارون جان ته وسپارم. د هغه په جنتي غېږه کې ډوبه شم. چېرته چې
یوازې کیف وي او بس. هغه مخکې زه ورپسې وم. لکه سیند چې مې په خپله خوښه وړي. هارون یو کوچ ته اشاره وکړه. زه پوه نه
شوم چې ولوېدم، که سمه کېناستم. سترگې مې په خپل گران کې وې. خوله مې نه راټولېدل. هارون د چای په ترموز پسې د کار د
لوی مېز شاته لاړ. زه وارخطا شوم چې گران مې له لاسه ووت. بې اختیاره روانه شوم. پښه مې د بنیښې په وړوکی مېز ولگېدل. له
تیندک مې وخور. بېرته په کوچ کې ولوېدم. درد له خیالونو وباسلم. پښه مې کلکه ونیوله. هارون راغی. راکور شو. په مایې
بوی له حده تېر خوږ ولگېد. هغه وپوښتل:

– جو بله شوې؟ ته چای واله! زه به چاله وویمه چې ملهم راوړي.

هغه په ملانېغ شو. ما نه غوښتل چې هارون ووځي. ومې ویل:

– نه نه. جنتي شې! رکه روغه یم.

– ولادا زویمې هلوکی چې ولگېږي د سړي له سوږمو لوگي وباسي.

زه موسکې شوم. سر مې وځوځوه. ومې ویل:

– ښه یمه. ته تشویش مه کوه!

– ځه شو کر.

– شو کر دې په ځان شه!

زما زړه بیا باغ باغ شو. گران مې په درد درد پېږي او په رغېدو خوښېږي. وه خدایه دا څومره لویه نېکبختي ده؟ هارون مخامخ

کېناست. په سور مارکریې د چای گیلان او وچې مېوې ته اشاره وکړه:

– واله کنه!

ما گیلان جیگ که. په زړه کې مې تېر شول «د چای راته هارون جان اچولی دی» شونډې مې نرمې د گیلان په ژۍ کېښودلې.

وړوکی غږ مې وکه. هارون کټ کټ وځنډل:

– ولادا چای سکله ام تاغوندي وي.

ما هم ورسره وځنډل. هارون وویل:

– ما غوښتل ودي وينمه. د خدای رحم له گوره! ته خپله رالې.

زما په بدن بیا خوږه خپه تېره شوه. هارون زما راتگ د خدای رحم گڼي. ومې ویل:

- جنتي شي! چي کله په پاک نيت شوک غواړي خدای تعالی پکې برکت اچوي.
هارون سر وښوروه:
- تا ما سره خوښه ښه کړي. او زه خوښه ناشکره ومه. ما ويلې ښښه وغواړمه.
- نه نه، ما نه هېڅکله ښښه ونه غواړي، او مننه ونکې!
- ولې؟
- خفه کېږم.
هارون سر وړاندې که:
- زه تا خفگان له چرته پرېدمه؟
دواړو وځنډل. ما بيا د چای هماغسې غږپ وکه. هارون وپوښتل:
- اول دا وايه چې څه له راغلي يې؟ اسي نه چې په غورو غورو کې دې هېر شي.
- نه نه. ما ويل چې پس له ډېره وخته دې وگورم. او و... او ووايم چې د پيرالسي نه ځان وساته!
- ولا چې ماله ام يادېږي. پير صيب نه ولې ځان وساته؟ پوی نشومه.
- جنتي شي! وبه يې نه منې. هغه ابليس دی. په ټوله معنا.
هارون اول غلی شو. وروسته يې کت وځنډل. ما غوښتل کيسه ورته وکم. هغه لاس وځنډه:
- د دونيا په خبرو او رپورې که! څه چې چکر ووهو! سات تېر کو!
پوند له خدایه څه غواړي - دوه سترگې. زه لایاته خوشحاله شوم. پرېده چې ساجده مو وويني. ساجده څه، پرېده چې ټوله دونيا وگوري چې هارون زما دی. دواړه په قرغه کې پر غونډيو گرځېدلو. هارون له زرگل سره د کونړ د چکر کيسې کولې. په ما يې دروند غږ لکه خوندوره موسيقي لگېده. وروسته په جیگو زانگوگانو کې کېناستو. زه نه وپرېدم. خو هارون پنجره کلکه نيولې وه. ماته په کتو وشرمېد. خوشې يې کړه. ويې پوښتل:
- په جوند کې دې ټولو نه زيات څه شی خوبسېږي؟
ما غوښتل ووايم «ته». مگر بېرته ښه نه وه. هارون مې جواب ته منتظر نه شو. ويې ويل:
- زما ولا لوی آرمان دی چې يو شوک ولرمه چې سل په سلو کې راباندې باور وکي.
ما ويل چې ما يادوي. زړه مې هوا کوله. د هارون غږ بيا متوجه کړم:
- ساجده. زه ورله څه نه کومه. اغه بيا ام اخوا دېخوا کېږي. ما ام پرېښا وډله. څه بابا! خپل کار کوه!
زما په خيال کې د ساجدې رټل وگرځېدل. خفه شوم. ومې ويل:
- وی بېچاره! په نرمه به دې پوه کړې وه!
- پرېده مړې! مينه کې چې باور نه وي مينه نشوه.
زانگو ودرېدله. مور کېوتلو. د خلکو سترگې را واوښتلې. لکه هارون چې يې پېژندلی وي. هغه مخ مات ته که:
- جوند اغه چا کړې چې د نن نه خوند الي. په سبا کې ری نه وهي. سبا خواسې ام مالومه نده. مالومه ده؟
ما په مينه ورکتل. مگر هغه په غلطه و. زه يې بايد فکر سم کم. ومې ويل:
- مگر نن او سبا دواړه په تقدير کې وي. هو بنيار بنيادم خپل تقدير په خپله خوښه جوړوي. چې هم يې نن ښه شي هم سبا.
- نه نا. اغه پېل بحث دی. خو په مينې کې سبا مو هم ندى. داراسره ومنه!
زما سر سم خلاص نه شو. خوله مې ویته کړه. دواړه د موټر په مخکې سيټ کې کېناستو. هارون وپوښتل:

— ته ميينه شوي يې؟

ما په غټو غټو كتل. چورت مې وهه چې «هو» ووايم كه «نه»؟ هارون په خندا گوته وړكوله:

— «نه» دې گوره نه منم! سالم انسان يې كنه. هاو، بنځې حال نه وايي. څوك يې بيا زوی له نه غواړي. ستا نوڅه غم دی؟ ولاچې د لسو بچو سره خو دې ډولۍ له جيگه كې. امدا اوس به زما په شمول سل درپسې مړه وي.

زما سترگې لا ټپغې شوې «هارون د مينې اقرار وكه. وه خدايه! خوب وينم كه وينه يم؟» ما تور ټيكری له ځانه تاو كه چې د بدن رڼا مې د موټر په سيوري كې معلومه نه شي. مازيگر د هوټل مخ ته كپوتلو. ما وويل:

— جنتي شي! هېڅكله مې دومره ساعت نه و تېر شوی. ډېره زياته مننه.

هارون موسكی شو. بيا يې د شهادت گوته وړكوله:

— نه نه نه نه! اغه چا ويلې؟ بېننه غوښتل او مننه كول به نه وي.

دواړو وخنډل. هارون زما لاس ونيو. ويې ويل:

— د خدای پامان پر بنسته جانې! آرامه شپه درله غواړمه!

ما غوښتل ټول عمر ورسره لاس په لاس اوسم. مگر نه پوهېدم چې هغه څه نظر لري؟ خونن مې په زړه كې اميد ډېره شو. كه موږ همداسې روان وو نو زړه به له خيره هرڅه سم شي. خوږ احساس مې په رگونو كې گرځېده. خوشحاله وم چې ځمكې ته راغلي يم.

كه نه، داسې شپږينې شېبې به مې كله ليدلې؟ خپل لاس ته مې وكتل. لكه وينه توك سور و. ومې خنډل «پروا نكوي. هارون بنيادم دی. جنسي غريزه لري. شيطان يې خامخا زړه ته هوس اچوي» سهار هغه په موبایل كې وويل چې پس له غرمې وزگار دی.

خو غرمه ميراث مې لکه د پېړۍ پای، هېڅ نه رسېدله. د هوټل د ټليفون سيټ و ترنگېد. د هركلي مسؤل د زرگل د راتگ خبر راکه. ما په زړه كې وويل «هغه پوه شوی چې د زوی جوړولو ته يې زما نيت پاك و. د خپلې بنځې لپاره بېننه غواړي» هندارې ته

وخرخېدم. اوږده لمنه لکه چترۍ جيگه شوه. په خيال كې مې وگرځېدل «دلته چې دې بخت راسته شي، خوشحالی لكه د شرشرې اوبه سر په سړاځي» د هركلي ځای ته لاړم. موسكا مې په شونډو پسې نښتې وه. مگر زرگل گردې وړې سترگې برکې كړې:

— تاته چا ايجازه دركړې وه چې زما كره ری شه! آ؟

زه لكه مهربانه خور له خندا شنه شوم:

— جنتي شي! وړېندار راته...

بېرته مې خوله ونيوله. هسې نه چې هغې له مېره پټه كړې وي. په ټوكه مې وويل:

— وروره! لكه چې مېلمه دې نه لگي. آ؟

— خدای مې دې ستا ورورنكي! ته چيشی يې؟

زه پوه شوم چې خبره جدي ده. اندېښنې مې خوښي له تنه وشړله. په آرامه مې وپوښتل:

— جنتي شي! څه شوي؟

— څه شوي څه مانا؟ د سيال گوتې تكي شني او بنستي. ايچيشی نشي اخېستی.

— وی قوربان! زه ډېره پښيمانه يم. بد شوي. څه وكم؟ اوس...

— نو تانه چا غوښتي وو، چا؟ ای ای! په خدای چې په زوی مې چيشی وشي كنه، جوندی دې خورمه.

د هركلي مسؤل، هزاره ځوان راروان شو. ما اشاره وكړه چې مه راځه. زرگل تر لږ غورېدو وروسته لاړ. زه په كوته كې پر تخت

پرېوتلم. سترگې مې پټې كړې. بنايسته شېبه مې ژوره سا اخېستله. پاڅېدم. لپټاپ مې خلاص كه. په نېټ كې مې طنزي

هايكوگانې واورېدلې. خو فكر مې بدل نه شو. تر وخت مخكې د شهرنو پارک ته لاړم. ډېر ځنډ منتظره وم. بالاخره هارون راغی.

په ما داسې خوږ ولگېدل لکه پردوزخي د جنت وږم. ټوله ورغ ورسره وگرځېدم. زرگل مې بېخي په ياد نه شو. مازيگر د هوټل د هرکلي په ځای کې د بېلېدو وخت راوړسېد. زما بدن مړاوی شو. خو دا ځل لکه هارون چې مې د زړه اواز اورېدلی وي. ويې ويل: - ای جينی! ستا کوټه څه رنگه ده؟

ما هزاره ځوان ته وکتل. يو ميين د بل د زړه نه خبر وي. هغه سر و خوځوه. په کوټې کې مې ټول څراغونه ولگول چې د بدن رڼا مې پټه شي. هارون عجيبه مست مست گرځېده. خندل يې. تشناب ته يې سردننه که. الماری يې وکتله. ويې پوښتل: - دا ستا کوټه ده که د بل چا؟ ستا جامې چرته دي؟ - همدا دي کنه. ولې؟

- دا؟ هههها، دلته خويوه بې موره او بې پلاره جوړه بنده ده. - څه يې کوم؟ ډوډی، خوندې چې يو وار و خوړل شي. بله جوړه مې ځان کې ده. کله يوه اغوندم کله بله. ما د يخچال دروازه خلاصه کړه. هارون په زوره زوره و خندل. ويې ويل: - يره منم دې. دا ځينې خود شلوزرو جوړه يو وار اچوي، بس. ځان بښي. خو څه؟ زمونږه صنمی، له موره شلغمی. ما و خندل. د مني جوس مې وباسه. همدې ورځې ته مې ساتلی و. هارون د مېز څراغ ولگوه. سترگې يې وېرېښېدې. بندي يې که. پر تخت يې په ملاستو ټوپونه ووهل. د پوستوالي صفت يې وکه. هغه مې کله دومره شوخ ليدلی نه و. ما د جوس گيلاس راوړ. هغه له منگولې ونيولم. زما پوستکی بيا لکه وينه سور شو. سترگو ته يې ځير شوم. چې نيت يې معلوم کم. هغه وپوښتل: - ای دالاس دې ولې؟ - خير دی. بېرته بنه کېږي.

هارون جوس په يوه سا وسکه. زما د لاس سوروالی ورو ورو کم شو. هغه کړس کړس و خندل: - او هههههها! کمال دی. ای ته څو نه نازکه يې؟ راعه زما څنگ ته کېنه کنه مړې! که په ما باور نلري؟ - جنتي شي! دا څه وايي؟ په تاله ځانه تېره يم. - نه رښتيا؟ ته ام ماسره مينه لري، آ؟ - ماسر و خوځوه. هارون له تخته خيز که. ويې ويل: - او هههههها! ولايخ باور مې نشي. - وه خدايه پاکه! زه دلته يم ستا لپاره. هارون په کوټه کې له خدا شين وگرځېد. تا به ويل له ډېرې خوښۍ به ټوپونه ووهي. مازره نازره وپوښتل: - جنتي شي! ته هم زما لپاره سياست پرېدي؟ - ستا دپاره؟ ستا دپاره د ونيو پرېدمه. سياست څه شی دی؟ - ما ته تر ټولو بنه والی همدا وه. موسکی شوم. سترگو مې نم وکه. هارون په دروازه کې وويل: - سبا بيا غږېږو. اوس خوره شپه گراني!

د گراني کلمې زما اوښکې وڅڅولې. له ځان سره مې خندل. په کوټې کې مې د هارون هر قدم يادېده. د مېز څراغ مخ مې ځان ته واړوه. ومې لگوه. بېرته مې بند که. پر تخت مې هماغسې ټوپونه ووهل. غوښتل مې پوه شم چې هارون څه احساسول. سبا بيا دواړه د بناړ په مختلفو برخو کې وگرځېدو. کله چې ما بنام هوټل ته راغلو د واده نېټه مو وټاکله. هارون وويل: - ای گراني! زه وایم چې مونږ لکه دوه کوترې ټول عمر جوړه او سو. اوس خو به راباندې باور کوې؟ زما له ډک ستوني ډپ غږ ووت:

- سل په سلو کې زړگيه.
هارون له لاسه ونيولم. پر تخت يې نرمه سملولم. زه د خپل گران غټو خرېخنو سترگ ته ځير وم. د ونيما مې نه ليدله. لکه د ژوند د حقيقي خوندونو په سيند کې چې لاهو اوسم. هارون ورو ورو خوله زما شونډو ته نژدې کوله. خو بدن يې رېږدېده. لکه څوک چې يې په زوره تېل وهي. هغه بېخي نژدې شوی و چې دروازه وټکېدله. زه له خيالونو ووتلم. پاڅېدلېم. هارون لاس واچوه:
- مه يې خلاصه!
د هغه غږ نری شوی و. دروازه بيا وټکېدله. ما د هارون لږزنده لاس ته وکتل. ومې ويل:
- پرې مې ده کنه! هلته گارسون بېچاره ولاړ دی.
- نه، سمله! اغه بېرته ځي.
- جنتي شي! ما ډوډی راغوبنتې.
د هارون لږزېدل کم شول. سينه يې له هوا ډکه او تشه کړه. ويې ويل:
- نه يې خورو. د مينې خوند مه خرابوه!
- نه کنه. د مينې خوند ولې خراب شي؟ هغه منتظر دی.
- د امدې ځايه جواب ورکه، څه!
ما خپل سور لاس ته وکتل. شکي شوم. نظر مې د هارون په سترگو کې ژور څښ کړ. ومې پوښتل:
- ته نو څه غواړې؟
- مينه کنه.
- څه ډول مينه؟
هارون په موسکا زما شونډو ته اشاره وکړه. ما وويل:
- جنتي شي! پام چې مينه او هوس گډ نکې! مينه عزت ته وايي. مينه شرافت، انسانيت ته وايي. مينه ميين ته د خوښۍ د ورکولو او د غم د اخېستلو تلو سه ده. او د شيان سرې د چانه نه پټوي.
د هارون څېره مړ اوې شوه:
- گوره ستا دا کارونه مې نه خوښېږي. ولاچې امد او سر راباندې باور ونکې واده ام نه در سره کومه.
وه خدايه! په دونه وړه خبره دونه غټ عکس العمل؟ بدن مې سست شو. ما وويل:
- جنتي شي! خپله دې د واده وويلې.
- راشه نو! ام يې زړه کېږي ام ساړه.
هارون يو دم راتوپ کړ. لکه غټ زمری چې پر وړې هوسۍ کېوځي. ما په زوره تېل وهه. لکه توپ وار شو. بيا هم نه ټينگېده. ما په ځمکه سملوه. گونډه مې په پټېر ورڅښه کړه. له درده و سونگېده. خوشې مې کړه. هغه په چوکۍ غونج کېناست. سينه يې سولوله. سا يې هم سوزېدله. له شرمه يې پاس نه کتل. ما له گارسون څخه خواړه واخېستل. هغه په دهلېز کې روان شو. ما غږ کړه:
- وروړه! زما مېلمه هم ځي. لاره وروښيييه!
هارون تېز ووت. ما ورپسې کتل. زړه مې بېخي کنگال و. لکه ټول اميدونه چې ورڅخه ډيليت شوي وي. د قابلي پلو بوی بد ولگېد. د خزلو په ټيم کې مې چپه کړه. د ځان د آرامولو لپاره د تخت په منظمولو اخته شوم. خو چورت مې نه بدلېده. د بنياد م ژوند راته عجيبه معما ښکارېدله. بې شمېره جوابونه لري. هر جواب يو وخت سم، بل وخت غلط وي. تکړه شه! د وخت سره سم جواب

- پیدا که! اڅپر دې تتيچې ته ورسېدم چې مور یو د بل په خبره پوه شوي نه یو. که نه داسې به نه کېدل. زړه مې نه صبرېده. سبا دفتر ته ورغلم. چوکیدار ورته تېلفون وکړه. زه د چمن په منځ کې پراوړدې چوکۍ کېناستم. یو وخت مې د هغه غږ واورېد:
- ای ای ته څه بلایې؟ ټول خلک درنه پاڅاب دي. اوس دې بیا څه غم راوړی؟
- په لاس کې یې کاغذونه وشر کېدل. زه غلې پاڅېدم. ومې ویل:
- ما وبښه! ما بنام بښه ونشوه.
- هه، په بښنه غوښتلو ام پوپېرې؟
- هغه کاغذونه پر چوکۍ کېښودل. یاداشتونه پکې وو. مطبوعاتې کنفرانس یې درلود. ما ویل:
- جنتي شې! یو بل خو سم وپېژنو کنه. فکر کوم د واده په باب زما او ستا نظر فرق لري.
- هارون له قهره کټ کټ وخنډل:
- کوم واده؟ کېنه مړې! دونه هم کمقل نه یمه چې ځان له غم په بیه والمه. تانه پیر صیب خلاص ندي. خواښې خسره خو به باد او بڼکه وي. پوپېرې؟ که پس د محمده پیغمبر پیدا کېدو اغه به پیر صیب و.
- وه خدایه! اغه ابلیس دی. په خپله خوله یې وویل.
- تووووبه! ای ای ای! که بیا دې په پیر صیب پسې خبره وکړه کنه...
- خدای ته وگوره! لږ سترگې خلاصې که! هغه ستا مرگ غواړي.
- او ته مې جوړند غواړې؟
- ما سر و خوځوه. هارون وپوښتل:
- ولې؟
- جنتي شې! ستا ژوند ماته تر ځانه موهم دی.
- دې کې نابیره ساجدې زموږ له شاڅخه غږ که:
- شه شه شه! بې غمه مزې کوه بالا! زه د اوله پوپېدمه چې ته درواغ وایې.
- مور مخ واړوه. هارون په ټوپ له چوکۍ پاڅېد:
- نه نه، ساجو. په خدای چې ما تاله دروغ ندي ویلي.
- شه نو دا چیش دي؟ آ؟ آ؟
- دا خو...
- د ساجدې زړه ډک شو. لاس یې جیگ که:
- بس! بس! درواغ بس دي! ته یو رذیل، بې ارزشته اینسان یې. سردې خلاص سو؟ گرسره زما ومخ ته رانسې بالا!
- ساجده په ژړا روانه شوه. هارون ورپسې منډه کړه. شېبه پس مړاوی ستون شو. ما ته یې برگ برگ وکتل:
- وینې څه بد دې وکړل؟
- زما هم زړه ډک و:
- جنتي شې! زه هېڅ نه پوپېم. تا خو ماته ویل تاسره مینه لرم؟
- هارون غږ جیگ که:
- دروغ مې ویل. زه په اغې لکه لېونی مبین یمه.
- دانو څنگه چل دی؟ مبین په هغې یې، هوس دې په ماراڅي.

هارون غابونونه وچيچل:

- هه، ولاکه دې کیسه کې امیمه. اغه یو کار و، ونشو.

اوبنکو مې کتلو ته مزاحمت کوه. لاس مې په سترگو تېر که. ومې ویل:

- ساجده خور هم تا غوندي ده. مینه تاسره لري، نرمه نرمه بل ته کېږي.

د هارون سترگې بوټې بوټې راووتلې:

- څه شی څه شی؟ ته اوس په ساجو تور لگوي؟

- رښتیا وایم. د مهرباني موسسې د مشر سره یې وران وران خندل. تاسې دواړه خبرې پټوي. دا څنگه مینه ده؟

- تاله یې څه؟ ته مونږ په جنگ نشې اچولی. ته دې خپلې بټۍ سرې که!

ما سترگې ښکته واچولې. په ستوني کې وبنگېدم:

- زه بټۍ نلرم.

- هاوکنه. ته نو څه شی لري؟

- زه تاسره په رښتیا مینه لرم.

- هه هه هه زه د اوله پویدمه چې ته لېونی یې. ته ولاکه مینه پښخي پېچنې.

زما د سینې تخته کېکابل شوه. ومې ویل:

- دلته مینه درد دی. مینه خور بدل دي. مینه دهر سپکاوي زغمل دي. تراوسه خو همدومره پوپېرم.

- آفرین! مینه ځان په زوره د چالمنې له غورځول ندي.

- دا څه وایې؟ ما؟ وه خدایه پاکه! ما څه کړي؟

- تا امدا اوس مال و نه ویلې چې مینه در سره لرمه؟

ما سرو خوځوه. هارون و خندل:

- پاکه جینی. نو الکه له داسې وایې؟

- جنتي شي! ما د زړه خبره وکړه. دې کې نو څه ناپاکي ده؟

- هه، دې کې څه ناپاکي ده؟ ستا زړه له بهر ډول چټلې خبرې راځي، ته یې وایې؟ آ؟

- وی توبه! هیله کوم! زما زړه ته چټلې خبرې نه راځي. زما په پاکۍ شک مه لره!

- ولاکه یې په لاره تلې یې. درې ورځې ماسره نه گړځېدلې؟ دا پاکي شوه؟ کوټې کې راسره یوازې نه وې؟

زما ارواح په بدن کې تنگه شوه. هارون د هاغه څه پیغور را کوه چې ده خپله غوښتل. هغه دوام ورکه:

- پاکه جینی. لکه ساجو داسې وي. موټر کې راسره یوازې نه کېني موټر کې. پوه شوې؟ څه وځه! رنگ دې ورکه!

زه له ډک زړه سره ووتلم. هارون سمدلاسه ساجدې ته تېلفون وکړ. هغې نه غوښتل چې ویې ویني. مگر هارون له غږونو پوه شوی

و چې چېرته ده. ساجدې له دکاندار سره د خرڅ شوي مال حساب کوه چې هارون یې ولید. له دکانه ووتله. ځان یې پټ که.

وروسته په لاره روانه وه. غلې غلې یې پیسې شمېرلې. ناڅاپه یې هارون مټې ته ټکان ورکه:

- تارښتیا د نوي ریس سره خندل؟

پیسې تیتې شوې. ساجده په ټولولو اخته شوه. چیغه یې کړه:

- ځغله لغړیه! څه د خپلو رنډیانو سره مېلې کوه! گوره، شیطاني ام درته کوي.

- خبره مه تېروه! جواب راکه!

- ته څوک يې؟
- خندل دې که نه؟
- بېخي مې خندل. په خدا چيش کېږ...
هارون په سپېره ووهله. چيغه يې کړه:
- ولې؟ ولې؟
د ساجدې مخ تک سور شو. پاڅېدله. لړزنده گوته يې د هارون سترگو ته ونيوله. شونډه يې وچيچله:
- که دې بل ځل وار وکړ، شه؟... زما دوې خويندې، دوې وربندارې کونډې دي. وچې ډوډۍ، ته يې نه رسېږم.
- بله بانه نه وه؟ ته خومرۍ اوبې، کالي گنډې. د لاس کې دې پيسې ندي څه دي؟
- چيشي؟ نه بس کېږي.
- دروغ وايې.
- نرغوندي.
- نو د ډوډۍ دپاره ايزت خرڅوې؟ آ؟
- ټوله امداد کار کوو. ته يې نه کوي؟
- زه تا غوندې بې حيا نه يم. بنا؟
- دا چيش دي؟ د بل پشې څپې چې پيسه داره سې.
- اغه ستا کار دی. بنا؟ ماله خلک زارۍ کوي.
- شه؟ زه دې لکه چې نه وينم.
- څه څه؟ ته څه شی وينې؟ آ؟
- هرشی.
- اوس مې بېخي باور وشو. خبرې دې ام د بد اخلاقو بنځو دي.
ساجدې په ژړا کې يودم منډه واخېستله. زه د غم د غلطولو لپاره خوشې خوشې د شهرنو په مار کېتونو کې گرځېدم. هغې هلته پيدا کړم. شيطانه يې وبللم. جنگ يې وکړه. عجيبه سپکې سپورې، کنځا. ماويل زړه يې درد کړی دی. پرېده چې تش شي!
ماسپېنين د هوټل په انگرې کې په دوو پنبو ناسته وم. تنکي گلان له شمال سره زانگېدل. زما په زړه کې تېر شول «تر سبا به ورژېږي. مگر بيا هم خوشحاله دي. له خپل لنډ ژوند نه خوند اخلي. نېکبخته دي. شيطانان نلري» چورت مې وه چې څه رنگه د غورځنگونو مشرانو ته قناعت ورکړم چې پير السبي ابليس دی. ټلېفون مې وترنگېد. ډاکټر دقيق و. خوشحاله شوم چې خپله يې تماس ونيو. هغه ترستري مشي وروسته وويل:
- په بېنې! غږ دې مړاوی دی. خفه خو نه يې جينۍ؟
- نه، خيرو خيريت دی.
ډاکټر دقيق سره نېکټايي له غوتې ونيوله. يوې او بلې خواته يې کسه کړه چې سسته شي. ويې ويل:
- موټر درلېږم. زما مېلمستون ته راشه! يوسات به کېنو. کيسې به وکو.
ما ټلېفون له خولې لېږې که. وبنگېدم «هه، سبا به دا هم وايي چې يوازې راسره ناسته وي» ډاکټر دقيق غږ بيا راغی:
- آ؟ څه دې وويلې؟ په زوره وايه کنه! ای ماسره نوې خبره ده.
- څه خبره ده؟

- په تېلېفون کې نه کېږي. ته خو يو وار راشه! زردې نه توپېږي.
- ما چورت وه چې نوې خبره به څه وي؟ بڼه بنا، د پيرالسبي له اصلپته خبر شوی دی. خوشحاله شوم. ما ويل:
- سمه ده. درځم. خو دفتر ته.
- ما دعا کوله چې اټکل مې سم وڅېږي. له دې سره به نه يوازې د هارون، بلکې د ټولو افغانانو ستونزې حل شي. د ډاکټر دقيق په دفتر کې د اوږدې کوشۍ سکرترې وويل چې مشر په جلسه کې دی. زه منتظره شوم. يو وخت د خلکو په ډله کې هارون هم ووت. ما ته يې وکتل. د ملنډو موسکايې وکړه. زه يې په مطلب پوه نه شوم. کوټې ته ننوتلم. گردکی مشر په فولادي دريشۍ کې د الماری هندارې ته ولاړو. په خټ پراته وېښتان يې ږمنځول. په هنداره کې يې وليدم. موسکي شو. ما وپوښتل:
- نوې خبره څه ده؟
- هههه عجله دې نده؟ ما ستا مشکل ته حل پيدا کړی. ته...
- سکرترې په مايک کې غږ که چې د چاپخاني سړی پر قرار داد غږېدل غواړي. ده له الماری څخه دوسيه واخېستله. ويې ويل:
- سړی وساته! زه بيا غږ کوم. پرېښته جانې! ته کېنه کنه!
- جنتي شئ! پيرالسبي ابليس دی، همدا مو ويل؟
- مشر کټ کټ وخنډل. گڼ بربټونه يې ارت شول. دواړه لاسونه يې له دوسيه سره جیگ کړل:
- په بڼنې! اول خور اځه د «تاسې» نه «ته» ته شو. «تاسې» د احترام نه پرديو ته ويل کېږي. او «ته» د مينې نه خپلو ته. دويم، گوره ما سره ستا غم دی. ته نو ام داسې مکوه چې گوناگار مې کې!
- وه خدايه پاکه! داربنتيا ولې څوک نه اوړي؟ او دروغ دستي مني. هغه ابليس دی ابليس. شيطان دی.
- ډاکټر دقيق په موسکاييا کوچ ته لاس ونيو. دواړه مخامخ کېناستلو. هغه دوسيه پرانېستله. سترگې يې جیگې کړې:
- يوه خبره راته رڼه وکه! اوس ته د پير صيب سره د بڼمنې کوې، که هارون له غورځنگه باسي؟
- اح! وينئ ډاکټر صيب؟ ابليس دا خبرې تاسې ته هم رسولې دي.
- ههههه ماته خپله هارون وويلې.
- زه د هغه سترگو ته ځير شوم. ويرېدم چې هارون ورته زموږ د جنجال کيسه کړې نه وي. هغه موسکي و. لکه خبر چې وي. ما سترگې ځمکې ته واړولې. د ډاکټر دقيق غږ مې واوږد:
- په بڼنې! ما ويلې زه به هارون له غورځنگه وباسم. ته به راسره واده وکې! زه له تا جار، ته له ما. څنگه؟
- ما ويل بڼه نو دغې معاملي ته يې غوښتې يم؟ ډاکټر د دوسيه پانې واړولې. ما ته چورت راغی چې بنياد مان ولې خپله نېکي خرڅوي؟ د گټې په صورت کې خو نېکي نه شوه. په غږ مې وويل:
- تاسې خو بڼځه لرئ.
- هو. لرم يې. راباندې گرانه هم ده! خو قسم دی ستا دپاره يې پرېدم.
- وی توبه! ولې؟
- که ته سړی وې کنه، او ځان ته دې په آيينه کې کتلي وو، دا پوښتنه دې نه کوله.
- که مانه بنايسته پيدا شي؟
- بله مور به داسې لور رانه وړي.
- که پيدا شي؟
- اېڅ امکان نلري. گوره! ماته مالومه ده. هارون تاته بڼه نيت نلري. بڼا؟ خوز ما مينه پاکه ده.

هغه له هارون سره د بحث کیسه وکړه. ما یې مخ ته کتل. اورېدلي مې وو چې هغه اول واده په مینه کړی و. بیا په بلې مین شو. د هغې لپاره یې اوله بنځه طلاقه کړه. چورت مې وه چې نوره خومره و دونه په مینه کوي؟ د هغه د اړولو لپاره مې وویل: - تاسو ته خو معلومه ده. زما دوست د پیر صیب د وینمن دی.

- هههه ویم ری مه وهه گلابو! زه پوپېرم پیر صیب. اوبنان ساتل جیگې دروازې غواړي!
زه پوه نه شوم. هلته یې د پیر السبي په مقابل کې درېدل گناه بلل. دلته بیا درېږي. د هغه له زاریو سره سره مې ونه منله. له دې ځایه د بنسټپالو دفتر ته لاړم. بد و هلی مولانا د و مړه خوشحاله شولکه همدا چې یې د ژوند لوی آرمان وي. د جالی خولی یې په گنجي سرکش کړه. وچو او تازه مېوو ټول مېز ونيو. ما هغه ته هم د پیر السبي اصلیت روښانه کړه. مولانا توبې وباسلې. نصیحتونه یې شروع کړل. ویل د پیر صیب غیبت سړی د خدای په عذاب اخته کوي. وروسته یې زما په صفتونو ځان ستړی کړه. په ما یې د زړه د بایللو وویل. د واده په صورت کې یې د دريو بنځو د طلاق وعده وکړه. ما ویل دا دواړه چا مشران ټاکلي؟ د سنبلې شلمه وه. ورځو منډې وهلې. لکه د میزان اتلسمه چې د دروازې په خوله کې وي. ما نوکان سوانول. په زړه کې مې وگرځېدل «مشران قانع کول خو غره په غېر کې نیول شول. راځه عامو خلکو ته به ووايم. گوندې ويې مني» لپټاپ مې پر وړوکی مېز خلاص کړه. مقاله مې ولیکله. خو په نېټ کې نه اچول کېدله. ادرسونه مې بند وو. نوی ادرس هم نه جوړېده. پوه شوم چې د ابلیس کار دی. ټلېفون مې راواخېست. له رسنیو سره مې تماس ونيو. هغوئ ویل د غورځنگونو په باب کنځلې هم خپرولی شي. خو پیر صیب هېڅ عیب نه لري. زرگل مې په زړه کې وگرځېد. څو ځله مې شمېره راوستله. مگر د هغه قهر مې سترگو ته ودرېد. د تماس جرئت مې ونه کړه. په دوو کې پاتې وم. نه مې هارون پرېښودی شو، نه مې کار نتیجه ورکوله. له ناچارۍ څخه مې وخت په نفلونو تېروه. سبا زرگل په خپله راغی. زه دومره خوشحاله شوم لکه څوک چې ورک اولاد وويني. هغه خجالت و چې د مننې په ځای یې لانجه وکړه. زما حال یې وپوښت. ما د رسنیو له انکاره خبره کړه. هغه ویل:

- مرکه به دې زه خپره کمه. خو دا به ما او تا دواړو ته تاوان وکي.

- جنتي شي! د مرکې نه تېره يم. بل کار کوم. د سنبلې په پینځه ویشتمه په حضورې چمن کې آزاده غونډه جوړوم.

- دقه سې! څوک به پکې وي؟

- ټول قشرونه. چې رسنی هم راشي. ته تش اعلان خپور کړه!

- په سترگو!

- بې سترگو مشې!

يو خو په دونه کې دا شیطاني قانون دی، چې څوک تا غواړي ته یې نه غواړي، او چې ته یې غواړي تا نه غواړي. ما د هارون د بچولو او خپلولو لپاره غره او سمه نه لیدله. مگر هغه په موټر کې بل چا ته منتظر و. تر اورد ځنډ وروسته ساجده له کوره ووتله. هارون ورپسې شو. د کمپنۍ په بازار کې یې مخ ته ودرېد. هغې زرزي سترگې ورپولې. په آرامه یې وویل:

- خلک گوري. لاره پرېژده! دورې سه!

- ساجو هیله کومه! ته زما یوه خبره واوره! بیا دې نه کلکومه!

- د چیش دپاره؟

- ولا چې زه تاله...

- ته زما ایڅ نه کېږي. نا محرم یې. لاره پرېژده!

هارون تک سور شو:

- مه کوه کنه مړې! زه ستا هرڅه کېرمه. دواړه مینه لرو.

- شه؟ څوک وایي؟ زه ستا څه کرکه لرم. ته درواغجن یې.

- وه خدايه پاكه! دادې څه په شيشكه اړولى يم؟ بڼه ته راله و بنايه! څه دروغ مې ويلى؟
- ما ته د بداخلاقي اينجلى په سترگه گورې. مينه داينغي سره لرې.
- او هوووو! ام مرام پرې. منمه چې مخكې مې نيت بڼه نه و. خو اوس درله بنايمه چې داسې نده.
- ضرورت نسته بالا. مخه ايله كه!
د هارون په سترگو كې اوبه و ځلېدلې:
- هيله كومه! ما داغې ورځې نه خوب ندى كړې.
- بل درواغ.
- قسم دى. اى ساجو! زارى، درله كومه. بې تا مرمه. كه وايې د ټولو مخكې دې بڼپو له ولېرمه.
هغه ځمكې ته ټيټه شو. ساجدې كلک ونيو. ډكې سترگې يې ورواړولې:
- ته څه خبر يې؟ زه امداد اوس لېونى يم. داغې څېره مې په سترگو كې لكه زوزان چخږي.
- وه ظالمې! زه خوتاسره يم كه. اوس چرته ځې؟
- سودا اخم. په خونه كې پرته وم. كوچنيانو بغارې وهلې. مورگانو يې ول وژي دي. كور كې شى لانهسته چې وريې كو.
هارون روان شو:
- درځه!
- يه يه. زه يې خپله اخم.
- غلې شه مړې! قسم چې تاله وړوكى كار وكمه من من غوښې المه.
- يه يه...
- دا كارونه پرېده ساجو! زمونږ په منځ كې ويش نيشته.
- پوپېژم. خيرويسې! زه پېسې لرم.
- ته ښكاره كه!
هارون يې دستكول ته لاس كه. هغې كس كه:
- ومې ول سته. درواغ خونه و ايم. ځه بالا! ته به كار لرې.
- او هوووو! يانې اوس امرانه خفه يې.
- يه خو...
- راکه دسكول!
په دسكول كې د شونډو او نوكانو ارزانه رنگونه او د پوډرو قطي پرته وه. په جېب كې يې پيسو ايله د يوې ورځې خرچه پوره كوله. هارون مخ ته شو. له اوږو نيولې تر نسكو يې په بوجيو واخېستل. په زرنج كې يې بار كړل. ساجده ورسره اول ځل په موټر كې كېناستله. هارون نو عرش ته و خوت. د راډيو ستنه يې وگرځوله چې سندرې پيدا كې. څو ساجده خوشحاله وساتي. ستنه مټك ته برابره شوه. زه غږېدلېم. ما ويل راتلونكې اونۍ خلك له لوى راز څخه خبروم. هارون تريو شو. ساجدې ته يې كړ:
- دغې غونډې له څو څلور ورځې پس ده. مونږ به دا بې شرمه خلكو له رسوا كو.
هلته زه د مټك راډيو له سټډيو څخه په خدا ووتلم. بيا مې د كاميابۍ اميد پيدا شوى و. زرگل دروازي ته اشاره وكړه:
- ته راځه! يو چېرته ځو.
- چېرته؟

- بيا به يې وگورې.
ماته د زرگل چلند بدل ښکارېده. د پخوا په شان يې ټوکې او شوخي نه کوله. زړه مې نه و. د هغه لپاره مې ومنله. زموږ سپينه سراچه د خيږ خانې په اوله حصه کې په لويې دروازې ننوتله. د ساتونکو کاره کتل مې خوښ نه شول. غبرگ سړي موږ ته د لوی باغ په منځ کې د فولادي ودانۍ لاره وښودله. ماله زرگل څخه وپوښتل:
- دا کوم ځای دی؟
- د ډاکټر صيب دقيق مېلمستون.
ما پښه ونيوله:
- جنتي شې! دلته څه کوو؟ اغه ماته ښه نيت نه لري.
- ولې وپېرې؟ زه درسه يمه کنه.
موږ د ودانۍ د لوی سالون په منځ کې د رسمي غونډو تر اوږد مېز تېر شولو. په درېو کونجونو کې د مختلفو کوچونو سیتونه وو. موږ په تورو کوچونو کېناستلو. تر لږ ځنډ وروسته ډاکټر دقيق په سپين ملي لباس کې راغی. څلور تنه غوټ غوټ ساتونکي ورسره وو. هغه موږ د وارو ته لاس راکه. زما ورغوی لکه وينه سور شو. زرگل ډاکټر دقيق ته وويل:
- داده! نور تاسې پوېرې کار مو!
ډاکټر دقيق په خندا ماته وکتل. بېرته يې مخ زرگل ته که:
- کور ودان! نر سړی يې. خپله وعده دې پوره کړه.
زه پوه نه شوم. کله مې يو ته کتل کله بل ته. زرگل وپوښتل:
- د جرمني کار به مې کله وشي؟ ايوانان مې پاڅاب دي. بېگا پې حمله راغله. لکه سکروټه سره شول. د سترگو گاتې يې دوه دوه ښکارېدل. وپېرېمه چې رانه مړه نشي.
- بې غمه اوسه! په دوو هفتو کې ويزې او ټيکيتونه وغواړه!
- خير ويسې ډاکټر صيب! خودوه هفتې ډېرې دي. زرنه کېږي؟
- کوشش به وکم.
زرگل پاڅېد. سيده له ودانۍ ووت. ما ورپسې منډه واخېستله. مگر ساتونکو ونيولم. ما نارې کړې:
- ای وروره! دا څه کوي؟ ما دلته مه پرېده!
زرگل شاته ونه کتل. زه پوه شوم چې وغولېدل. لاس او پښې مې ووهلې. خو په څلورو کسو مې زور نه رسېد. بيا مې چيغه کړه:
- ای وروره! خدای ته وگوره! ما هم بوځه! زه دې بچي جوړولی شم.
زرگل زما جوړول يو ځل ليدلي وو. په باغ کې تېر روان و. ساتونکو زه په کوچ کې وغورځولم. سربداله وم چې دا څه پېښ شول. ډاکټر دقيق ټېلفون غوږ ته نيولی و. گرځېده. ويې ويل:
- مولانا بچو! پتاسکه والوته. شرط دې بايلود! پيسې رالېږه!... ههههها نېکاح خوستونزه نده. امداسې په هر ډگر کې ماته درکوم!... ههههها لاس دې خلاص!
زما زړه ډک و. ومې ويل:
- ای ډاکټر صيب! ولې؟ زما گونا څه ده؟
هغه له لېرې موسکې شو:
- تشويش مه کوه! ستا پکې گټه ده.

- وه جنتي شي! په څه کې مې گټه ده؟ دا چې په ما مو شرط وهلی؟ يا چې دلته بندي يم؟ ما پرېده! خدای ته وگوره!
هغه په خندا راغی. مخامخ کېناست. ويې ويل:

- په بښني! مينه ايچا په اسانه نده گټلې.

- زه تاسره مينه نلرم.

- پيدا به شي. اوس داسې و بوله چې معامله مو وکړه. زه هارون له غورځنگه باسم. ته راسره واده کوې.

- وه! ډاکټر صيب! چې مينه نلرم نو واده ولې وکم؟

- په بښني! چې د هارون په شتون کې زما گټه ده نو ولې يې وباسم؟

ما يې سترگو ته کتل. شخې وې. د وجدان ساپکې ختلې وه. بحث گټه نه لرله. ومې پوښتل:

- واده کله دی؟

هغه تازه شو. لکه ما چې منلې وي. ساتونکو ته يې اشاره وکړه چې لېرې شي. ما ته يې مخ که:

- واده؟ څلور ورځې پس. د سنبلې په ۲۵مه. داسې شانداره به وي چې ټول يې ياد ساتي.

زما سودا لايذاته شوه. د سنبلې په ۲۵مه بايد د حضوري چمن په غونډه کې اوسم. يودم مې د کړکۍ په لور ټوپ که. په لاره کې

مې چوکۍ جیگه کړه. لويه بښينه مې وويشتله. چوکۍ د بښينې له ټوټو سره چمن ته ولوېدلې. زه په کړکۍ ووتلم. په چمن کې

خوشې وم. ډاکټر دقيق په آرامه سيل کوه. ساتونکي په ما پسې شول. ما لاس نه ورکوه. يو وخت له څلورو خواوو محاصره شوم.

بېرته يې راوستلم. ډاکټر دقيق موسکۍ و. بربټونه يې و خو ځېدل:

- زه د بنځو حق پېژنم. څه کله چې ستا خوبنه وي امغه وخت واده کوم. صيبي شو؟

- نه، زما هېڅکله خوبنه نده.

- داسې مه کوه نوووو. په بښني! د پېښې نه تېښته نشته.

شايې واړوله، لار. زه سسته پسته کېناستم. زرگل ته چورت وړې وم «څه پې وشول؟ د اولاد لپاره نه ځان ته گوري، نه دنيا، نه

اخرت ته. په اولاد کې څه جادو ده؟ هاغه د (اول ځان پسې جهان) خبره دروغ ده؟» تر سهاره ناسته وم. ډاکټر دقيق راغی. په

موبایل کې يې وډيو وښودله. ما ليدل چې هارون ته وايي سر له ننه ته دلته وظيفه نه لري. هارون په قهرتا وراتاو شو:

- ای ډاکټر صيب! زه حيران يم. اغه جينۍ څه شی ده؟ په بنايسته نقاب کې شيشکه ده.

- په بښني! هر څه چې ده زه پې ميښيم.

- ولازه مو مایوسه کړمه. يانې د غورځنگ نه تاسو له شخصي گټې موهمې دي.

ډاکټر دقيق سترگې برکې کړې:

- تاته چا د قضاوت واک درکړی؟ چې د غورځنگ په څه شي کې گټه ده په دې زه ښه پوښېم.

هارون په کره خوله وخنډل:

- هههه، د غورځنگ گټه په دې کې ده چې تاسې بله ښځه وکئ؟

ډاکټر دقيق سور شو. ساتونکو ته يې مخ که:

- نيم ساعت پس يې په دفتر کې ونه وينم!

هارون روان شو. مخ يې راوگرځوه:

- ماله کارونه ډېر دي. بنسټپالو له ځمه.

ويديو بنده شوه. ډاکټر دقيق بيا خپلې مردارې سترگې راواړولې. شونډې يې موسکۍ وې. بربټونه يې ورپېدل:

- ما خپله وعده پوره کړه. ستا څه خیال دی؟
- زما خیال څه کوي؟ هغه له سیاسته ندي وتی.
- په بښني! اغه لتوگی ولاکه ستا په زحمت ارزي. ودې لیده چې ستا په باب څه وایي. پرېده یې!
- ما تېره وکتل. هغه په موسکا زما لاس ونيو. ما کش که. هغه قصد آزما دواړه لاسونه کلک کړل. ما تپل وهه. هغه وار شو. په ځمکه ولگېد. ملا یې نیولې وه، پاڅېد. ساتونکي په قهر راغلل. ډاکټر یو دم په خدا شو:
- باح باح باح! زموږ بچي به سم پالوانان وي. آ؟ سخته تلوسه دې راواچوله په خدای.
- ما ترې مخ وگرځوه. ډاکټر دقیق په احتیاط موبایل په ورغوي کې راکښود. په تگ کې یې وویل:
- نازکې پالوانې! چورت دې ووهه! هر ډول لباس، طلا، کور چې غواړې غلام دې په خدمت کې دی.
- هغه د جاپانیانو تعظیم وکړ، ووت. زما زړه تنگ و. پاڅېدل. په سالون کې وگرځېد. تېلفون مې راواخېست. زرگل ته مې زنگ ووهه. هغه د سرک په غاړه تناره ته ولاړو. په کاغذ کې پېچلې ډوډی یې واخېستله، روان شو. ما وویل:
- وروره جنتي شې! اولادونه دې چېرته مه بیا یه! ماته یې مرض مالوم دی.
- بښا؟ تا آسمانونو کې طب ویلی؟
- باورو که! شیطانان ورننوتی دي.
- دقه سې! بیا وایي؟
- دا ځل رښتیا ده. ته یو یې کینې کس راوله! په گوتو کې دې لرگي نښاسي. سورت دې ووايي! زور دې وکړي! شیطانان وځي. زرگل له قهره پخ وهل. تېلفون یې بند که. سره له دې یوې مشهورې ښځې ته لاړ. خلکو حاجي بي بي بلله. ټوله ورځ یې تلاوت کوه. د اینریندو په کاريې غرض نه درلود. دهغې دم گټه ونه کړه. وروسته یې بچي د جامع جومات امام ته بوتلل. هغه د ختم، د سقات، د نکاح تر لویو پیسې نه اخېستلي. بیا هم دم نتیجه هېڅ وه. زرگل په تېلفون کې په ما برک وهل:
- هی د شیطان لعنتي ذاته! هی رذیلي! زما د ایوانانو گوتې دې بیا پلۍ پلۍ...
- نه وروره. هغه کسان به له کینې پاک نه وو.
- دسې پاک وولکه د زم اوبه. هی خدای دې و شرموه! ښه مې وکړه چې ډاکټر ته مې وسپارلې. اېڅ پښېمانه نه یمه.
- زه حیرانه وم. ما ویل دا څنگه چل دی؟ په بنیاد مانو کې یوازې هارون بې کینې زړه لري بس؟ هغه هم اوس خرابېږي.
- هاخوا ابلیس د پاچاهۍ پر تخت ناست و. گرد چارپېر نیمه بر بندو ښځو نڅا کوله. هغه کله د چرسو له سگریټي لوخړې ویستلې او کله یې د اور د شرابو بوتل په سر اړوه. له مستۍ څخه به یې غږ که «واح شربتکې واح!» د گوریلا په شان ببر شیطان نزدې ورغی. سړیې په تعظیم ټیټ و:
- زما گرانه پاچا! د بدرنگې پر بنټې کار وشو. ډاکټر دقیق وگټله. مولانا یې جینگې داړې پرېښود.
- ابلیس لاسونه وغځول. هغه یې کلک په مخ ښکل که. ویې ویل:
- لعنت په بنیاد م! ته په ما ډېر گران یې بیرو. ځکه مې د امنیت وزیر کړې. ای! پر بنټه به ښه ځورېږي نو آ؟
- وزیر بېر سر وځوځوه. ابلیس کړس کړس وخنډل:
- ډېر ښه! داسې کار وکړ چې ډاکټر دقیق په زور نیکاح وتری! بیا یې د ناپاکۍ په تور طلاقه کي! چې له ځانه یې کرکه وشي!
- ددې د دادا مذب!
- دواړو په زوره زوره وخنډل. وزیر په ټیټ سر بېرته لاړ. ابلیس د نڅاگرې شاته د منگولې ټیس ورکه:
- واح شربتکې واح!

زه د ډاکټر دقيق په مېلمستون کې گرځېدم. د مرستې مې څوک نه و. او بنکو مې د ليدلو مخه نيوله. په زړه کې مې ويل، دلته پر ځمکه ژوند د بنو او بدو ساده مجموعه نه ده. بلکې پېچلې هنر دی. دلته کله کله بد کول بڼه وي او بڼه کول بد. سترگې مې رڼې شوې. سمدلاسه مې مولانا ته زنگ ووهه. هغه په يو نېکر کې پر تخت نېغ کېناست. درېواړو بڼو ته يې وويل چې چاپي کول پرېدي، ووځي! له ما سره نرم غږېده. ما پوښتنه وکړه:

- جنتي شئ! هارون له تاسو سره دی؟

- ماشاالله! گل سپړی ده. اغه اوس د ثوابونو لار پېژندلې ده. داسې موبارکه بريره يې ده.

- ما ويل تاسو هغه د غورځنگه وباسئ! زه درسه واده کوم.

د مولانا اعجاز الحق سترگې تېغې تېغې راووتلې. په بڼويه سر او بېره بريره يې لاس راکاره:

- جزاک الله، ته چېرته يې گلابو؟ د ډاکټر په مېلمستون کې نه يې؟

- همدلته بندي يم غضب.

- لا حول ولا ځې! دا به څنگه سي؟

د سنبلې ۲۵مه شوه. زه له ملاآذانه وينه گرځېدم. د حضورې چمن د نهو بجو غونډې ته مې ډېر اميدونه وو. چورت مې وه چې

څنگه ورشم؟ د دريم منزل بام ته وختلم. شمال يخ لگېده. په کورونو کې څراغونه بل وو. د هغوی په مقايسه مېلمستون لکه لوی

پارک ښکارېده. ما کتل چې کومه خوا وتلو ته لنډه ده؟ له بده مرغه ودانۍ د باغ په منځ کې وه. شپږ بجې مې تکه شنه چينه

واغوستله. د باغ په شنو ونو کې غلې روانه شوم. خوساتونکو وليدل. بېرته يې ودانۍ ته راوستم. په باغ کې نور خلک هم وو.

هغوی هرچېرته زينتي توکي درول. د ونو ترمنځ يې د څراغونو لرونه کښول. ما چورت وه چې له دغې موقع څنگه گټه واخلم؟

اوه بجې وې. ما ترکړۍ کتل. هغوی ودانۍ ته نژدې کار کوه. دوه غبرگې ښځې سالون ته ننوتلې. ما فکر وکړ چې کارگرې

دي، مرسته به ترې وغواړم. مگر ښځو لس جوړه جامې او لس ښکلې قطيان پر مېز کېښودل. ما ويل:

- جنتي شئ! دا څه دي؟

گرډيزې ښځې قطيو ته اشاره وکړه:

- دغو ته مونږ سره زروايو. او دغو ته د واده جوړې.

اوږدمخې ښځې د چرگې د کټکتياک خدا وکړه. زه هکه پکه شوم:

- د واده جوړې؟ ډاکټر خو ويل چې زما خوبه نه وي واده نه کوي.

هغوی په خدا ووتلې. ما باغ ته وکتل. ايله پوه شوم چې واده ته تيارۍ نيول کېږي. لږ وروسته ډاکټر دقيق راغی. په سترگو کې

يې د هوس لمبې وې. موسکۍ موسکۍ کېده. زما په اوږه يې نرم لاس کېښود. ويې ويل:

- نازکې پالوانې! ښځه مې طلاقه کړه. بيا ونه وايې! ځان تيار که نو! مېلمانہ راروان دي. اته بجې ملاصیب زموږ نيکاح تړي.

زما زړه ډک شو:

- جنتي شې! د خداي نه وو پرېږه! الله به څه جواب وايې؟

- وبه وایم چې مایوې یتیمې او یسیرې جینۍ ته دونه مینه ورکړه، چې د خوشالی نه یې وزرونه شنه شول.

- هیله کوم! ته ما خوشالولی نشې.

د ډاکټر دقيق خوله له خدا څخه نه راټولېدلې. واسکتې يې ووېست. ما شا واپوله. هغه د واده سپينه دريشي واغوستله. د کړکۍ

له لارې يې د ساتونکو غوټ قوماندان وليد. دی هم سالون ته ورووت. قوماندان وويل:

- وبښه مشره! تېلفون دي بند و. مولانا اعجاز الحق راروان دی. څه وکو؟

- بنه بنا! واده ته راضي؟ ما خو غوښتی ندى. څه پرېده چې راشي! د خپلې ماتې سيل به وکي!
مولانا تېز له موټره کېوت. د جالۍ خولۍ يې پر گنجي سر کش کړه. په غټو گامونو سالون ته ننوت. له ورايه په غصه ښکارېده.
دواړه مشران اوږد مېز ته مخامخ کېناستل. لکه جنگي چرگان يو بل ته برگ وو. يوازې د غورځنگونو رسنۍ موجودې وې.
مولانا گوته وڅنډله. ويل سيکولران دې په مجلسونو کې دده پر کورنۍ بحث نه کوي. ډاکټر دقيق نه منله. مولانا هغه له گړپوانه
ونيو. ډاکټر دقيق هم د حريف غاړې ته لاس واچوه. د دواړو پلويان جنگ ته چمتو وو. په پای کې مولانا هم گوانس وکه چې د
ډاکټر نوي طلاق به د رسنيو سرټکي کي. هماغسې په بيره له مېلمستونه ووت. په موټر کې يې د تلویزيوني کمري غټ تور بکس
خلاص که. زه ترې ووتلم. نزدې مې زړه چوږدلی و. اوږدې ساگانې مې اخېستلې. مولانا کړس کړس وڅنډل:
- سخت عمليات وو. ماشاالله! زما الکانونو توره وکړه. د ډاکټر چنځه هم سر لار هم سر سر. ههههههه
ما د موټر له ښيښې وکتل. دکانونه او رستورانته تېرېدل. نه پوهېدم چې چېرته يو؟ مولانا وويل:
- هارون مې د غورځنگه وباسه. لکه څې واپس سيکولرانو ته لار.
- جنتي شى! اغه د ډاکټر نه خفه دى. ما په ويډيو کې وليد.
- فيکر کوم اغه يې تاته چل جوړ کړى وه. ناکامه سو. هههههههه
زه هم موسکۍ شوم. خو په زړه کې خفه وم چې هارون له سياسته وتى نه دى. فکر مې د حضورې چمن غونډې ته لار. ساعت ته
مې وکتل. اته بجې وې. يودم مې خېټه ونيوله. زگېروى مې وکه. مولانا وارخطا شو. ما وويل:
- درد کوي. څو ورځې مې ډوډۍ نده خوړلې.
- ته صبر وکه صبر! اينشاالله زر رسېږو.
- جنتي شى! دلته نه کېږي؟
مولانا د اليشنگ رستورانته لوحې ته وکتل. په موټروان يې غږ که. شاته کاروان هم بریکونه ونيول. مولانا امر وکه چې
رستورانته له خلکو تش کى! شېبه پس مورننوتلو. ما اورېدل چې د رستورانته خاوند خپلو کسانو ته ويل لوى سياسي رهبر مو
مېلمه دى. هم به پيسې ډېرې واخلو او هم به رستورانته مشهور شي. هغه په خپله له قلم او کتابچې سره فرمايش اخېستلو ته
راغى. مولانا زما په لور اشاره وکړه، چې اول له دې وپوښته! ما وويل:
- که ايشېدلې لټري وي، مالگه پې واچوئ، رايې وړئ!
د مولانا په تنگو شويو سترگو کې پوښتنه ښکارېدله. سړي روښانه کړه:
- صيب، خورکۍ د لغمانيانو جبهه وکړه. مونږه لوييا ته لټري وايو.
مولانا وروځې بره کش کړې. سړي فرمايشونه وليکل او ورک شو. ما موبایل راواخېست. مولانا ته موسکۍ شوم:
- جنتي شى! زه يو ټليفون کوم بېرته راغم.
- جزاک الله! لس خو وکه!
مولانا خواږه خواږه کتل. لکه سړى چې په اخيستي مال وياړي. نظريې د رستورانته دروازې راسره لار. ما ټلفون د دروغو
غوږته ونيو. د رستورانته مخ ته گرځېدم. ډوډۍ تياره شوه. خوزما خبرې ختمې نه وې. د مولانا ملگرو کله ما او کله کبابونو او
پلوانو ته کتل. هېچا له وېرې لاس نه کوه. يو مهال د ټولو پام شو چې زه د رستورانته مخ ته نه ښکارم. يوتن راووت. بېرته يې
اشاره وکړه چې نه شته. مولانا تېز راغى. په ساتونکو په قهر شو. هغوئ حيران وو. لکه زه چې ځاى په ځاى غيبه شوې اوسم.
هرې خوا ته منډې شوې. مگر ويې نه موندلم. مولانا گوته وڅنډله:
- ويم د هر جاى چنځه چې کوئ دا جينۍ به پيدا کوئ! که نه خير مونشته.

هغوئ لارل، ډوډی، یې پرېښودله. د هوټل خاوند په میدان پاتې شو. زه د زینتي لوبو د کراچی له نسه ووتلم. کراچیوان هماغه هلک و چې د عیدگاه مخ ته یې ژړل. ساعت اته بجې او لس دقیقې وې. غونډې ته رسېدی شوم. خوزه د زرگل کور ته لارم. دواړه ماشومان مې کېښول. د سترگو گاتې یې غبرگ ښکارېدل. لکه دوه سیکې چې سر په سر وي. د زرگل سور مخې ښخې زه ټپل وهلم، یچیان یې کش کړل. ما هغه په خپل ټیکري وټوله. پښلان مې د ماشومانو د گوتو ترمنځ کېښودل. سورت مې ووايه. پنجې مې کېکارلې. ماشومانو په چیغو وژړل. له بدنه یې شیطانان لکه شمال وټښتېدل. ماشومان سست پرېوتل. دېوالي ساعت لس کم نهه بجې ښودلې. د حضورې چمن غونډې ته مې تلوار و. د زرگل ښځه مې خلاصه کړه. په وتلو کې مې وویل:

- جنتي شي! مرض يې ورک شو. دوئ خو نه پوهېږي. تاسې يې جنگ ته مه پرېږدئ! چې شيطانان بيا ورننه نه وځي.

د مولانا کسان په ما پسې حضورې چمن ته راغلل. لکه وړي لېوان گرځېدل. چمن له خلکو ډک و. لس باندي نهه شوې. زه په لاره کې وم. خلک وښورېدل چې لار شي. د سپرېنا د هوټل هزاره ځوان د پاتې کېدو غوښتنه کوله. مگر رسنيو خپلې کمري ټولولې. شل باندي نهه شوې. ما ليدل چې د مولانا کسانو د موټرو دروازې په زوره کش کړې، لارل. زه له ټکسي ووتلم. دريځ ته ودرېدم. خلکو چکچکې وکړې. روان کسان بېرته وگرځېدل. هارون او ساجده مخامخ وو. زه موسکې شوم. هغوئ غاښونه وچيچل. د هارون ترڅنگ د تورې لونگې او تورو عينکو سړی و. ماته شيطان ښکارېده. خو باوري نه وم. خلک په چمن کې نه ځايېدل. د باندي پر سرکونو ولاړ وو. د راز اورېدو ته يې تلوسه وه. ما ويل صبر وکئ! درته وایم. خو اول يوه پوښتنه کوم:

- څوک پويږي چې دا وطن ولې تل نارامه وي؟ آ؟ څه دې ويل؟ بد خلک لري؟ نه. اتفاق نشته؟ نه. زه يې ووايم؟ د شيطانانو د لاسه. څو کاله مخکې چې جنگ ودرېده؛ اين افراطي ډلو انتخابات ومنل؛ هغه هم د خلکو هوښياري نه وه. اصلا د شيطانانو پام بلې خواته لار. مگر نن سبا هغوئ بېرته راغلي. ښه ډېر راغلي. پويږئ؟ افغانستان د ابليس پايتخت دی.

د خلکو په سترگو کې تعجب له ورايه ښکارېده. دروند گونگوسى جیگ شو. زه مخ ته لارم:

- لکه دا دومره کلونه چې يې تاسې د جنت په اميد دوزخ ته اچولئ، نن هم ابليس په هماغه شربت کې هماغه زهر درکوي. د خلکو څېرې له غصې ډکې شوې. لکه ترلې لېوان په خپلو ځايو کې تاوېدل. يوتن نارې کړې:

- خورې! زموږ دې سودا کړه. سمه خبره وکه!

زه يوه شېبه غلې شوم. خوشحاله وم چې خلک د رښتيا د اورېدلو تلوسه لري. بيا مې خوله مايک ته نژدې کړه:

- جنتي شي! هېڅ باور به ونکئ. تاسې ټول ابليس ښه پېژنئ. پويږئ څوک دی؟

شور لزيات شو. له هرې خوا آوازونه راتلل «ووايه کنه! طاقت نه کېږي. پسې ورځو» ما هم غږ جیگ که:

- ابليس؟ ابليس پير السبي دی پير السبي.

خلک يودم چوپ شول. لکه په تلوپزون چې برق لار شي. د پير السبي په هکله آن د منفي خبرو اورېدل ورته گناه ښکارېدله. ماد همداسې عکس العمل اټکل کوه. ځکه مې قناعت ورکولو ته دوام ورکه:

- رښتيا وایم. که موپام وي پير السبي ناخاپي راپيدا شو. د هماغې ورځې نه په وطن کې دوښمنۍ زياتې شوې دي. د هغه شيطانان خلک غولوي. په جنگ يې اچوي.

په خلکو کې بيا ورو ورو شور پيدا شو. د مخامخ سړي په تورو عينکو کې لمبه وغلېدله. ماته يې غږ که:

- ای ای لعنتي! ته چې په پير صيب لگېږي، ددې نه ښکاري چې ابليس خپله يې.

ما غوښتل ووايم چې يو شيطان همدا دی. ويې نيسئ! خو ساجدي خبره مخکې کړه:

- دا ورو رشتيا وايي. اصل کې تاسره غموښه راغلي دي.

هارون خلکو ته مخ وڅرخوه:

- ای ورونو! دا مالہ مالومہ ده. ډېره بې حیا جینی ده.

زیاتره خلکو هارون پېژنده او په خبرو یې باور کوه. له هرې خوا نارې شوي «ابلیس، ابلیس» د تورو عینکو والا بیا غبرکه:

- ابلیس وولئ، ثواب وگتئ! ابلیس وولئ، ثواب وگتئ!

چا تیرې، چا خپلې واری کړې. ساجدې او هارون کچالو راوړي وو. ما د ځان بچولو کوشش کوه. په جیگ او ازمې وویل:

- جنتي شی! غوږ ونیسئ!... تاسې خو ما خبرو ته پرېدی!... زه وایم...

یوه خپلې مې په مخ ولگېدله. زه کړه شوم. خو ځان مې ټینګه. د وړو تیرو باران و. په زنگانه کې د غټې تیرې لگېدو په ژړا کړم. له درده کېناستم. د ساجدې کچالو مې تر غوږ تېر شو. مگر د هارون مې په سترګه ولگېد. لکه په مغزو کې چې مې درنا بم وچوي. وروسته دنیا تیاره شوه. اوږده وغځېدل.

په میوند روغتون کې پرته وم. پایوازان وتل ننوتل. زرگل په الماری کې کتل چې زما گولۍ څومره پاتې دي. ټوله فضا د دواگانو په بوی لرلې وه. سر مې دروند و. څنګ ته مې یوې نجلۍ له مور سره ټوکې کولې چې خوشحاله یې کي. په بل کټ کې چاغې بنځې د زخمي زخمي لور په حال ژړل. کړکۍ ته نژدې د پاخه عمر سړي خپلې ناروغې خور ته زه وښودلم. وپسېد:

- ببو! دغې جینی د مریضانو جامې د خپلو د پاسه اغوستي ندي؟

زړې پېغلې په جیگ غبر خبرې کولې، چې زه یې واورم:

- دا خیرنه، څر و سکنه؟ هاو هاو. بې سره هم ده. ټوله شپه په دالېز کې ناسته وي. سهار دننه راځي.

رښتیا یې ویل. زه رڼا ته کېناستم. د زرگل ورته سړمې وپرسېدلې. ما اشاره وکړه چې مه یې کوه. ما ویل:

- جنتي شی وروړه! زه جوړه يم. ماسپښین مې رخصتوي. مننه چې پوښتنې ته راغلي!

- دقه سې! نور مې مه شرموه نو! ایوانانو ته چې گورم د ډاکټر مېلمستون ریا د شي. په وجدان مې درد ولگي. په چمن کې باید زه درسره وم. هزاره الګ دې خیر ویسي! مانه ډېر غیرتې ده. ښه ځه ورک یې که! زه ماسپښین درپسې راځمه.

- نه نه، ستا خپله کارونه ډېر دي! زه تللی شم. وی. قوربان! ښه دی چې ورپرونه مې جوړ شوه. ډېره خوشاله يم.

هغه په خندا مننه وکړه، ووت. بنځې غبرکه:

- لوندې بازه. رنګارنګ الکان ورته راځي. هرچاته ویته ویته کېږي. شرم...

زما حوصله نه وه. پاڅېدم. زنگون مې درد وکوه. گوډه گوډه تشناب ته لاړم. هندارې ته ودرېدل. د ښې سترګې سپین مې لکه الوبالو سور و. شاوخوا یې توره کړی. تاوه وه. د تندي، مخ او د غاړې شنو ټپونو مې بېخي څېره بدله کړې وه. له دهلېزه آشنا غبر راغی. سر مې ووهست. غفور ما ما و. لمسی یې له لاسه کښوه. اتل نس نیولی و. ژړل یې. غفور ما ما هغه کېنه په ډاکټر پسې لاړ. څو له ډاکټرانو سره غږېده پاتې کورنۍ هم ورسېدله. خو اتل په خپل ځای کې نه و. هغوی هرې خواته تیت شول. عایشې ژړل. بالاخره یې زوی په عاجله خونه کې وموند. د اپنډیسی عملیات یې شوي وو. ډاکټرانو ته یې دعا وکړه. زه درې ساعته پس پوښتنې ته ورغلم. د هارون د خور، مور او پلار تندي تروه شول. یوازې زلمار اته وخنډل. ما ویل:

- جنتي شی! اتل جان څنګه دی؟

عایشې د مخ تور خال و سولوه. ما ته یې کړ:

- د هارون خوریه بند نه پاتېږي. ښا؟

- څه شو کړ! هارون جان ندی راغلی؟

خوباني ترور سترګې تنګې کړې. د مخ گونجې یې زیاتې شوې. غږ یې که:

- تاله یې څه؟

- تې گیله منه يم. په غونډه کې یې ښه کار ونکه.

بنځې مېړه ته وکتل:

- دسې خلک دي. خپل درد وينې، د بل مرگ نه.

غفور ماما اوږده پزه په غټو گوتو کش کړه. مخ يې راواړوه:

- ته چې هرڅه کوي کوه يې! گوره په پير صيب به نه لگې! گونا لري. امد ا پرون يې راله تېلفون وکو. ستا تپوس يې کوه. ما ويلې مونږ نه ليدلې. گوره ته ورپسې تومتونه ترې، او داغه ستا جو بلېدو ته سودا ده.

- جنتي شئ! هغه دروغ وايي. چلباز دی.

ټول په سېرمو کې وپشېدل. خوبانې ترور غږ که:

- هئ مخ دې خاورې شه! تا غوندي ازار و هلو د ونيارانه کړې. څوک چې حيا نلري د پير صيب به څه قدر وکي؟

- وى ترورې! تاسې خبر نه يئ...

- مکارې پرېده! چې هارونى مې بنځې پسې مې شي تا غوندي جينى ورله نه کومه. هاو.

- وه خدايه پاکه! نو د هغې خبرې په دې پورې...

غفور ماما برگ شو:

- څه نو! په خبره پوه شه کنه نو!

ما سر بنکته واچوه. گوډه گوډه ووتلم. دا وخت مې د هغوى د خوشحالى غږ واورېد. اتل سترگې وغړولې. ما له لېرې کتل. د عايشې د غومبري په تور خال د خوبنى او بنکې راغلې. زوى يې څو ځله بنکل که:

- اخ مورکى درنه لوگى شه! څنگه يې زما د زړه ټوټې؟

- مه چاره مورې! جوندى يم.

خوبانې ترور غږ که:

- وى قوربان! شوکر شوکر! خداى دې تل جوندى لره!

اتل لاس اوږد که:

- اى مورې مورې! ماشوم چې بيمار شي يوه مور يې دوه کېږي؟

- وى صدقه! د بې خودى د دوا کار دى. زه درله دوه بنکارمه.

ټولو وخنډل. هارون سانپولى ورسېد. په عذريې وويل چې مشر کار راسپارلى و. پرېښودى مې نه شو. عايشې سر وخنډه:

- ايڅ خبره نده وروره. شوکر ابا شته. خداى دې جوندى لري!

د هارون زړه ولگېد. پيکى يې له تندي بره ټپل وه. غټې خړبځنې سترگې يې اتل ته واپړولې. موسکى شو:

- دا جينجر څو جوړ تيار دى. زما يې زړه وباسو.

ماشوم جواب ورکه:

- جينجر به ته يې. جينجر به دې زوى وي.

له ټولو سره ماته هم خدا راغله. خوبانې ترور مخ هارون ته که:

- زويه الله دې راله د هرې بلانه وساته! که تا ډانگترانو له تېلفون نه وکړى مونږ نه پاتې وه.

- ما؟ نه نا. ما تېلفون ندی کړی.

هغوى يو بل ته وکتل. غفور زوى ته کړ:

- ډاکترانو ويلې د عمليات پيسې ام شوي دي.

هارون موسکی شو. لکه دوی چي ورسره ټوکې کوي. د مریض غږ جیگ شو:

- اوح اوح خبر نه یی غږېږی. پرنستی ترور ورکړې.

د ټولو خولې وازې شوې. شاوخوا یې وکتل. زه پناه ودرېدم. د مریض غږ بیاراغی:

- ډاکټر ماما ویلې که ځنډېدلې و ماشوم به مړ و. زه یې بنودلمه.

ټولو په یو غږ وویل «خدای دې نه کي» د عایشې اوبنکې وڅڅېدلې. زوی یې بنکل که. هارون پلار ته وکتل:

- پرنسته د کومه شوه؟

- ماله څه پته ده. لکه لېونی. گرځي. ټوک ټوک ده.

- بڼه بڼا. دلته ده. په دغه حال کې ام چلونه ورځي. مکاره!

موریې غږ که:

- بلا ورپسې! ما یې ام باد ویا سو.

- نه ادې. ما ډېره سپکه کړې. په شرم نده؟

اتل او زلما یوځای وویل:

- اغه بڼه ترور ده.

دې کې مې د ډاکټر دقیق کسان ولیدل. پر زینې ختل. هر چا ته بوخ بوخ کېدل. زما زړه وډېده. د تېښتې هېڅ لار نه وه. څادر مې په

تندی کش که. څنگ ته مې یو ماشوم له چوکې څخه ځمکې ته ټوپ که. ما په غږ کې واخېست. مخ مې دېوال ته که. لکه په ولاړه

چې تی ورکوم. ماشوم وډار شو. زورونه یې وهل. ویې ژړل. ما په مخ مخ بنکل که. خو هغه نه غلی کېده. د ډاکټر دقیق کسان تېر

شول. ماشوم مې خوشې که. پر زینې کېو تلم. په هوټل کې مې هزاره ځوان ته وویل «که چا پوښتنه کوله زه دلته نه یم»

ما زیگر په تا کاوی کې د مېلمنو کوټه ډکه وه. خلک د اتل پوښتنې ته راتلل. ساجدې له عایشې سره د چای په تیارولو کې منډې

وهلې. خوبانه ترور په منځ کې خبرامانه ناسته وه. د اتل د مریضې کیسه یې بخی بخی کوله. زه یې یاده کړم، چې د عملیات

پیسې مې ورکړې وې. یوې بنځې وویل:

- داڅ، د خدای رحم له گوره. په چا غیبی وشي. ای خوبانی! اغه جینی دې څه کېږي؟

- د زېږې غوا خورزه.

ټولو هررر وهل. په بنځې بڼه ونه لگېدله:

- وی، وی، وی، غلې! دوعا ورته کوه! په دغه زمانه کې خلک یو بل په بلا وځي. اغه څو نه بڼه جینی ده.

- بلاته بڼه ده. هارونی غواړي. زمانه سرچپه ده. پخوا به الکانو لاره نیوله، اوس یې جونې نیسي.

مېلمنو پېغلو په زوره وځنډل. د ساجدې پیتې سږمې وپرسېدلې. سبا غرمه یې دکان ته د خرڅلاو جامې یوړې. له هغه ځایه سیخ

د هارون دفتر ته لاړه. سوکان یې خپلو تشیو ته تکیه کړل. ویې پوښتل چې دا څه کیسه وه؟ هارون ورته د اتل د مریضې موضوع

له سره راو نیوله. هرڅه یې ټکي په ټکي تشریح کول. څو د ساجدې شک لېږي کي. په پای کې یې وویل:

- دغه سې چل دی. چې دې بلانه څنگه ځان خلاص کمه؟

- شه؟ زیاتې ونسوه. ته یې ماته پرېژده بالا!

ساجده ټوله پېشېدله او بنورېدله. مازیگر و. هارون کورته ورسوله. بله ورځ لکه زخمی زمړی د سېرېنا هوټل دروازي ته

و درېدله. د تلاشي بنځې وویل چې پرنسته نه شته. د ساجدې شپږم حس نه منله. کلکه ولاړه وه. هغوی زه خبره کړم. ما ویل څه به

وايي؟ را دې شي! ساجده د هر کلي په ځای کې کېناستله. د هوټل د زينت سيل يې کوه. ماته يې پام شو. زه گوډه گوډه کېدلم. هغه له ځان سره موسکې شوه. مخ يې واړوه. لکه ليدلې چې يې نه يم. زه ورسېدلېم. غږ مې که:

- سترې مشې خورکې! څنگه يې؟ خو يندې، وړېندارگانې، نور غټ او واړه بڼه دي؟

د ساجدې تندې تريو و. ټيټ او پاس يې وکتل. ويې ويل:

- ټوله شه دي. گارډانو ول نسته. ته دلې يې.

- بڼه بڼه! زه نن وځمه، ځکه. ته راځه! په ډوډۍ کې به کيسې وکو!

زه روانه شوم. ساجده له ځايه ونه خوځېدله. راپسې غږ يې که:

- زه ستا ډوډۍ ته نه يم راغلي. شه؟

ما کوشش کوه چې هغه آرامه کم. په موسکا مې مخ وگرځوه:

- جنتي شې! مېلمه د کور برکت دی. تاسې يې پرېدئ چې په غرمه کې وږې ووځي؟

ساجدې ژوره سا واخېستله، پاڅېدله. په لاره کې چتونو، دېوالونو، پردو او څراغو ته ځير کېدله. موږ ستورانته ته ننوتلو. څلورو مېزو ته خارجيان ناست وو. تور پوستې بڼې په لپټاپ کې کار هم کوه. موږ لېرې کونج ته تېر شولو. ساجده نه غږېدله. گوتې يې پر مېز ټکولې. گارسون د فرمايش اخېستو ته راغی. ما مخ ساجدې ته که. هغې مې خبره په خوله کې وچه کړه:

- موږ مېلمه ته نه وايو چې چيشي خوري؟

ما وخنډل. ځان ته مې دال او هغې ته پيڅه وغوښتله. د ساجدې له سترگو بڼکارېدله چې پر پيڅه چورت وهي. ما ويل:

- پيزا ايتالوي غذا ده. هغوی يې پيڅه بولي. پښتو کې خو هم د «څ» توری شته کنه.

ساجدې سرو بنوروه. بڼغه شوه. پېرې شونډې يې ورپېدلې:

- پښتو د تورو د اړخه خورا غني ده. خو نورو خلکو ته د ځينو دقيق تلفظ لږ سخت دی. مگر مې پېشوريانو ورته اسانه کړې ده.

ډېرې توري يې کښلي دي. مثلاً «ژ». ژبه نه وايي جبه وايي. دغسې د «څ څ نښ ر» توري.

زه پوهېدم چې هغه له پښتو ادبياتو فارغه ده. غوږ مې نيولی و. هغې ويل ځينې کليمې هم اشتباهاً سختې شوي دي. مثلاً خلک پرېکه او پرېکون وايي. دوئ ترې پرېکړه جوړه کړې. همداسې زده که او زده کړه. گارسون په قاب کې کړپندو کي ټيکلې راوړل.

ساجدې د سترگو له کونجونو کتل. زه پوه شوم. ومې ويل:

- اخ دا ټيکلې نومېر اشتيا په ټوپونو راولي.

ما يوه يوه قاشقه د شنو مرچو چکني د دواړو د قابونو په څنډه کې واچوله. ټيکلې مې واخېست. په چکني کې مې چوکه که. لمده څو که مې ترې چک وهله. ساجدې هم همداسې وکړل. تر لږ څنډو وروسته گارسون هغې ته گرده پيڅه کېښودله. ټپونه ترې ختل.

ماته يې وروکې قاب دال راوړل. ساجدې اول دالو وروسته ماته وکتل:

- په داسې نامي هوټل کې دال د خدا وړ دي.

- ولې؟

- دانو چيش دي؟ نوره خورا کونه نسته؟

- اخ داسې مه وايه خورکې! تاندي خورلي.

- چيشي؟ دوني مې خورلي چې زړه مې ترې بدېږي. دا...

ساجده غلې شوه. لکه په خپله خبره چې پښمانه شوې وي. زه پوهېدم چې غريب افغانان د دالو په نړۍ پايي کې ډوډۍ میده کوي. دا ورته ارزانه تمامېږي. د بحث لوري مې بدل که، چې د ساجدې غرور ته زيان ونه رسېږي. ومې ويل:

- طبعه ده نو. زما بيا غوښه بد ايسي.
- ساجدې راته کاره وکتل، لکه ما چې ډېره کم عقله خبره کړې وي. ويې پوښتل:
- پوښتنه کولی سم چې ولې؟
- زما سترگو ته د هارون سپين چرگ ودرېد. په يو بل گران وو. که هغه نه شړلی تر مکتبه ورسره ته. کله چې يې پلار حلال کړ هارون تريوې مياشتې ورپسې ژړل. زه له چورتونو ووتلم. ومې ويل:
- وى خورکى! غوښه د حيوان وژل رايادوي. خوا مې پې بدېږي.
- زما د هارون جان بيا د چرگ غوښه نه خوشېږي.
- زه پوهېدم چې هغه قصداً «زما هارون جان» وايي. ستنې چو خوي. موسکى شوم. پر ساجدې ښه ونه لگېدله. تېره تېره يې وکتل.
- زه ووېرېدل چې لانجه جوړه نه کي. داسې خبره مې لټوله چې پام يې واړوي. ومې پوښتل:
- په پښتو ادب کې کوم خواږه ډېر ياد شوي دي؟
- شيدې چې پى. يې ام بولو، کوچ، پېروى، سابه. مخکې او مالداري د پښتنو د عايد سترې منابع وې. دغو دواړو زموږ د فرهنگ په جوړلو کې خورا موهم رول درلودئ. موږ چې په ريشتينولى وياړو علت يې امداد شيان دي. د چا تکیه چې پر دغو دوو منابعو وي درواغو ويلو او چالاکی. ته ضرورت نه پيدا کېږي. ځکه چې عايد يې ثابت دئ.
- ډوډى وخورل شوه. گارسون د حساب پاڼه پر مېز کېښوده. ساجدې، پرته له دې چې د پيسو اندازه وگوري، خپل دستکول ته لاس که. ما پرې ښوده. درې نيم زره افغانى. مې په قاب کې کېښودلې. له روانېدو سره مې وويل:
- اوس نوراڅه چې په هوتل کې چکرې درکم. سيل به وکې.
- ساجدې تندى لاتريو که:
- ته شه پوېږې. مکارې دې پرېږده!
- وى خورکى جنتي شې! دانو...
- ته زما هارون جان ولې آرام ته نه پرېږدې؟
- زه په دهلبز کې ودرېدل. ومې ويل:
- زه؟ ما څه کړي؟
- تا ويلې چې مينه ورسره لرې.
- ما په تگ کې جواب ورکه:
- هو. مونکره نه يم.
- ساجده وپشېدله. تاوه راتاو شوه:
- شه؟ ماته ام وايې مونکره نه يم؟ ته خونې سپينسترگې يې؟
- هغه يودم راجوخته شوه:
- اى اى! اغه زما دى. سردې خلاص سو؟ که مې...
- جنتي شې! اغه مجرد دى.
- د ساجدې تندى گونجې شو:
- شه سمه ده. تا سره مينه لري؟ آ؟
- نه.

- ما سره يې لري. سردې خلاص سو؟ باره دې ورسره ونه وينم!
- وي خورې! ته لږ ساړه وخوره! فکر تغير کولی شي. نيکاح موهمه ده.
ساجده ولږېدلې. مخ يې واړوه. بېرته راوگرځېدلې. غږ يې جيگ که:
- نيکا د هر چا سره کېدلی سي. مينه موهمه ده. ای چې زما هارون جان دې سپکوي ته نه شرمېږي؟
ما سر وخنډه. ساجدې تېل وهلم. په دېوال تکيه شوم. ژوبلې پينې مې برېښ وکه. ساجدې سترگې برکې کړې:
- ته چيش غواړې؟ آ؟ ژر وايه بالا! آ؟
ما په آرامه وويل:
- د مرگ نه د هارون بچول؟
- اغه چا په درختې پسې سرچپه څړولی دى؟ آ؟ ای! چې پوره نه وي څوک نه مري. سردې خلاص سو؟
- وي خورې! غم دادی کنه چې پوره يې ده.
ساجدې سترگې خلاصې او خوله شپېلې کړه:
- يوووو! هارون رشتيا ويل. ته سمه دمه لېونى يې په خداى چې. دانسان د تقدير څه يو خداى خبر دى.
- بې شکه. خودده نه زه خداى وهلې هم خبره يم.
ساجدې کت کت وخنډل. آن د هوپل د هرکلي مسئول سترگې واړولې. ما وويل:
- ای خورکى! زه وایم هارون په مور دواړو گران دى. راځه په گډه يې بچ کو!
- يوووو! يوووو! د گوره لورې! ته اوس ماته بڼه بڼه کېږي؟ ځان ته ځای پيدا کوي؟
- جنتي شې! زه ستا ځای نه نيسم، ته زمانه نيسې.
ساجدې غابڼونه وچيچل. زه يې په ټول زور تېل وهلم. خو ما ځان ټينگ که. لکه دېوال ونه خوځېدلې. زما زور ته د ساجدې تندى راتپول شو. بد بد يې وکتل. سربې وښوروه. په موبایل کې يې د غټې چرې تصوير وښود:
- دا وينې؟ دامې ستا دپاره رانيولې ده. که بيا مې د هارون سره وليدلې درپشکې شخوم يې.
هغه په جيگه غاړه روانه شوه. ما ورپسې کتل. په زړه کې مې تېر شول «په دې نجلۍ کې هېڅ شک نشته» زرگل ته د هارون همکار ويلي وو چې ساجده هلته ورغله. غصه وه. په ولاړه يې هارون ته له پرنېتې سره د لانجې راپور ورکه. ويې ويل:
- گوره! د پرشتې څه د نيجات لاره نيکا ده. سردې خلاص سو؟
- باور مې نشي. اغه بې سره ده.
- ماته يې خپله وويل.
- نه به وي؟ دا خو سخته نده. زه به مې ادې له ووايم چې تامله وغواړي.
- ژر کوه بالا! اغه د هوپل څه وځي. چې ستاسې کره پرې نه وځي.
- شک نيشته. په خداى چې تې پرېرېمه.
- زه ام.
دواړو يو بل ته په سترگو کې وکتل. پخ يې وهل.
د ميزان د مياشتې له رسېدو سره زما په رنگ کې سرخي هم ورکه شوه. اوس نو زموږ د مرگ نېټې ته ورځې پاتې وې. بدن مې بې اختياره لږ زېده. پخوا چې په آسمانونو کې وم، د بنيادم مرگ راته له يوې حويلۍ نه بلې ته تېرېدل بڼکارېدل. وروسته پوه شوم چې ددوئ لنډ ژوند مينې خوندور کړى دى. ځکه يې دوام غواړي. مگر اوس مې وليدل چې تر مينې هاخوا ډېر نور څه دي چې هم ژوند ته رنگيني ورکوي هم بدرنگي. زړه مې تنگ و. لار مې لټوله چې له دغه حالته ځان وباسم. دوه ورځې مې د ډاکټر دوا

و خور له. هېڅ تاثیر يې ونکه. په پار کونو او غونډيو گرځېدو لا په تکليفولم. دې کې راياد شول. کال مخکې چې مې د هارون عملپاڼه ليکله، هغه يوه پېښه وليدله. کونډې سوالگرې دومره پيدا کوله چې پېنځه بچي له مرگه بچ کي. خپله يې نه خور له. بالاخره له لورې مړه شوه. هارون ته يې عصبي تکليف پيدا کله. ډاکټرو ويل هره ورځ د شلو دقيقو لپاره په وچ فرش سمه تخته سمله. دا د ملاتير منظموي او د اعصابو آرامتيا راولي. اوس ما په يوه ورځ کې درې ځلي هماغسې وکړل. په رښتيا مې فکر آرام شو. سهار د سپرنا هوټل مخ ته په ټکسي کې کېناستم. د خلکو خبرو ته مې پام شو. له ټکسيوانه مې وپوښتل:

- جنتي شې تره! دا خلک ولې تره بڼکاري؟

- خو سبا ميراثمې مظاهري دي. اتې ايڅوک نه پوپېرې چې د چا کور په غم اوړي.

- مظاهري ته دې نه ځي کنه!

- هه، په خوله اسانه ده. زموږ سياست لکه پوډر. اتې چې پې واوښتې، نه يې پرېښودې سې، نه ښه او بد پېژنې.

- د سبا مظاهرو هدف څه دی؟

- خلک د روزگار باسل. د وزگارو بل کارسته؟

زه په قلعه فتح الله کې د مټېک راډيو دفتر ته ننوتلم. زرگل په تېزو گامونو مخ ته راغی. ويې ويل:

- او هو! ته اوس ام په نخچک ځي؟ پښه به دې کتلې وه! ماته نه اوسي.

زه يې په تېزو خبرو په ځنډ وپوهېدم. په نخا کې د نخچک او د گوډ تگ مقاييسې خندا راوستله:

- جنتي شې! که پښه ماته وه کله گرځېدی شوم؟

دواړه په جیگري کوچونو مخامخ کېناستلو. ما د پکولي سړي تصوير ته کتل. پر کاغذ يې ليکلي وو «زه مټېک راډيو اورم» ما ته پکې مصنوعيت بڼکارېده. زرگل د پخوانيو ټيپونو د کسټ جر ه فېته په لاس راکړه. خپله يې د کسټ په سوري کې گوته تاووله. خو فېته نه سمېدله. ما ويل ته صبر! زه يې جر والی باسم. لگيا شوم. هغه فېته ته اشاره وکړه:

- دا د يو مړ رهبر خصوصي خبرې دي. ای خورې! ساجده درغلي وه؟ ما هارون ته وويلې. شرمول به پکې نه وي گوره!

- خير ويسې! شکر چې تا غونډې غمخور لرم.

- يو خو زما صفت مه کوه! ماته خپله بې غيرتې راياده کي. اغه د ډاکټر دقيق مېلمستون...

- نه وروره! ته هم ملامت نه وي. دا پرېده! ما ويلې يو کار به ونکې؟ په راډيو کې د شيطانانو نښې ووايه!

- دقه سې! د شيطانانو نښې. هه هه هه.

- هو کنه. چې خلک شيطانان وپېژني. چې ويې نيسي.

- ټوقې مه کوه! شيطانان خو چاته بڼکاري نه.

- د بنياد حالت کې بڼکاري. پير السبي نه گورې؟ او څو چې له سترگو پناه شوي نه وي د پيريانو حالت ته اوښتې نشي.

- رښتيا؟ هه، مابه ام ډېرو ته غېږه ورکړې وي.

ما سر و خوځوه. زرگل خپلو زنگنو ته په ورغوو شپک ورکه:

- دقه سې! نو زما ورته ولې پام نده شوی؟

- د نښو نه يې خبر نه وي کنه.

زرگل چورتې شو. ما د فېتې وروستۍ غوټه خلاصه کړه. هغه په خندا د کسټ په سوري گوته ننوېستله. ويې ويل:

- دا دې څنگه وکړل؟ زما ورته سترگې سپينې وې.

- جنتي شې! زه خو به هم يو نيم کمال لرم کنه؟

- بالکل. ای خفه کېږه مه! زه د شیطانانو نښې نه خپرومه.
- ولې؟
- ماته اسې خبره ښکاري. پوېږې؟ زه چې محصل ومه ابا مې بې کاره شو. کاکا مې پلار ته په فصل کې برخه نه ورکوله. ویلې ته تنخا لرې. زه زیاتره وخت وږی وده کېدمه. زمونږه کور په کارتې نو کې و. هره ورځ کابل پوهنتون ته په پښو تمه راتمه. زرگل سوړا سویلی وکه:
- که دا وکمه اورېدونکي مې کمېږي. ډونران به رانه لار شي. نه خورې، که گونا گاره ام شمه، ایوانان مې نه خوارومه. خو زه ورسره موافقه نه وم:
- نه کنه. دانوې خبره ده. ته بیا گوره! خلک به یو بل ته وایي متهک راډیو واوړه.
- مگر زرگل نه منله. زما تر ډېر ټینگار وروسته یې زړه نازړه قلم او کاغذ واخېست. ویې پوښتل:
- ښه، نښې یې څنگه سې دي؟
- زه خوشحاله شوم. ومې ویل:
- یوه نښه یې ډېره ښکاره ده. د سترگو گاتې یې یو رنگ وي. منځ کې وړوکی تور خال نلري.
- هو، هو، دسې خلق مې لیدلي دي.
- وینې؟
- نو که څوک یې وپېښي شیطان به ورباندې حمله ونکي؟
- نه، د هغو خو کار شیطانې ده. یو بنیاد ته تاوان د بل بنیاد په لاس رسوي.
- نو شیطان خپله ایچې کولی نه شي؟
- ولې نه؟ که بنیادم گناه وکي د بدن دروازه یې خلاصیږي. شیطان ورننوځي. بیا نو ډېر څه یې کولی شي.
- او بنیادمان شیطانانو ته تاوان رسولی شي؟
- هو، وهلی یې شي. څوړولی یې شي. قسم ورکولی شی، چې ددوئ د سیمې نه لار شي. خو وژلی یې نه شي.
- ښه بله نښه؟
- بدن یې له اور څخه جوړ دی. چې په قهر شي په سترگو کې یې لمبه ښکاري. او ورغوي یې هم سره کېږي.
- بل؟
- جامې یې د تن برخه ده. لکه زما. نه بېلېږي.
- دقه سې! زه ویمه چې ته ولې امدایو جوړه اغوندي.
- زه موسکې شوم. زرگل زما لستونې کش که:
- اجیبه ده.
- زه ناسته وم. زرگل دانښې په راډېو کې وویلې. خود خلکو عکس العمل ته یې سودا وه. دواړه ووتلو. د زرنګار پارک شاوخوا گرځېدلو. راټول خلک مو ولیدل. نزدې ورغلو. هغوئ یو تن ته سپېږې ورکولې. ما غږ که:
- ای ورونو جنتي شی! مه یې وهی!
- د اوږدې ږیرې، خریلو بریتو او بډو هلو پایڅو سړي سړې سترګې واړولې. ویې ویل:
- شیطان دی بی بي.
- هو، شیطان هم ځان لري. په حج کې نه گورئ؟ هماغه سې په وړو کانیو یې لعنت ووايي. وهی یې مه! خوږېږي.

- دې ته گوره ای! د شیطان ترورزی، وختله. ههههههه. څه خورې څه! پرېده چې زړه یې یخ کو!
- نه کنه. نو د انسان او شیطان څه فرق شو؟ زموږ یې د فکر سره د بښمنی ده، نه د جسم سره. قسم ورکئ! چې له دې وطنه لاړ شي.
تیتیکي کس منډه کړه. د امیر عبدالرحمن خان د مقبرې څنگ ته له کراچۍ څخه یې قرآن راوړ. د شیطان لاس یې پرې کېښود:
- توبه وباسه! وایه بیا افغانستان ته نه راځمه!
شیطان چیغه کړه:
- توبه! توبه! بیا افغانستان ته نه راځم.
یو دم ورک شو. ټولو وخنډل. خو د ډیرور زړه یخ نه شو. ځکه تریو و. زرگل موسکی موسکی کېده. ماته یې کړ:
- چې شیطان لارل هر څه به سم شي. کنه؟
- نه، پیرالسي خو شته. نور شیطانان راولي. د پاچایۍ تخت یې باید پیدا کو. بیا به خلک ومني چې هغه ابلیس دی. هاغه وخت بیا هر کار یې کولی شو.
همدا شېبه درې کسان په تورو عینکو کې یوې تورې تا کاوی، ته کېوتل. هلته په پېریانو بدل شول. بدنونو یې سره رڼا کوله. یو ښکرونه پیدا کړل، د بل غوږونه وغځېدل. پزه یې د فیل په خرطوم او وښتله، د دریم لکۍ شنه شوه. خو د اوږو پټۍ یې په خپل حال وې. له دې الوونو داسې تېرېدل لکه په دروازه چې ننوځي. لس بې کړۍ او بې دروازو تا کاوی یې شاته پرېښودلې. بالاخره روښانه بازار ته ووتل. هلته خدا او گڼا وه. د هر چا له خولې د سگرېټو، چرسو او پوډرو لوڅو خړې ختلې. په لاسو کې یې بوتلونه وو. په بوتلو کې د اور شراب شریپېدل. فوارو هم ډنډونو ته د اور اوبه غوړځولې. د شیطانانو ښځو او سړیو پکې بریند لامبل. په مغازو او هوټلونو کې خوراکي موادو یا لمبې کولې یا یې تپونه ختل. دا درې تنه له بازاره تېر شول. لوی تالار ته ننوتل. جیگ چت یې سلگونو ستنو تینګ کړې و. زرگونه شیطانان د ابلیس شانداره تخت ته مخامخ ناست وو. دوی سجده وکړه. پر چوکیو کېناستل. ابلیس له پاسه لاس وښوروه. ټول غلي شول. هغه په سوزېدلي غږ وویل:
- ای د اور د عالي ذات ولسه! ووايئ! ولې وپرېدلي یئ؟
له اول قطار څخه د اوږدو غوړندو شونډو والا پاڅېد. غږ یې د ځان په پرتله ډېر نری و:
- زموږ گرانه پاچا! تبا شوو. بنیادمان مو پېژني. قسم را کوي. که دوام وکي دلته به زموږ پاچایي ختمه شي.
د ابلیس اوږدې لکۍ او د ښکرونو ترمنځ تاج لمبې وکړې. سترگې یې غټې غټې راووتلې. ویې ویل:
- دا څه اورم؟ لعنت په بنیادم! څنگه مو پېژني؟ تاسې کمقلان به سم تمثیل نه کوئ؟
- نه په تمثیل کې خبره نده.
- نو په څه کې ده؟ عینکې نه اچوئ څنگه؟
- نه. په راډیو کې یې زموږ نښې وویلې. اوس د دوه روپو بنیادمان زموږ عینکې کشوي. د سترگو گاتې گوري.
- ایڅ مې باور نشي. دا نښې یې د کومه کړې؟
- پرېښتې لعنتي به ښودلې وي نو. بل څوک خبر دی؟
- امغهر ذیله ده. دا مشکل یوازې په کابل کې دی که په ټول افغانستان کې؟
- په ټول افغانستان کې. بنیادمانو ته زموږ نیول سات تېري جوړه شوې ده.
- او فففف! زه مجبور فرمان صادر کم چې د اور عالي ذات د څه وخت دپاره په پېریانو بدل شي!
د شیطانانو په بازارونو کې خلک ناراحته شول. سره وښورېدل. دلته په تالار کې د ښکرونو والا غږ که:
- مهربانه پاچا! که موږ ورسره نه یو، اسی نه چې په بنیادمانو کې مینه بیا خپره شي.

- بنه پوپېرم گرانه! غټ خطر دی. څه وکم؟ چاره نه شته. خپل ولس هم ځورېدو ته ورکولی نشم.
- اطاعت کوو او غوښتنه لرو. دا ځل باید دې بدرنگې پرېښتې ته سمه جزا ورکو.
- بېخي سمه ده. باید یو پلان وسنجوو.
- د میزان پینځمه وه. ما په احمد شاه بابا مینه کې د موټر له بنیښې کتل. دا د ښار وروستی برخه وه چې ما د ابلیس په تخت پسې لټوله. مگر داسې ځای مې ونه لید چې هلته دې د شیطانانو پېره داران ولاړ وي. یا هغوی په خاص نظم وگرځي. یوه کوڅه وړاندې د هارون کور و. زړه مې وسولېد چې ویې وینم. ټکسیون ته مې کړ:
- جنتي شې تره! دلته ودرېږه! زه رآم.
- هلته خلک راټول وو. زه یې تر شا تېرېدل. دوو تنو یو بل ته سپکې سپورې ویلې. ریر خریلی غږ که:
- ای ستاسې ترورستانو د لاسه دا وطن وړان دی. تاسې د پردیو سپي یئ. هر وخت مو د خپلو خلکو سره جنگوي.
- د ریرور سا سوزېدله. غابښونه وچپچل:
- تاسې سیکولران کافر یئ. په تاسې جهاد په کار دی. تاسې خور او مور نه پېژنئ. ټول د رنډی زامن یئ.
- هغوی یو په بل ورغلل. دې کې شیطانان یې له بدنونو ووتل. له خندا چپه او ښتل. دواړه ځوانان ونښتل. پلویانو یې هم لاسونه واچول. لوی جنگ ونښت. زه یې منع ته ننوتلم. هغوی مې خلاصول. خو چا نه منله. اخر مې په چيغه وویل:
- تاسې نه مسلمانان یئ نه افغانان. مسلمان او افغان ښځې ته احترام لري. د ښځو په مخ کې کنځانه کوي. ښځه چې منع ته شي سوله کوي. تاسې ته گوره! جنتي شې! تاسې نه پوهېږئ. شیطانان درکې ننوځي په جنگ مو اچوي. عقل پیدا کئ عقل!
- هغوی یو دم غلي شول. شاته لاړل. شیطانان تروه شول. لمبې یې وختلې. زه روانه شوم. شاته مې د یو تن غږ واورېد:
- ای دروغ وایي. دې په مور د کمقلانو خیال کړی. شیطانان خو ټول ورک شول.
- اوس یې زما په خبره شور شو. زه د هارون کوڅې ته ننوتلم. د دویم منزل کړکۍ ته مې وکتل. هارون نه ښکارېده. اتل کوڅې ته راغی. د ماشومانو څنگ ته لاړ. زه یې جوړېدو ته خوشحاله شوم. دې کې د هارون موټر په شا ووت. هغه په اتل برگ شو چې په زخمي ځان لوبې کوي. زه وپېرېدل چې ما به هم ورټي. پټه شوم. هغه په موټر کې تېرېده. ما یې له کونجه دیدن وکړه. له دې ځایه د مټک راډیو ته لاړم. زرگل په حویلی کې له تک سور کس سره خدای پاماني وکړه. ما ویل دا څوک و؟ زرگل له خندا شین شو. د تندي د پاسه گنجی ځای یې وگروه. هوا یې د نښتو غابښونو تر منع کښه کړه:
- د یونیسیف مامور ده. پروجهر ا کوي. ای خبره یې؟ سروې ښودلې چې زما راډیو ټولو نه زیات او رېدونکي لري.
- مور د دفتر په دروازه ننوتلو. ما وروځې بره کش کړې:
- بنه؟ موبارک! موبارک!
- مننه مننه. چې پیسې پیدا کمه د تحقیقي رپوټونو څانگه جوړومه. رپوټونه خرڅومه. ډونرانو! بای بای!
- ما د هغه تکیه کلام استعمال که:
- دقه سې!
- زرگل په موسکا وویل:
- جنتي شې!
- دواړو وخنډل. زه په کوچ کېناستم. هغه د یاداشت کتابچه ټوله کړه. د کار مېز ته روان شو. ویې پوښتل:
- بنه نو تا چیشی وکړل خورکی، تا؟
- هېڅ. د شیطان تخت پیدا نشو. خوبل څه مې واورېدل. خلک فکر کوي چې ټول شیطانان ورک شوي دي.

- وا! دي كنه. نو ندي؟
- نه. يوازې هاغه لارل چې خلکو قسم ورکړی دی. نور ټول د پېريانو حالت کې شته. بنيادمان يې نه ويني.
- دقه سې!
- هو. ته امدایه راډيو کې ووايه!
- په سترگو.
- بې سترگو مشې! بل ووايه په هر بناړ کې د شيطانانو بازارونه دي. او په کابل کې د ابليس پايتخت هم دی. پيدا يې کړ! خپله پکې بازارونه جوړ کړ!
- نو چې تا پيدا نه که، خلک به يې څنگه پيدا کړي؟
- مه کوه وروړه! په چا چې باور نشي هماغه ناممکنه کار کوي. قوت په فکر کې دی، نه په مټه کې.
- هاخوا د شيطانانو د امنيت بېر وزير د سکروټوله کوچ څخه پاڅېد. د مټک راډو د نوي خپرونې په باب يې گوزارش ورکه. ابليس د اور شراب وڅښل. تش گيلاس يې په زوره په ميز ووهه. ويې ويل:
- اغه پر بنسته نده، مضره حشره ده. پټ پټ چيچل کوي.
- د ټولو له خولو د شکايت بېهار و خوت. د پيشو په څېره شيطان په غابونو لاندینی. شونډه کې کارله:
- په دا زړه مې لکه يڅې او به ناسته ده. وی، وی، وی، نو!
- د غټې خولې او ځورندو شونډو والا وويل:
- اغه مرداره قواره مې بدې شي. پيکه ميکه. توووو.
- ابليس لاس جيگ که. ټول غلي شول. هغه گوته تېره ونيوله:
- ډېر مه غرتېږئ! تاسې د پر بنستي د پښو خاورو ته نه رسېږئ. ټول يې کونج ته کړئ ټول.
- هغوی يو بل ته وکتل. د زمري په څېره شيطان سترگې پټې وې. کور ناست و. وينس شو. ويې ويل:
- نه نه، پاچا مې يې. راباندې گران يې. خو دا درسره نه منم. نه نه، نه منم.
- هغه نشه و. بېرته ويده شو. خوره هاري يې و خوت. ابليس بېرې وروځې واچولې:
- داخ، نه يې مني. ویم بې شکه چې زمري دی، خو مې زمري.
- په بازارونو کې شيطانانو په زوره و خندل. ابليس غبرگه کړه:
- د اور په ذات قسم چې موږک يې برگ شي، بيا د بوی د لاسه سا نشي اخېستی.
- د خنداگانو غږ لا جيگ شو. ابليس چيغه کړه:
- چوپ! چوپ!
- آن د شيطانانو په بازارونو کې هم ټول غلي شول. هغه ويده کس ته بيا گوته ونيوله:
- په تاسې کې اغه غيرتي امدای دی. لږ تر لږه په خبرو کې خو مقاومت کوي.
- ټول وبنگېدل. ابليس وويل:
- ستاسې د بې غورۍ نه پر بنستي موږ ته داسې تاوان ورسوه چې ايچار سولی نه و.
- له اول قطار څخه د ځورندو غوږونو شيطان په نشه حالت کې غږه:
- عجيبه ده. دا مرزگه ام موږ ته تاوان رسولی شي. هه.
- د پيشو په څېره کس مخ وروگرځوه:

- اغې اوس زموږ کار اخیستی دی. بنیاد مانو ته شیطاني کوي،
کړس کړس په خندا شو. د غوړندو غوړونو والا وویل:
- ای! نو پر بنټه ولې موږ سره نه یوځای کېږي؟
ابلیس برگ شو:
- شوه گانوووو! له پر بنټې څخه شیطان نه جوړېږي. اغه څه بنیاد نه دی.
بیا ټول غلي شول. هغه خبره وغځوله:
- بل ډول ونشوه. هارون اختطاف کئ! په بنیاد مانو وهل ورکئ! او پر بنټې ته یې تصویرونه ولېږئ!
د پوکاڼۍ په څېر د غټو غومبرو والا غږه کله:
- هارون څنگه اختطاف کو؟
ابلیس بیا سترگې برگې کړې:
- تاته چل نه درځي؟ ته نو بیا خوشې لډو یې. بدن ته ورننوځئ! کنټرول یې په لاس کې واخلي!
- په دې خو پوېږم. وایم که گونا ونکي؟
- ولې؟ مخکې یې ونکړه؟ زموږ کس ناحقه بدن ته ورننه نه وت. امغه مو اشتباه وه.
- اغه چې ډاکټر دقیق د پر بنټې سره زنا ته لېږلی و؟ څه پوېدو چې بیا وجدان ته تسلیمېږي؟
- او هوووو، وجدان یې مړ کئ! ستاسې وظیفه څه ده؟
د گوریلا په څېر بېر وزیر لاس جیگ کله:
- زموږ گرانه پاچا! بې غمه شه! وبه شي. ای جینی! واچوه! د ژوند اوبه واچوه!
نیمه بر بندې بڼې یې گیل لاس له شرابو ډک کله. هغه په سرواړه. چې بنځه تېرېدل هغه یې په نړۍ لکۍ لاسونه بنکته کش کړل.
په کړس کړس یې وخنډل. ابلیس سور شو. لمبې یې وکړې. لږ زنده گوتنه یې وخنډله:
- ای بې غیرتو! بند! نور بند! تراغو چې مو د وښمن ختم کړی نه وي چرس، پوډر او شراب بند.
آن د زمري په څېره ویده کس هم نېغ شو. ویې ویل:
- ولې؟ موږ خو بنیاد مانو نه یو چې تاوان راته وکي. ولې؟
- ولې دې سر وخوره! چې کار ته وزگار شی! د اور د عالي ذات د سوکالی دپاره کنه.
ټولو یو دم چرس او شراب وغوړول. لکه عسکري قطعه تیارسی. ودرېدل. په گډه یې غږه کله:
- ځان، د اور له ذاته قوربان!
د میزان شپږمه شوه. هارون د نورستان په مرکز پارون کې میز ته ناست و. د باغ له منځه یې جیگو غرو ته کتل. لکه ورختل چې یې
آرمان وي. د لپوه او پیشو په څېره دوه شیطانونان ترې گرد تاوېدل. خو چانه لیدل. مخامخ پر شنو پلاستيکي چوکیو ملکان ناست
وو. د هارون ساتونکو لوی تلوېزون پر مېز کېښود. فلم یې چلان کله. هلته بنسټپالو په مظاهره کې بې گناه خلک وهل، دکانونه
یې چورول او موټر یې تخریبول. مگر د سور ږيري ملک سترگې په هارون کې وې. د څنگ کس ته وپسېد:
- دا شي پخوا ځان ته ملایکه ویله. اوس گوره!
د سپین پکول والا خوله غوړ ته نژدې کړه:
- پیسې چا ایسته غوړځولي؟
- هاو کنه. خبر شومه، لغمان کې یې د ملکانو جېبونه پر سولي. چې مونږ ته تش راغلی که ډک؟
- چیشی؟ زه خود چا د ادې نوکر نه یمه. چې اول جانانې جېب ته نه کمه، د خدای پامان!

د تلویزیون په سکرین کې مظاهره چيانو یوه بنځه په قمچینه وهله. هغې په چیغو ژړل. هارون ناستو کسانو ته وویل:

- ملک صیبانو! څنگه؟ شرو کوو له خیره؟

سور ځوان سرگردانه گرځېده. تلهفون یې له غوږ څخه نه لېرې کوه. هارون ته نزدې شو. موبایل ته یې اشاره وکړه:

- صیب لږ صبر وکړ! دوه کسه اوس رسېږي.

له ملکانو څخه د سپین پکول والاغبر که:

- څو اغی راځي د ناستو کار وکړ!

هارون سور ځوان ته سترګې واړولې. هغه پاکتونه وویشل. شیطانانو یو بل ته وکتل. د پیشو غونډې د گرد مخ والا وویل:

- بوینو! څو ووايي! رشوت دی که خیرات؟

د لېوه په شکل شیطان وخنډل:

- هههههه د عقل توپکه! په سیاست کې خیرات نشته.

- کښه ترو! ته د عقل راکتې ولې څه؟

وروستي کسان هم راغلل. سور ځوان د پیسو د پاکتونو وېش ختم که. پرته له هارونه د نورو په پټې تورې سوږې پیدا شوې.

خو شیطانان دده پټې ته منتظر وو. یونیم ملک پیسې له پاکتې ووهستلې. ویې شمېرلې. هارون پاڅېد. ویې ویل:

- د بنایسته او سمسور نورستان شریفو مشرانو اسلام علیکم.

ملکانو په موسکا سروڼه وڅوځول. د دعلیکم شورپورته شو. هارون مخکې لاړ:

- مونږ اغلي یو چې هېواد له په خدمت کې ستاسې قدر منو ملاتړ ولرو. تاسې پوپېږئ چې زموږ هېواد تر نورو ډېر شاته پاتې.

یو علت یې د ټولني د نیمې برخې فلجوالی دی. بنځې یادومه. تاسې فکر وکړ! بنځې خو اسې ام د کوره بهر کار نه کوي. پاتې شول ۵۰٪ نارینه. په اغو کې تقریبین ۲۰٪ ماشومان دي. لابه زیات وي. لږترلږه ۱۰٪ زاره دي. پاتې شوه ۲۰٪ ځوانان. په اغو کې ۱۰٪ بې کاره دي. د گټې والا یوازې ۱۰٪ لرو. او ۱۰۰٪ نو د خلکو جوند به بلاتې بڼه شي؟

ملکانو چکچکې وکړې. سوربیري غږ که:

- بیخي دې د نښې منع وویشت ولا.

د سپین پکول والاغبر که:

- خیر ویسې! ایله مې اوس مغز کار وکه.

هارون خوښ و چې خبرو یې په خلکو اغېز وکه. د سپین پکول والا په جېب لاس کېښود. وپسېد:

- اخ جانانې قوربان شم. دا زړه مې پې تود دی. ای! دا کابلی کمقل خبر ندی. دلته سړي ناست وي، بنځې کار کوي.

ملکانو ځانونه ټینګ کړل چې پخ نه وهي. هارون ورغوي و سولول. خبره یې وغځوله:

- نو درنو مشرانو! که زموږ بنځو تعلیم کړی و ۱۰٪ به اغو کار کوه. لږ به بڼه شوي وو. خیرات ته به ناست نه وو. خو بنسټپال مو کله پرېدي؟ د دروغو دلایل راوړي، جوني خو پرېده، چې این الکان له تعلیمه وباسي. پوپېږئ ولې؟ خبره داده چې که چا تعلیم وکه بیا نو ددوئ حیثیت ورله مالو مېږي. ځکه خو تبلیغ کوي چې په مکتب کې بنځې بد اخلاقه کېږي. مگر په دې سترګې پټوي چې دا اخلاقي فساد گراف په بې سوادو کې تر باسوادو جیگ دی.

خلکو یو بل ته وکتل. سوربیري وینګېد:

- دا گراف یې چیشی وویلې؟

د سپین پکول والا په خوله لاس کېښود:

- ورو! ورو! بنځې بڼي چې مکتب يې ویلی نه دی.

- بڼااااا! یانې ستا بڼځه ستا گراف دی. زما بڼځه زما گراف.

د سپین پکول والا یخ وهل. د هارون غږ غلی که:

- بل طرف ته مترقي غورځنگ دی. مونږ دادی تاسې راټول کړي یی. خو په خپلو لورگانو تعلیم وکړ. د تشویق دپاره مو پیسې درکړې. مونږ سره ستاسې د هو ساینې غم دی. که تاسې هم مونږ سره ودرېږئ دا کومکونه به لایات شي.

خلکو غږ که چې ولاړ یو. لپوه شکله شیطان مخ خپل ملگري ته که:

- آفرین! آفرین! څنگه په مهارت دروغ وایي. خلک مفتخواره بلدوي. په رشوت رایه غواړي.

د هارون په ټټر کې توره سوږه بڼکاره شوه. لپوه شکله شیطان ورته کړس کړس وځنډل. پیشو شکله هغه ټپل وهه چې خندا پرېده، ننوځه! شیطان داخل شو. هارون ورپرېد. خپل گږپوان ته یې وکتل. لکه په ټټر کې چې یې تودوخه احساس کړې وي. د سترگو گاتې یې دوه شول. لکه دوه سیکې چې سرپه سر پرته یې وي. هارون یو دم وځنډل:

- ای یارانو ای! چرس وهی! شراب سکې! چې په جنت کې حرام ندي دلته ولې حرام وي؟ هه هه هه هه.

ملگرو یې په غټو غټو یو بل ته وکتل. ملکانو هرررر وځنډل. خو د سپین پکول والا برگ شو:

- وستاذه! د شرابو نوم ما خله! کافر کېږي.

- هه هه هه. ای پکول ماما! اغه په جنت کې چې پکې لامبي، اغه به نو ټول زندیقان وي، آ؟

ملکانو بیا په زوره وځنډل! سور ځوان هارون ته په غوږ کې وبنگېد. هغه ټپل وهه:

- پرېده مړه! ما کله وړانه خبره کړې؟ چونډ خو دی د عیش و نوش دپاره. هه هه هه هه

ملگرو یې له لاسه کش که چې کښه. مگر هارون غوښتل و غږېږي. بالاخره یې په زوره کښه. غونډه یې په نیمه کې ختمه اعلان کړه. ملکان په خندا روان شول. د هارون له ټټر څخه لیوه شکله شیطان سر راو وېست. پیشو شکله شیطان ته یې کړ:

- اوس نو پرښته مرداره په گوتو راغله. هاغه څه به کوي چې موږ یې غواړو.

د میزان په نهمه ډله ډله بنځې په کراچیو راتا وې وې. ماشومانو ته یې جامې کتلې. ساجده په غوچما غوچ کې ترپلې باغې عمو مې لاره. بېرته راوگرځېدله. د غاښونو دروغتون پر دېوال جامو ته ځیر وه. پخې بنځې ټپل وهله چې لاره پرېده. دا برگه شوه. بنځه وبنگېدله، لاره. ساجدې زرزي سترگې د سپرېنا هوټل ته ونيولې. اسویلی یې وخت. په چورت کې یې د مخابراتو د وزارت جیگ تعمیر ته وکتل. بیا ترپله لاره، بېرته راغله. یو هزاره هلک په خپله لهجه وپوښتل:

- خورې! څه شي پسې سرگردانه یې؟ ماته ووايه!

پخوا به ساجدې هم هزاره گۍ لهجه کوله. خو اوس یې ټنډه تروه وه. په پښتو یې جواب ورکه:

- کرار دې پرځای کشېنه! قومو.

هزاره هلک پوه شو چې د ټیټې پزې له امله یې ورباندې اشتباه کړې. هغه هم پښتو ته شو:

- ولې په قارېږي؟ زه کومک کوم.

- ضرورت نسته.

هلک سترگې د څنگ ملگري ته واړولې. په دري ژبه وبنگېد «لېونی ده» ملگري یې برگ د شمال تر غاړې تاو که. سترگه یې ووهله، روان شو. ساجدې ته غوږ کې وپسېد «خو اخلې؟» هغې کاره وکتل. ځوان موسکې و. ساجدې ترې فاصله ونيوله. هزاره هلک له لېرې ځنډل. د شمال والا ځوان بیا نزدې ورغی. وبنگېد «ډارېره مه! پولیس نه یم» ساجده برگه شوه:

- چیشي دي؟ ځغله موردار خوره!

د خلکو پام واوښت. د شمال والا ځوان سترگې تېرې کړې:

- ای! بي بي بي مه کېږه! ستا په شان ښځې مالومې دي. څه ور کېږه! که نه پولیس خبروم!
هلته پرسرک پولیس روان و. ساجدې ورنارې کړې:

- پولیس ماما! ای پولیس ماما! دلته راسه! دغه الک ما ځوروي.
د ځوان سترگې تېغې تېغې راووتلې. پولیس راوگرځېد. ویې پوښتل چې ولې؟ د ځوان ژبه ټکنې شوه:

- دا، دایو سات شو دلته گرځي. غله ده. ما ویلې ددې ځای نه څه!
- هی! کونگ سې! زه یو چاته منتظره یم. پولیس ماما! درواغ وايي. بدې خبرې یې راته وکړې.
پولیس ځوان تېل وهه:

- سرې شه گوره! بیا دې د تورو تمبو شاته اچومه!
ځوان څرې سترگې خپل ځای ته لاړ. هزاره هلک له خندا شین و. ساجدې ساعت ته وکتل. نهه نیمې بجې وې. له سرکه واوښتله.
د سپرېنا هوټل په کونج کې ودرېدله. دا مهال زه راووتلم. غوښتل مې ټکسي ته ننوځم. د ساجدې غږ مې واوږېد:

- ای ای پرشې! صبر صبر! ودرېږه!
زه پښه نیولې شوم. ساجده په منډه ورسېدله. بې له سلامه یې وپوښتل:

- ژروایه! هارون چېرې دی؟
- جنتي شې! ته خو خبره یې چې لغمان ته تللی.
- هی سترگې دې خاورې سه! آخو بېرته رالی. وایه وایه! چېرې دې پټ کړی؟
- څه شی؟ کله راغی؟ زه یې ولې پټ کم؟
ساجدې له ستوني ونيولم. زور یې که. زه شاته لاړم. ساجدې لاندینې غټه شونډه وچيچله:

- په مکاری خلاصیدی نسې. حتمن دې درې ورځې چېرې تړلې دی. ژروایه!
- جنتي شې! ستونی پرېده! ما ندی لیدلی.
خلکو د زرنګار پارک له څنګه کتل. زموږ جنګ ته له خندا شنه وو. پرسرک یو موټر سست شو. بل شاته ډیکه ورکړه. دواړه کېوتل. یو بل یې ملامتوه. دلته ساجدې زما په ستوني زور کوه. د هوټل ساتونکی راغی. هغه یې له لاسه کښه کړه:

- ای خوشې که! څه شور دې جوړ کړی؟ ته خو سمه شیشکه یې.
زموږ دواړو سا سوزېدله. ساجده روانه شوه. په تګ کې یې شاته وکتل:

- ای ای درواغجنې! شه یې واوړه! که یې ایله نکې اریضه درباندي کوم.
ما په چورت کې ورپسې کتل. دومره پوه شوم چې درې ورځې کېږي هارون ورک دی. معلومه نه وه چې پولیسو نیولی؟ موټر وهلی؟ په کوم کار پسې تللی بېرته راغلی نه دی؟ که ابلیس کوم کار کړی؟ سودا مې شوه. سیخ د هارون دفتر ته لاړم. هلته ژوند عادي روان و. د نجونو یوې ډلې په دهلېز کې ټوکې کولې. خندل یې. زه ورغلم:

- جنتي شې! هارون مې په کار دی؟ د ارتباط توریس.
فیشني نجلۍ ټیټ او پاس وکتل. په نازيې شنې سترگې ورپولې. زما د نرم غږ پېښې یې وکړې:

- جنتي شې! اغه خوتا لېونی که. زموږ د ښې دې ام وباسه.
خورلېو یې کړس کړس و خندل. زه ایله اوس پوه شوم چې څه ډول غږېږم. ټیټکی نجلۍ خپله ملګرې چونډي کړه. وپسېدلې
«ورکه شه! تا پورې څه؟ جواب ورکه!» هغې بیا مخ ما ته راوگرځوه. په هماغه انداز خود خفګان په تمثیل یې وویل:

- الاتوړی! ریس صیب دا درې ورځې نه بنکاري. چې اغې د دنیا ته په غیر قانوني لارو مهاجر شوی نه وي.
بیا د نجونو د خدا شورا فضا و نیوله. زه خفه نه شوم. پوهېدم چې افغانان هره ورځ له دردوونکو پېښو سره مخ کېږي. زړه یې د زغملو زور نه لري. نو په خدا یې تېروي. ما بیا نجلۍ ته وکتل:
- ریس صیب ویلي ندي چې ولې نه راځي؟
نجلۍ مخ مړاوی که. له ساړه اسویلي سره یې وویل:
- الاکاش چې ماته یې د زړه راز ویلی. په زیارتونو به مې نذر و نه ویشلي وو.
بیا په دهلېز کې د زورورې خدا انگازې شوې. یو سړي غږ که چې مور کار ته پرېدی که نه؟ چاغه نجلۍ ما ته نژدې شوه:
- خورې! ریس صیب چې کله نه راځي وايي. دا واری یې ندي ویلي.
زه روانه شوم. په فکر کې مې رنگارنگ خبرې گرځېدلې. خو ډېر مې زړه ویل که ورک وي نو بنسټپالو به اختطاف کړی وي.
مټک راډیو ته لارم. په سټډیو کې یوازې نو کړیوال پاتې و. زه د زرگل دفتر ته ننوتلم. ما ویل:
- وروره! د هارون نه خبر یې؟
زرگل د مرکو د ثبت په وسیلې کې بېټری اچولې. تېز وغږېد:
- بې وفا انډیوال؟ اغه مانه خفه ده. ټلېفون ته مې جواب نه وایي.
- جنتي شې! هغه ورک دی.
- زرگل ورې گردې سترگې پورته کړې. په شونډو یې د شوخی موسکا وگرځېدله. سټډیو ته په تگ کې وبنگېد «دقه سې»
نو کړیوال ته یې د ثبت وسیله ورکړه. ویل ددې نه مرکه واخله! ایډیټ یې که! بیا یې خپره که! بېرته په موسکا راغی:
- بنه تا ویلې ټیکټور ورک ده؟ ټوقې مه کو! څنگه ورک ده؟
- ورک څنگه وي؟
- نا، که دسې وه غفور کا کا خامخا خبر ولمه. چې ساجدې کو مه کانه کړې نه وي. ټیکټر پې ډېر گرم ده.
- نه، هغه داسې جینی نده.
- دقه سې! ستا زړه پاک ده. هر څوک درته ځان غوندې بنکاري.
- جنتي شې! اغه ورسره مینه لري.
- د اینسانانو مینه ده کنه. په وره خبره کرکه شي.
- هغه اول هارون بیا غفور ماما ته ټلېفون وکړه. ویل چورت مه وه! ټلېفونونه یې اتن نه ورکوي. ټول چېرته په چکر تللي.
سبا سهار د هارون د کور دروازه خلاصه وه. خوریانو یې د تاکنونو تر چېلې لاندې موټرکان ځغلول. خوبانې ترور په برنډه کې لوبیا پاکوله. غفور ماما په پټی کې بېل وهه. د کوم خفگان څرک نه بنکاريده. ما سلام واچوه. ماشومانو دروازې ته رامنډه کړه.
غفور ماما بېل وهل ودرول. اوږده پزه یې په گوتو کسه کړه. د خوبانې ترورد مخ گونجې زیاتې شوې. ویې پوښتل:
- مونږ سره دې څه کار دی؟
- جنتي شې ترورې! ما اورېدلي چې هارون...
- چې هارون مې ورک دی. زړه دې نارامه شو. تپوس له یې رالې. ندي ورک. زړه دې آرامه شو؟ څه نو په مخه دې بنه!
ما شیطان ولید. سړیې د وزگړي و. د هغې څنگ ته راغی. زما د تندي راټولېدو ته د خوبانې ترور پام و. ویې ویل:
- سترگې مه ستومانه کوه! په کاله کې نېشته.
- جنتي شې ترورې! چېرته دی؟

- خه يې کوي؟
- د ټولو سودا ده چې خه يې شوي نه وي.
- دا ټول څوک دي؟ څه ورله ووايه هاروني مې روغ و جوړ دی!
- وي، ساجدي نو ولي داسې وويل؟
- اغه لېونۍ ده. نا، زوی زما دی. تاسې پورې څمځۍ لنډه ده، بنا؟
اتل غبرکه:
- ماما مې ويلې چرته ځمه. غم مه کوي! هاو.
شيطان موسکي و. د اتل خبرې ته يې سر و خوځوه. زما بيا اندېښنه شوه. زلما غبرگه کړه:
- د بابا موبایل يې ام چرته پټ کړی دی. هاو.
شيطان لاسونه واز او سر کوبه. گواکې داسې غورې دي. خوبانې ترورپه ماشومانو سترگې برگې کړې:
- غلي شئ ټکانچوانو! ځئ! د غټانو خبرو کې مه گډېږئ!
ماشومان لږ شاته شول. ما وپوښتل:
- ترورې! ولي يې پټوي؟
اتل ترابې مخکې جواب راکه:
- ماما مې ويلې چاله مه وايئ!
- جنتي شي! بل څوک ورسره و؟
زلما غبرکه:
- نا، بل څوک نه و. ځان سره يې خبرې کولې.
ما ويل «ښه ښه فيشنې نجلۍ ځکه ويل چې تالېونۍ که» غفور ماما راغی. ماشومان يې تپل وهل:
- ځئ! ځئ! خوشې خوشې مه غږېږئ!
زلما برگه شوه:
- ما وليده. ستا خو سترگې نه وينې.
د غفور ماما مخ وپرسېد. خوله يې د کوټې په لور ونيوله:
- عايشې! چرته ورکه يې؟ دا بچي دې وله! اوس يې درله وامه!
عايشه په منډه راغله. ماشومان يې بوتلل. ما ويل:
- ای ماما! سمه خبره وکئ! چې هارون بيا په بلا وانه وړي.
خوبانه ترور وبنگېدله «گونگه شې په دا بې خيره خوله!» شيطان اشاره وکړه چې سمه خبره کوي. غفور ماما برگ شو:
- څه جينۍ! دسې خبره نيشته. وړکيان دي. د ځانه خبرې باسي.
- جنتي شي ماما! مور يې بايد پيدا کو.
- نا، ستا مقصد څه دی؟ مالده دا وايه!
- زما مقصد؟ د بدبختۍ نه د هارون ساتل.
- بدبختي چرته ده؟ او ته يې څوک؟
زه غلې شوم. غفور ماما وويل:

- ته چې پيدا شوې يې مونږ په غم ككړيو. پرېدې مو كه نه؟
ما سترگې ښكته واچولې. خوبانې ترور غږ كه:

- دونه چې وار خطا يې څه ښار د ناولو سر و ډك دى. د خدايه تا غوندي جونې غواړي.

زه له شرمه تكه سره واوښتلم. خداى پاماني مې وكړه. دې كې مې موبایل وچونگېد. د هارون تصوير راغى. وېښتان يې گډوډ و. د مخ د پړسوب له امله يې يوه سترگه نه ښكارېدله. پر شكېدلو جامو يې د وينو چاپونه ليدل كېدل. دېوال ته كور ناست و. ژړل يې. په ما سر وگرځېد. سترگې مې ډكې شوې. مخ مې خوبانې ترور ته كه. بېرته مې خوله ونيوله «نه نه. دوى به له خفگانه مړه شي» د حويلې په دېوال بل شيطان ننوت. سړي د بيزو و. موسكى شو. ما په زړه كې وويل «دا شيطانان د هارون نه خبر دي. بايد په څه چل تې معلومات واخلم. څه چل وكم؟ څه وكم؟...» ناڅاپه د مولانا وسله وال لكه سپل ننوتل. زه يې كشه كړم. د چرگ كټكټاك و خوت. اتل او زلما په كړكې كې وژړل. ما له دواړو مشرانو كمك و غوښت. خوبانې ترور په وسله والو غږ كه:
- خير ويسئ بچيانو! ددې بلانه مو خلاص كئ!

د مولانا مېلمستون د ډاكټر دقيق تر هغه هم مجلل و. زينتي بوټو، مرمينو لارو، وړو وړو فوارو، په چمن پټيو غونډيو او له زانگېدونكو چوكيو سره سپينو څپرو د سړي پام اړوه. مولانا په جالې خولې كې د سپينې ودانۍ مخ ته ولاړ و. ماته يې غاښونه وچيچل. موبایل يې غورته ونيو:

- اى د الله له حقانيته مونږه! څنگه سو؟ پتاسكه مې در چخه والوزوله كه نه؟
هلته ډاكټر دقيق و خندل:

- كېنه بچو! تاسره خوام نده.

- ما چخه ده. لكه پېروى مې مخ ته ولاړه ده. هى خداى شرموليه! ته ماته په هر ډگر كې ماته راكوې، ته؟
د ډاكټر دقيق غږ بدل شو:

- گوره اى! داغې تا غوندي بېره گوريلا نه خوښېږي. اغه چې څنگه نازكه ده، دغسې يې فطرت ام نازك دى.

- خوسې خوسې مه كړتېږه! ته ښځې نه پېزني. تا غوندي څټلې ورته همجنسه ښكاري ههههه.

- څه بچو! يوه يا دوه ورځې به مېلمنه وي. خيال يې ساته! زما امانت دى.

- هههههه د غريبې دې بېخ شين سي! د غړي كې كوچ خو نه رسي، اغه تروې ام غنيمت ده.

- اى اى گوريلا! لاس ورنه وړې گوره!

مولانا غږ مې غږ مې و خندل. تليفون يې بند كه. ما په زړه كې وويل «دوى څوك دي؟ افغان بنياد م خود خپل ناموس په هكله

داسې نه غږېږي» مولانا سپينه جالې له گنجي سر څخه واخېستله. مخ يې ماته كه:

- الله را چخه ولي و تنبېدلي؟

- مجبوره وم. ماته په چمن كې خلك منتظر وو.

- څې ما سره څوك سم نه ځي تا غوندي به په تيږو ويشتل كېږي.

زما په جېب كې موبایل ورپېرېدېد. غږ يې بند و. وورېدلم چې راڅخه وايې نه خلي. مولانا وويل:

- زه خو غلى ناست ومه. تا خپله ويلې ما وباسه درسره واده كومه.

- زه مجبوره وم.

- مجبوره وم، مجبوره وم، احمقې؟ ما دا دونه زيامت د چا دپاره وباسه؟ ټوكې دي؟

هغه مخ خپلو كسانو ته كړ:

- تياره يې كئ!

ساتونکو زه پينځو پهلوانو بنځو ته و سپارلم. هغوئ پر تخت سملولم. ما زور وهه چې ځان خلاص کم:

- دا څه کوي؟ وه دا څه دي؟

بنځو زما لاسونه د تخت په پښو پسې وتړل. رسي يې زما پر خپته له ټول تخت څخه څو ځله تاوه کړه. ما زاري کولې چې خوشې مې کئ! پخې بنځې وويل:

- وه! د نامه نه کته خوشې يې کنه. نور څه غواړي؟

ټولو کړس کړس و خندل. ما وژړل:

- خدای ته وگورئ! تاسې خو بنځې يئ. پو پېرئ. زما هغه ندى خوښ.

- غلې! ستا به سل خوښېږي، سلو سره واده کي؟ دلته خوښه مېنه نشته. تقدیر چلېږي.

هغوئ ووتلې. مولانا په دروازه کې څرگند شو. تندي يې ورین و. لاندې لستونې يې کش کړل. په لمانځه ودرېد. څلور رکعتې يې وکړل. چوست تخت ته را وخوت. تور واسکتې يې ووېست. بېرېرېره يې ورپېدله:

- دا مې نفلونه وکړل. څې اللّٰه ربّ العزت زما او ستا په زړه کې د يو بل سره مينه واچوي.

ما زورونه وهل. يوازې معجزې بچولې شوم. مولانا له پاسه زما سيل کوه. شونډې يې وچيچلې. سريې وځنډه:

- هغ د قدرتونو دې جار سمه. څې په کوم قلم دې جوړه کړې ده؟

بيا يې مخ په قبله لاسونه لپه کړل. په غږ يې وويل:

- يا الله! زه ددې سره پسته نیکاح ترمه. وعده ده. خو اول کوروالي کومه. چې بيا ونه تښتي. ته دا وره گونا مودته وېښه!

زما سترگې رږ رږې راوتلې. په ډک ستوني مې غږ که:

- ځان مه غولوه! زنا کبيره گونا ده. او ما پرېده! زه هغسې نه يم چې ته فکر کوې.

مولانا زما شونډو ته ځير و. کميس يې ووېست. چاغ او بېر ځان يې ښکاره شو. ټلېفون وترنگېد. مولانا بند که. پر مارا ټيټ شو. ټلېفون بيا وترنگېد. هغه غاښونه وچيچل. د بندولو تڼۍ يې بيا ووهله. دريم ځل يې واخېست. چيغه يې کړه:

- څوک يې احمقه؟ اجل دې راغلی ده؟

يودم يې څېره بدله او غږ ټيټ شو:

- خبريالان؟... پوليس ام ورسره دي؟ څه خبره ده؟... يوټن پوډر؟ زما په مېلمستون کې؟... دا څه بد کوي؟... د ډاکټر دقيق

کار ده... ته يې لږ وځنډوه!

هغه جالۍ خولۍ په گنجي سرکشه کړه. چټک يې کميس واغوست. زه يې هم خلاصه کړم. گوته يې وځنډله:

- خوسې خوسې به نه کړتېږې! داسې به ښيې څې دې جي کې خوشاله يې! که دې سونگ کړي ووزنم دې.

ډله ډله خبريالان او پوليس مېلمستون ته راغلل. مولانا قوماندان ته وپسېد:

- الکه دا چي سو؟

قوماندان مخ مړاوی که:

- ايڅ نه کېدل. ټوله دونيا خبره شوه. پوډر چېرته دي چې اغه ځای تلاشي نه کو؟

- نسته. دروغ دي.

- ښه نو ولې تشويش کوي؟ ته به يې گوري چې زه اوس خبريالان څنگه سپکوم؟

ما او زرگل پينځه پهلوانې بنځې درسيو مخ ته د شاهدانو په توگه ودرولې. ومې ويل چې له مولانا صاحب سره د سولې په باب غږېدو ته راغلی وم. بنځو سرونه وڅوځول. مولانا تريو شو. د کمرو مخونه ور واوښتل. هغه له مجبوریته وويل:

- موبد الحمد لله سولې ته کار کوو. دوښمن دسيسې جوړوي. حکومت دې دسيسه کار ته جزا ورکي! که نه، خير به يې نه وي.
زرگل ماته موسکي شو. ټول پوليس تش لاس د کمرو مخې ته ودرېدل. قوماندان ميکروفونونو ته خوله نژدې کړه:
- دلته خو پوډر موډر نشته. چې تاسې خبريالان د دروغو آوازې ولې اچوئ؟ که څوک پيسې درکوي؟ ښه د مولانا صيب د
شخصيت سپکاوی به څنگه شي؟ پوليس ام سرگردانه. موبد به مالومو چې چا دا آواز اچولې؟ بيا اغه پوښېږي، قانون.
خبريالانو خپل مايکونه او کمري ټولې کړې. زه هم ورسره روانه شوم. مولانا زېږې زېږې کتل. په لاره کې زرگل راته وويل:
- ستا مسېج مې وخته ليدلی و. ما يوازې چيشی کولی شول؟ بس دغه کار مې وکړه. لږ ناوخته شو.
- جنتي شي! ستا دا احسان به زه کله هم هېر نه کم.
- دقه سې! ورور نو چيشته وي؟
- لوی دې شم وروره!
ما په موبایل کې نېټه وکتله. د ميزان لسمه وه. په زړه کې مې وويل «اته ورځې پس به زه او هارون سا اخېستلی نه شو. په بېلابېلو
قبرو کې به پراته يو. هرڅه به ختم شي. نه به مينه وي، نه مينې ته درسېدو هڅې» ترنگ شو موبایل ته د هارون بل تصوير راغی.
شايې تعمي تعمي وه. ما ورکتلی نه شول. زرگل ته مې هم ونه بنود. گټه يې نه لرله. يوازې به غورېدلې و. زه سيخ د هارون
کوڅې ته لاړم. له لېږې مې څار کوه. تېز او يخ شمال له پاڅه سرکه نری. دوږه والوزوله. شېبه پس مې يو شيطان وليد. د فيل په
شان خرطوم يې جينگ ونيو. غوږونه يې لکه چغونه وښورول. د فيل رماڼه يې وباسله. له کورونو څخه شيطانان ووتل. راپور يې
ورکړه. بېرته ننوتل. هغه روان شو. زه تېزه ورغلم. اول مې ښه ژوره سا واخېستله. بيا مې په آرامه غږ کړه:
- ای شيطانه! اورې؟
هغه غوږونه څک او خرطوم سيخ کړه. زما په ليدو بېرته آرام شو:
- تولانت! ما ويل چې بنياد مې څنگه ويني؟ ويش ويش! ستا حال تر بنياد مانو بتر دی. هرڅه وينې خو هېڅ کولی نشي.
ما اورېدلي وو که دښمن غوږونو څان خوشحاله وښيي. د بې باکه ځوانانو په شان مې وځنډل:
- هاهاها! که بل څوک باټې وولي يوه خبره. ته پېرا خو غلی کېنه!
د شيطان تندې تريو شو. په آسمان کې ورېځو ته په کتو يې حرکت وکړه. زه ورپسې شوم. ما ويل:
- زه خبره يم. شيطانان څلور ډوله دي. زبرځواک شيطان يوازې ابليس دی. هغه ملکونه، نژادونه او دينونه په بدی اړوي.
جنگپورې شيطانان اميران او وزيران دي. هغوی مذهبونه، قومونه او گوندونه سره جنگوي. منځپورې د اټيت چارواکي دي.
دوه ډلې، دوه کورنۍ او دوه کسه په دښمنۍ کې اچوي. او تاغوندي ناکاره شيطانان هېڅ کولی نشي. يوازې خلک څاري بس.
د هغه سترگې تېرې شوې. ودرېد. مخ يې راواړوه. په خندا يې وويل:
- ټرت! موبد څه بنياد مان نه يو چې ځان يو په بل بروبولو. د اور په عالي ذات کې هريو محترم دی.
- ههههه بالکل بالکل. په خوله ځان غټ بنودل هم بد کار نه دی. تسلي خو کېږي.
د شيطان بدن داسې سور شو لکه سکروټه چې شمال ووهي. ويې ويل:
- له مردارې خولې مردارې خبرې وځي!
د خپلې اورې پټۍ يې وښودله:
- سترگې دې نشته؟
- وينم يې. ځکه وایم.
- بد دې وکړه! دا د منځپورې چارواکي ښه ده. پوه شوې؟ بنياد مان لکه سپي جنگولی شم، هو.

- هههه، هیله کوم جناب. ما غولولی نشی.
شیطان برگ شو:

- غلې مردار مخې! خارگردننه په حویلیو کې دي. زه هیئت یم.
- او هو هو هو هو. مزدور او دومره غرور؟ څه خیر. وله وله! په باټو خرچه نه راځي.
یو کس تېرېده. ما داسې وښودله چې په موبایل کې غږېږم. شیطان له بیا روانېدو سره وویل:
- تاته نور څه پاتې دي؟ امداد تې کوه! تېرن چایبره! ههههه.
- هههه، څه څه! دوږه باسه دوږه! ناکاره شی یې. که منځپوړی وې دستي دې ثابتوله.
شیطان ودرېد. ټول بدن یې لمبې وکړې. شاوخوا یې سترگې وگرځولې. غابڼونه یې وچپچل:
- اوغه عمومي سرک ته نزدې د بزازی دوکان وینې؟ اغو کسانو ته گوره!
شیطان د فیل په شان سر وښوروه، وغږمید. حرکت یې وکړه. زه ورپسې ورو ورو و خوځېدم. شیطان د دواړو کسانو خبرو ته غوږ
ونیو. سور برېټي دکاندار ټوکرتا ووه. په خوند خوند یې کیسه کوله:
- ویم چې دا خوله یې خلاصه کړه، او شرک، په دامخ.
دواړو کتکت و خندل. ډنگردکاندار په اوږه ډیکه ورکړه:
- یره نثاریه، ته دغسې شی یې کنه.
- بس مازغه دي. کله کله شات شي.
- او اغه بیچاره ستا د لور صفت کوه.
- ماته څه مالومه وه؟

- خبره په حوصله کې ده کنه. ته لکه پیطرول یو دم اوراخلي.
- ههههه دا سپېر چې مې ورخوشې کړه، بدل غابڼونه یې و اااالوتل. خوله یې لکه بې دروازې بوساره.
دواړو په زوره زوره و خندل. زه په فاصله کې ودرېدل. شیطان د هغوی خبرو ته ځیر و. ډنگر سړي وویل:
- ښه و چې زړه خپلې غلطۍ پوی شوې. عذر دې وکړه. که نه، تانه یې بوساره جوړوله. ښه وریندار څنگه ده ورنېندار؟
- ښه ده. ای خیر ویسې! که ته په واده کې نه وې اغه مړه وه.
- ته دا خبرې پرېده!

- ولې پرېده؟ لوی کار دې وکړه. وایي د خیرات په ورځ د غریب غوا ورکه وي. زما موبایل کار نه کوه.
- هو. زنگونه وه، تالار لټوه، ته ورک وې. ورنېندار مې موټر ته واچوله. ډاکټرې دستي ستن ولگوله. فشار یې ښه شو.
- ومې ویلې چې ډېره ونه خورې! ډوډی که د بل ده خپته خو دې خپل ده.
- ههههه اغه او غوښه ازلي مینان دي. یره په خوب کې به ام وایي غوښه غوښه، غوښه غوښه.
سور برېټي په خندا تایید کړه. شیطان د دېوال پناه په هلو وړانسان بدل شو. راغی. ډنگر سړي ته یې کلکه غږېره ورکړه:
- ای ناځوانه! بېخي ورک ورک یې. بس دوکان دی او کور. خلاص!
سړي په غټو غټو کتل. چورت یې وه چې دا شوک دی؟ خو شیطان د کورنۍ او بچیانو پوښتنه وکړه. ویې ویل:
- یره ډېروران یې. اغه ستا کیسه چې مې یادېږي ټوله ورځ خاندانم.
نثاریه سره برېټونو کې موسکی موسکی کېده. مگر د ملگري یې له حیرانتیا خوله وازه وه. ویې پوښتل:
- زه وروره پوه نشومه. کومه کیسه؟

- ولې؟ اغه د انډيوال بنځه چې دې د مريضۍ په بانه بيولې وه. هې خداى وهليه!
د تثار خوله وازه شوه. ملگري ته يې وکتل. په زوره يې وخنډل:
- آاااا! او هو هو هو هو هو ووووو...
خو ډنگر سړى شيطان ته برگ شو:
- آ؟ ته څه لگيا يې؟ د كوم انډيوال؟
- ولې؟ اغه د واده په ورځ كنه. تا ويلې تثار دى كه قهار دى؟
سوربرېتى تثار ايله اوس پوه شو. سترگې يې يودم رډې رډې راووتلې. مخ يې لاسور شو:
- څه شى، څه شى؟
ډنگر ملگري يې ژروويل:
- دا، دا، په خداى چې دا دروغ وايي. زه دا بېخي پېژنم نه.
تثار چيغه كړه:
- نو د واده نه څه خبر شو؟ د اغې د مريضۍ نه څه خبر شو؟
ډنگر سړي ددې پوښتنو جواب نه درلود. خوله يې تاوه راتاوه كړه:
- زه نه پوېپېرمه. څه خبر يم. خو قسم چې دروغ وايي.
تثار په فلزي مترپسې منډه كړه. له ډنگر سړي لاره ورکه وه. شيطان په وازو سترگو كله يو كله بل ته كتل. لكه په خپله خبره چې
پنېپمان وي. ويې ويل:
- وى اغه انډيوال دې دا دى؟ ډېر وبښه!
سړى شيطان ته برگ شو. دې كې تثار د فلزي مترشرك ورکه. ډنگر له درده اخ كه. د ملگري لاسونه يې كلک ونيول. خلك ټول
شول. شيطان په غرور ماته وكتل. مایې مټه ونيوله. په دكاندارانو مې غږ كړه:
- اى ماما! تاسې صبر! صبر! دا دروغ وايي. په جنگ مو اچوي.
شيطان هك پك شو. تثار زور وهه چې له خلكو ځان خلاص كړي. ويې ويل:
- ټكي په ټكي رښتيا وايي. په خداى كه يې ژوندى پرېدم!
- جنتي شې! دا شيطان دى. سترگو ته يې گوره!
ما د شيطان تورې عينكې لېرې كړې. د ډنگر سړي سا سوزېدله. زما خبره يې غبرگه كړه:
- هو كنه هو. امدادى. ما اغه بله ورځ يو ته قسم ورکه.
دكاندار زړه نازړه شو. په شك يې كتل. اوس د ټولو خلكو مخونه موږ ته وو. شيطان د لاس خوشې كولو كوشش وكه. ما هغه د
اوږد دېوال څنگ ته بوت چې خلك خبرې وانه وري. په موباييل كې مې تصوير وښود. وپسېدم:
- وايه! هارون چېرته دى؟
شيطان مخ مړاوى كه:
- تا ماسره چل وكه. پرېښته خو خلك نه غولوي.
- زه اوس بنيادم يم. بنيادم هره نخره كوي.
- نه، نېك بنيادم هم څوك نه غولوي. هيله كوم. لاس مې خوشې كه!
- ډېر مه كړتېره! د پوښتنې جواب راكه!

- زه د هارون نه خبر نه يم. باور وکه!

- بنه خبر يې!

- چې خبر وم په خدای چې ویل مې. دادی ستا په هکله چې څه فیصلې شوي درته وایم.

هغه د ابلیس د تخت په لوی تالار کې د مجلسونو معلومات را کړل. خود هارون له پېښې یې ځان ناخبره وښود. مانه منله:

- خبر يې. اوس قرآن راوړم. ستا مخ ته یې تر هغو نیسم چې اقرار وکې.

د شیطان سترگې له اوبنکو ډکې شوې:

- زړه دې نو! زه که هر څه ووایم ته یې نه منې.

ما ته عجیبه وه «شیطانان خو نه ژاړي. د هغوی زړونه سخت وي» سوربرېتي نثار لاهم د ځان خلاصولو لپاره لږ لږ زور وهه. مگر

سترگې یې په شیطان کې وې. ما د هغه ډنگر ملگري ته غږ که:

- ای ماما جنتي شې! د هاغه جومات نه قرآن شریف راوړه!

سړی په منډه لاړ او په منډه راغی. شیطان له قرآن څخه مخ تاووه. ما کلک ونيو. هغه لکه مریض کوکړی و سونگېده. مگر اقرار

یې نه کوه. نری نری باران شو. دواړو د کاندارانو په بې صبری، کتل. د باران څاڅکي غټ شول. د شیطان له بدن څخه نری ځغه

هار و خوت. ما ویل دا غږد څه شي دی؟ شیطان وښورېد. لکه ستنې چې پکې چوڅېږي. له زگږو سره یې وویل:

- ای خورې! گونا کاره نشې. قرآن کریم دې باران ته نیولی دی.

ما قرآن تر ټیکري لاندې که. له ځان سره مې وویل «وی خیر دې ویسی! نېکي یې وکړه. ای چې اوس هم اقرار نه کوي خبر به نه

وي نو» هغه مې د نزدې دروازې تر پیک لاندې بوت. د بدن ځغه هاریې غلی شو. د هوسایۍ سایې واخېستله. ویې ویل:

- مننه مهرباني پرېنتې! ما ته مې ماشوقه بې حده گرانه ده. که په وخت ورنشم خفه کېږي.

وی. وی. وی! دا خو معشوقه هم لري. ومې پوښتل:

- نه، ته رښتیا مبین یې؟

شیطان په عاجزی، مخ و خوځوه. زما ستونی ډک شو:

- الله دې هېڅ مبین نه جدا کوي!

په زړه کې مې ویل «اخ چې همداسې زه هارون ته منتظره يم او هغه وار خطا وي چې ناوخته شو» شیطان ته مې کړ:

- ستا معشوقه نیکبخته ده. تا غوندې مبین لري. څه، زر ځان رسوه! څه!

شیطان زما لاس ته اشاره وکړه. ما ویل وی، ولې مې عاشق د معشوقې نه گرځولی؟ دا ظلم دی. د هغه لاس مې پرېښود. شیطان

چترۍ په سرونه وله. روان شو. نثار بیا فلزي متر ملگري ته واړوه. شور او کنځلې شوې. زه د خپلې ناکامې مینې په چورتونو کې

ډوبه وم. ترنگ شو. موبایل ته مې د هارون بل تصویر راغی. جیتکه مې وخوره. شیطان ته مې وکتل. هغه په تشه کوڅه کې تېز

روان و. د لرگیو درې ته یې ځان رسوه. دلته و چې سرمې کار وکه. ما ویل وی، دا خو غواړي په درې کې له سترگو پناه په پېږي بدل

شي. د دروغو قسمونه یې خوړل. د معشوقې خبره یې هم رښتیانه ده. دوی خوله مینې کرکه لري. پسې منډه مې کړه. شیطان هم

په ځغاسته شو. هه هه هه. د درې په خوله کې مې گیر که. لاسونه یې لکه چاپیر سره وو. ماته د پیرالسبي لاسونه او له بارانه پتېدل

رایاد شول. په خپلې کم عقلۍ غصه راغله، چترۍ مې ترې وغورځوله. بدن یې بیا ځغه هار وکه. و سونگېد. برگ شو:

- ای ای دا څه کوي؟ تراوسه دې څه ویل؟ ماته ماشوقه منتظره ده.

د لرگیو د درې خاوند له سپین پتو څخه خوله و باسله:

- شابه شابه د نر لورې! ستا خبره څنگه نه مني؟ په دا یخ کې یې راچپه که! ویمه بنه یې وغربوه! دده پیرخانه...

هلته په دکان کې هم خلکو خندل. تار بیا زما د کار نتیجې ته منتظر شو. شیطان مې وجر کوه. ما ویل:

– ما نشې غولولی! چې د هارون خای ونه بښې نه دې پرېدم.
شیطان چیغه کړه:

– خوشې که مردار مخې! ویم خوشې که! زما قوم به دې ټوټه ټوټه کي...
باران نور هم تېز شو. د شیطان له بدنه داسې لوگي وختل لکه په سکر وټو چې اوبه شیندې. هغه اوس په ټول قوت زورونه وهل چې تر خپرې لاندې پټ شي. خو ما نه پرېښود. زگېروي یې ورو ورو په رمارو بدلېدل. بالاخره یې په چیغو وویل:

– هو، هارون مور تېنټولی. ما مشرانو ته وسپاره. پرې مې ده!
– ورو غېږه! راځه د خپرې لاندې ټوله کیسه وکه!
هغه په نورستان کې د ملکانو د غونډې صحنه بیان کړه. خو ویل یې اوس له هارون نه خبر نه یم. ما نه منله. هغه ټینگار کوه:

– رښتیا وایم. د اور په ذات قسم که خبر یم. زموږ له مشرانو پوښتنه وکه! خوشې!
دا ځل زما باور راغی. هغوی په خپل ذات ناحقه قسم نه خوري. د شیطان لاس مې په قرآن کېښود. توبه یې وباسله، ورک شو. د درې خاوند په دواړو لاسونو سر ونيو:

– وه پیره بابای! ددې بلاگانو نه مو وساتې!
د کاندارانو یو بل ته غېږه ورکړه. په باران کې ماته راغلل. تشار پرله پسې ککره خوځوله. ویې ویل:

– لورې! شیطان خدای وهلي دسې شیان ویل چې هر چا باور کوه.
– جنتي شي! هغه نو بل څه کمال لري؟
دا مې وویل په باران کې روانه شوم. ما باید تر اتلسمې یا سوله راوستې وه، یا مې هارون له سیاسته باسلی و. دا خو نه کېدل، چې هغه له غورېدو وپېچ وای بیا به هم ښه وه. له خفگانه مې زړه ستوني ته راغلی و. زرگل هم خپل کوشش کوه. ویې ویل:

– خورې! ما په حوزه کې جنجال وکه. ما لې هارون خو پېری نده. بدن لري. لیدل کېږي. نیول کېږي. تاسې یې باید پیدا کړئ!
خو ما په پولیسو کې دا وس نه لیده. د میزان په یوولسمه مخامخ د ابلیس کلاته ورغلم. هغه او شیطانان یې بنگېدل او خوځېدل، لکه د خدای ذکر چې کوي. زما شاته وچه کلکه کوچی. له خوارې لور سره روانه وه. یو شیطان په منډه راغی. ویې ویل:

– زما مهربانه پاچا! کوچی سپین وزگړی راوستی.
ما په غټو غټو کتل. دوئ اوس خپل راز راڅخه نه پټوه. خو کوچی نه شیطان لیده، نه یې خبرې اورېدلې. ابلیس ورته په سوزېدلي غږ وویل:

– وه زما بچی! سپین وزگړی دې ناحقه راوستی کنه نو. زه د تاوید شکرانه نه اخلمه.
د ښځې او لور سترگې ټپغې ټپغې وختلې. باور یې درلود چې پیر صیب وزگړی لیدلی نه دی. که ولي نه وي نو له غیبو څنگه خبرېږي؟ دواړه د پیر صیب پښو ته پرېوتلې. د مریضې د جوړولو غوښتنه یې کوله. ابلیس ښځې ته تعویذ ونيو:

– هه بچی! جوړول د اللّ لاس کې دي. موږ خپل بندگي کوشش کوو. ځه، دایې په مټې پسې وټړه!
ښځې او لور تعویذ په سترگو او شونډو ولگوه. په سینې پسې یې کلک ونيو، ووتلې. ابلیس ماته نزدې راغی. ویې ویل:

– ورشه دغه ښځې پوه که چې پیر السبي دروغ وایي!
مريدان پاڅېدل. عینکې یې لېرې کړې. د ټولو سترگې یو شان وې. تر موږ راتا و شول. زه نه وېرېدلیم. ابلیس ته مې کړ:

– ته خو دروغ وایي نو. چې بنیادمان یې نه مني بېله خبره ده.
– آپام پام پام! پیر صیب ته دروغجن مه وایه! غرقه به شي. خدای دې غرقه که!

ټولو هرررر وخنډل. ابلیس مخامخ ولاړ و. مریدان لکه په اتن کې، تر مورږ گړد تا وېدل. ما سر و خوځوه:

- خیر! بالاخره به افغانان هم هوبنیار شي.

- ههههههههه گوره گوره وایه خوله به دې خوږه وي.

- ښه څه! زه پوپېرم. هارون تاسره دی.

- وه لعنت په بنیادم! دی کنه نو. ما کله ویلي چې ندی؟ اختطاف کړی مې دی. ویم زندی. کړی مې دی.

- اخ مه کوه! مه یې ځوره! تاته یې څه ویلي؟ خوشې یې که!

- په سترگو قوماندان صیب! مگر د میزان په اتلسمه. په یوولس نیمو بجو.

مریدانو بیا په زوره وخنډل. زما وینه په جوش راغله. سا اخېستل مې تېز شول. خپل موبایل مې وښود:

- ای ای ای لعینه! پوپېرم په دې کې څه دي؟

- ستا بدرنگه تصویرونه. ههههههههه

بیا د خدا شور جیگ شو. ما ابلیس ته د هغه خپل غږ چالان که. ومې ویل:

- دامې اوس ثبت که. پولیسو ته یې ښییم.

- وی ادې! الهه پټ مې کئ! وډار شومه. ټرت! هههههههه...

زه د پولیسو حوزې ته لاړم. زاړه او ځوانان پراوړدو چو کیو ناست وو. غلي غلي پسېدل. زه مخامخ د حوزې د خپتور امر دفتر ته ننوتلم. هغه چوکی ته کږه تکیه کړې وه. پر مړاوو سپینېږیو یې سترگې برکې وې. یو تن ته یې گوته و نیوله:

- ای هوبنیاره! سلمی خو ستا زوی دی کنه. اغه په کریکټ کې ټولې کوشې ته کنځلې کړي. تربیه دسې وي؟ ...

زه یې ولیدم. سترگې یې تنگې کړې:

- ته دلته چا پرېښودې؟ وڅه! زه مصروف یم.

- امر صیب! یوه دقیقه! ما هارون پیدا که.

- ښه؟ کومه دی؟

- پیرالسې اختطاف کړی دی.

له امر سره خلکو هم وخنډل. خو ما ورته په موبایل کې تصویرونه وښودل. ومې ویل:

- دا گوره! سخت ظالمانه یې ځوروي. دا یې خپل غږ دی.

ټولو د ابلیس خبرې واورېدلې. سپینېږیو یو بل ته وکتل. امر ماته موسکی شو:

- ته دونه عقل نه لرې؟ مو جرم کله ام په جرم اقرار نه کوي. ټوکه یې کړې ده. بل چا به اختطاف کړی وي.

- جنتي شي! ټوکه پکې چېرته ده؟ هغه نه ډارېږي. برالا وایي.

- دا ه! بیا وایي پولیس ظالمان دي. ښه دې سره څه کی؟ ای جلی! عقل لرې؟ اختطاف دیو مقصد دپاره کېږي. پیر صیب څه ضرورت لري؟ الله پاک د دنیا او اخرت دواړه ورکړي. د غریبو سره، د پولیسو سره، د محکمې سره، د هر چا سره کومکونه کوي.

- امر صیب! فکر وکه! هغه دونه پیسې د کومه کړې چې ټولې د دنیا سره کومکونه کوي؟

- د هر ځایه چې یې کړې، کومک مو هم دی.

- خدای ته وگوره! داسې مه وایه! نو که غل هم د خپل مطلب لپاره له چا سره کومک وکي شریف سپری شو؟

یو دم سپینېږي پاڅېدل. امر بېرته کېږول چې په حوزه کې د چا د وهلو اجازه نه شته. سترگې یې په ما برکې کړې:

- ای ای احمقې! ثبوت لرې چې پیر صیب پیسې غلا کړي؟

- وه خدايه پاكه! غلاخو وره گناه ده. ماد اختطاف ثبوت راوړی دی.
- ته لېونی. يې لېونی! څه ورکېږه! نور په پير صيب پسې مه غږېږه! ځان ام گونا کاره کوي، مورام!
- نه نو، هاغه ثبوت چې شته نه يې منې، هاغه چې نشته غواړي يې. دا څنگه چل دی؟ مجبوره يم وزير صيب ته لاره شم.
- څه څه! ولسمشر ته خولاړه شه! ورکېږه!
- زه ووتلم. پوهېدم چې وزير به هم همداسې جواب راکي. ژړا راغلې وه. د زرگل څنگ ته لاړم. هغه د دفتر ځينې سامان آلات په کڅوړه کې اچول. د جامو د تنۍ په شان گردې وړې سترگې يې راواړولې. ويې ويل:
- بس وبه منو چې تقدير نه بدلېږي.
- وروره خدای ته وگوره غلی شه! زما کمزوری. ته دلایل مه لټوه! زه دلته راغلم چې لږه آرامه شم.
- بڼه نو ځان واچوه! زه دروازه بندومه. زېږته راځمه.
- نه کېنه بيا به لار شې! چې آسمانونو کې وم يوازې مې زړه نه تنگېده. دلته تنگېږي.
- دقه سې! چې بېرته لاره شې چيشی به کې؟
- هغه زما پر ناکامۍ باور درلود. ما ترې مخ واړوه. دې کې مې دهغه تش دفتر ته پام شو. ما ويل:
- ستا مامورين ولې کم دي؟ سامان ولې کورته وړې؟
- زرگل اسويلی وکه:
- پوليس شک لري چې د مولانا د پوډرو آوازه ما اچولې وه. تحقيق يې پيل کړی.
- بڼه؟ څه يې ويل چې راډيو تړي؟
- راډيو خو پرېده! ماته تا وېږي، چې بندي مې کي.
- وی. تا د بچيانو لپاره څومره احتياط کوه؟ ته په راډيو کې په ما پسې بدورد ووايه. زه نه خفه کېږم. مقصد ځان بچ که!
- زرگل وخنډل. زما مړوند يې ونيو. ويې ويل:
- خپله خوله به ماته کمه! بس ده! په وېره کې جوند نه کېږي. زه درسره يممه. اقه به کوو چې راته بڼه بنکاري.
- دهغه په سترگو کې کلک عظم معلومېده. پخوانی زرگل نه و. ما خپل مړوند ته وکتل. سور نه و. ومې ويل:
- جنتي شې وروره! الله دې په هېڅ ميدان کې مه ماتوه! بڼه دی چې تالرم. که نه نو...
- که زما منې! يو وار پير صيب ته په نرمه ووايه! ازمايښتي. نرمې اوبه هرې سوړې ته لار باسي.
- ته اوس هم ابليس ته پير صيب وايي؟
- عادت.
- دواړو وخنډل. ما ته هسې هم بله لاره پاتې نه وه. سبا بيا ورغلم. ابليس په لوی سکرين کې د لوی تالارد ترميم لارښوونې کولې.
- ما يې تخت اول ځل ولید. جاه و جلال ته مې خوله وازه شوه. ابليس مخ راوگرځوه:
- لعنت په بنيادم! د پوليسو لښکر دې څه که؟
- ما د زرگل د لارښوونو مطابق سترگې ښکته واچولې. ومې ويل:
- هيله کوم. هارون پرېده!
- اها، دادی اوس دې سمه لاره ونيوله.
- ما دهغه سترگو ته ژور وکتل. عجيبه وه. نرمې خبرې آن په شيطان اغېزه وکړه. ابليس گوته ځمکې ته ونيوله:
- دلته د موقع پېژندل ډېر موهم کمال دی.

ما سر و خوځوه. غوښتل مې له دغې موقع ښه گټه واخلم. ومې ويل:

- زه وعده كوم. نه به تاسره كار لرم، نه ستا شيطانانو سره.

ابليس د مننې لپاره په سينه لاس کېښود. خو يودم يې په سترگو کې لمبه وځلېدل. جدي شو. غږ يې جيگ که:
- ناوخته دی. موقع دې له لاسه ورکړه.

زما اميدونه بېرته تالترغې شول. سينه مې له درده وپرسېدل. مخ مې سور شو لکه لمبو ته چې دې نيولی وي. ومې ويل:

- اوس څه وکم چې ته هارون پرېدې؟

- لڅه گډه شه!

زما ماغزه سرچپه شول. د ځان د کنټرول لپاره مې سترگې پټې کړې. ژوره سا مې واخېستله. ابليس په سکرين کې کارگر احتياط ته وبلل. ما دې سترگې پرانېستلې. هغه سر و خوځوه چې وايه! زما شونډې ورپرېدلې:

- اول هارون پرېده!

ابليس په خندا کې خپلو مريدانو ته مخ که:

- او هو هو هو ووو! دا خو هر کار ته تياره ده ای. مينه ام بد شى ده ولا. نه يې شرو کوو؟

ټولو بيا هررررر وهل. زه په گونډو شوم. ما ويل:

- زارې كوم. هارون پرېده!

ابليس لاه زوره وخنډل:

- ویش ویش بېچاره! اول چې مې درته ويل نه دې منله. اوس د جزا نه بغير لاره نشته.

- زما قبوله ده.

- څه شى؟ لڅه گډا؟ کېنه بابا! دا خوسات تېري ده. زموږ ښځې پکې ښه خوشاله دي.

- هرې جزا ته تياره يم. مړه مې که!

- گوره گوره! چالاكي ته گوره! ستا سا د هارون په سا پورې تړلې ده. زه خبر يم، ښه؟

- ښه بله جزا که!

ابليس مخ مړاوى که:

- څه خیر. تاته مې لور ويلي. زه مې نه کېږي. ته قراره کېنه! يوازې د هارون د غوښو شکول گوره!

زما وينه و خوټېدل. زغم مې ختم شو. په منډه کې مې غږ که «لاس ورنه وړې خبيثه!» يودم له چته او سپينز قفس راپرېوت. له ابليس سره ټولو شيطانانو وخنډل. ما د قفس په دروازه زور ووهه. خلاصه نه شوه. د کلاد لويې دروازې ساتونکي تل بنيادمان وو. ابليس څلور تنه راوغوښتل. په آرامه يې وويل:

- بچيانو! دا بېچاره لږه لېونى ده. دم مې کره. انشا الله جوړېږي. په احتياط يې وباسئ چې ژوبل مونکي!

ما چيغې وهلې چې دروغ وايي. دا ابليس دی. تاسې د شيطانانو نوکران يئ. خوساتونکو په احتياط له قفسه وباسلم. د کلاله لويې دروازې بهر يې خوشې کړم. غمجن يې راپسې کتل. زما د زره زور بېخي اوبه شوى و. سلگى مې ووهلې. په پښو کښولو مې د کور لار ونيوله.

د ميزان ۱۴مه شوه. د بي بي مهرو د غونډۍ په لمنه کې خلک کم گرځېدل. له وروستيو تودو ورځو يې خوند اخېست. ماشومان پر پنخو زينو کوز او بر کېدل. په دې غم کې نه وو چې دنيا خو لوپشتې ده. ما د مرسل د گلانو څنگ ته تيخور ماشوم په غږ کې ونيو. هغه خنډل. له ما يې ټول غمونه هېر کړل. مور يې د بوتل په اوبو لستونى مينځه. کيسې يې هم کولې:

- اسې مېرې بدنې. خویندې یې شیطاني دي. الخ، ویمه په ژبو یې سرطان شین شه!
نورو بنځو وخنډل. ما ویل:
- جنتي شي! د شيطانانو سره گوزاره نه کېږي. تې ووځه! ځان ته کور جوړ که!
- اوح اوح، اسې ښه وايي. غوښې خو مې په نو کارو وشکوي. اسې شیشکې دي چې چې چې...
- وه! دانو لې؟ هم یې بد ایسې، هم دې وتلو ته نه پرېږدي؟
- دغه ده نو. اسې تا لکه چې واده ندی کړی؟
- جنتي شي! واده خود دوو مینو یو ځای کېدل دي. د غمونو ور کېدل دي. د خوشالیو زیاتېدل دي.
بنځو هررړو هل. ماشوم وډار شو. زه پوه نه شوم چې زما په خبرو کې د خدا ځای چېرته و؟ زرگل را ورسېد. ماشوم مې مور ته ورکه. له زرگل سره په پولو گرځېدم. بنځو لاهم زما خبرې ته خنډل. زرگل وپوښتل:
- څه خبره ده؟ دلته څه کی؟
- دا ځای ښه دی. وروره ته ودرې! له وېښتانو دې زرک وغورځوم.
- ښه ښا. بېگا مې د خپلوانو واده و. ایوانان مې اوس امقلته دي. نن یې راوومه.
- واده و؟ بېچاره نجلۍ. په خوشالی یې راوولي، په غم یې کېږي.
- چیشی؟ ښه ښا! ناوې. امدقه سې شیطاني قانون ده. که الکا اوښیار وي نو ښه، که نه خدای دې مل شي!
زموږ څنگ ته د ماشومانو تیرې په لاسو کې وې. لږم لږم نارې یې وهلې. ما زرگل ته کړ:
- ای وروره! تا ویل د ابلیس نزدې کسان پېژنم.
- هو، قاضیان وو. سترې مشي ورسره لرمه. هههه، د شيطانانو سره سترې مشي لرمه.
- خیر دی. دلته یې راغونښتی شي؟
- چیشي ته؟
- دلته د پته د ځای نشته. نیسو یې. د هارون پته تې اخلو.
زرگل سر و خوځوه. د اوږې بیک یې په پوله کېښود. موبایل یې ووېست. زه یې په غوږ کې وپسېدم:
- پوه نشي چې مادرته ویلي!
- تلیفون رخ شو. زرگل قاضي صاحب ته په ژوندی، خپرونه کې د مېلمه کېدو بلنه ورکړه. ویل پر خلکو د تعلیمي خپرونو اغېز خپرو. له هغې خوا جواب منفي و. ځکه یې بل ته زنگ ووهه. په پای کې یې بیک بیا اوږې ته واچوه. ویې ویل:
- د شيطان زامن دي. ته د خبرې سر واخله دوی خبر ته رسي. دواړو ویلې د میزان تر اتلسمې وخت نه لرو. اخ اخ!
- د زرگل بیک لاندې پتې ته ولوېد. د ثبت و سایل تیت شول. موږ تېز کېوتلو. ما چارجر جیگ که:
- هه! دا جوړ دی. ښه نو، شيطانان زموږ مرگ ته منتظر دي. هی وروره! ما کله ناکامي لیدلې نه وه. سخت درد لري.
- خورې! اقه د بوټي لاندې بېټرۍ راکه! خیر ویسې! مالې دلته چې څوک ناکامي ونه ویني کامیابې نشي.
- پوېږم. فرق لري. ستاسې په ژوند کې کامیابي موهمه ده. زموږ، کار.
- مه یې برابر وه! ستاسې یې غمه جوند ده.
- نه نه، کامیابي ښه ده. ژوند ورسره پرمختگ کوي. او موهمه داده چې خوشالي راوړي.
- اغه خوشالي په توپ وله چې په زړه چاودون راځي.
- نه وروره! یوازې د خوشالی د راتلو امید په ډېر څه ارزوي. دا ماته مالو مېږي.

- نو بیا ولې خفه یې؟
- جنتي شي! غم دادی کنه، چې د هارون د موندلو امید نشته.
زړه مې وپېسېد. نور مې خبرې کولی نه شوې. زرگل بیک اوږې ته که. وبنگېد «بلا وه برکت یې نه و» هلته نژدې د بنځو غږ شو.
هغوی بچیان شړل چې لږم یې ټک نه وهي. خو ماشومانو چیغې کړې چې راووت. یو دم د تیرو باران شو. ما ته په شش درک کې د
ابلیس کلا د لږمانو سوږه و برېښېده. چوسته روانه شوم. ما ویل:
- ځم که کوم غټ شیطان گیر کم.
- دقه سې! تا خو ویلې اغوی نه وځي کنه. ودري ودري! زه درسره یم.
- نه پرېده! که وویا درته وایم.
زه په شش درک کې د برق پایې ته پناه ولاړه وم. د کلا دروازې ته مې کتل. هلته غریبان له غټو او شتمن له ورو تحفو سره په قطار
کې ولاړ وو. د شپډلي واسکتې والا غوايه راوستی و. دلته مخامخ په دریم منزل کې چاغې بنځې جامې غږولې. غږ یې که:
- ای جینی! څه! دلته مه درېږه!
ما سترگې جیگې کړې. بنځې تېره تېره کتل. پوه شوم چې د بد فعلې نجلۍ گمان یې کړی دی. ومې ویل:
- جنتي شي تروري! یو چاته منتظره یم.
- ها وهاو، رینستیا وایې. څه دا کارونه بل چرته کوه!
ما ویل «بنيادمان دي نو. د یو کس په گناه بل نیسي» حرکت مې وکه. له لېرې راتا وه شوم. د بنځې د کور لاندې ودرېدل، چې
بنکاره نه شم. شېبه پس یو څنور ځوان څنگ ته راغی. وبنگېد «ماته ولاړه یې؟» ما تروه وکتل. ځوان پخ وهل. حیرانه وم چې د
بنځو په ځورولو کې ددوی گټه څه ده؟ ومې ویل:
- وروره مه کوه! خلک بلدېږي. بیا ستاسې بنځو ته همداسې وایې.
ځوان خوله کره کړه:
- سل مرمۍ خویې وولم.
- څه شی؟ بل سل مرمۍ ولې او خپله؟
د ځوان سترگې له هوسه ډکې وې. موسکی موسکی کېده. ما شا کړه. خو هغه نه غلی کېده «ای بنایستی! سات به دې تېر شي»
دې کې مو ترسایکل راغی. له درز سره چیغه شوه. ما مخ وگرځوه. مو ترسایکل والا و تښتېد. څنور ځوان پروت و. له شکېدلې
څنگلې او زنگانه یې وینه تلله. خلکو جیگ که. ما په منډه له درملتونه ډیتول او پلستر راوړ. د ځوان په زخمونو مې ولگول. هغه
زگېروي کول. له شرمه یې نه راکتل. گوډ گوډ روان شو. ما بیا مخ د ابلیس کلا ته که. غلې ولاړه وم. چې یوه پښه به مې سترې
شوه په بله به مې زور واچوه. سپینېږی بابا له کتاب فروشي څخه مخامخ راغی. ما ویل خیر! هغه په کمزوري غږ وپوښتل:
- تاسې تمامه ورځ دلته ولاړه یی! څوک لټوی؟
ما لنډ جواب ورکه:
- ژوند.
بابا یوه شېبه غلی و. سربې وڅوڅوه:
- د ژوند په لټون کې ام جلا خوند دی.
هغه بېرته وگرځېد. په خبره کې یې څه وو. ما ته یې قوت راکه. په پښو مضبوطه ودرېدل. مگر تر مازینگره هېڅ پېښ نه شول.
بالاخره لکه د دښتو او میرو ستومانه د کور په لور وځوځېد. د سپرېنا هوټل د تلاشی پخې بنځې ته مې کاغذي کڅوړه ورکړه:

— هه ترورې! تازه مرخانی مې پیدا کړې. تاسې چې یې عناب بولئ.

بنځې راته غاړې واچوله:

— وی! له قوربان دې شمه! زه خونو ورپسې گرځېدمه. ډېره زیاته مننه.

— جنتي شي!

ما غوښتل تېره شم. بنځې له مټې ونيولم. ويې ويل:

— ای لوري! ستا دا «جنتي شي» په ما دونه ښه لگېږي. هرکله درته دو عا کوم. خدای دې ښه مېږه او خوشاله ژوند درکې!

زه د زړه په زور موسکې شوم. سبا مې بیا د ابلیس کلا څارله. له ځان سره مې ويل چې پاتې درې ورځې به هم دغه سې تېرې شي.

اخېر هرڅه ختم. د هارون بې روحه څېره مې سترگو ته ودرېدله. زړه مې ډوب شو. د دریم منزل چاغه ښځه لاندې راغله. ماته

وتورېدلې. درملتون والا هم رابړگ شو. حوصله مې نه وه. روانه شوم. د سړي کمزوري غږ مې واوږد:

— لوري! دا ستا دپاره وایي. چې په بده پېښه وانه وږې. رآه دوکان کې کېنه! هغه ځای خوندي دی.

دا هاغه پرونی بابا و. چاغې بنځې او درملتون والا په غټو غټو کتل. مور دکان ته ننوتلو. بابا راته چای راوړ. ويې ويل:

— چورت مه خرابوه! کرکه د ځينو یوازینی کمال دی. که یې بدلولی نه شو، د ضرر مخه خو یې نیولی شو.

ما مخ له کلا راوگرځوه. موسکې شوم. بابا زما څېرې ته ځیر و. په گوته یې په نښه کړم:

— ته ماته خفه ښکارې. د کوم لوی مشکل سره دې خپرې دي. گوره! همت او حوصله دلاسه ورنکې!

— جنتي شي بابا! نه کېږي.

— کېږي. په کامیابۍ باور ولره!

— که د کامیابۍ امکان نه وي؟

— نه نه نه. په یاد لرئ! د ناکامۍ تر رسېدو پورې هره شېبه د کامیابۍ امکان شته.

یو ځوان دکان ته ننوت. کتاب یې وغوښت. بابا په الماری کې لټول پیل کړل. زما خیال ته هارون راغی. په دفتر کې به یې بې

کاره وخت په مطالعه تېروه. دې کې مې د کلامخ ته جیگپورې شیطان ولید. یو دم روانه شوم. پښه مې له وږې الماری سره

ولگېدله. کتابونه په ښویه غولي تیت شول. ما زر زړ ټولول. خو سترگې مې په کړکۍ کې وې. بابا غږه:

— لوري! زه یې کوم. څه څه! خدای دې کامیابه که!

زه تېزه ووتلم. شیطان په سپین پټکي کې پوخ مولوي ښکارېده. ما غوښتل په داسې ځای کې یې گیر کم چې له سترگو د پټېدو

امکان نه وي. شیطان مو تېر ته وخت. زه په ټکسي کې ورپسې وم. هغه په وزیر اکبرخان کې رستوران ته ننوت. لېرې کونج یې

ونیو. څو د ضرورت په وخت کې د غټې ستنې پناه په پېرې بدل شي. ما ټول رستوران ته له نظره تېر که. اکثره خارجیان وو. د لارې

د سر مېز ته کېناستم. له شیطان څخه دوو غټو چینایانو پناه کړې وم. ما ويل چې هغه کله بېرته وځي و به یې نیسم. ناڅاپه یو

ډیرور کس زه له مټې کلکه کړم. ويې ويل:

— پاڅې! رآه!

— جنتي شي! څه خبره ده؟

— شور مه جوړه! بیا درته وایم.

ما ويل زه د سره نه ځم. د خلکو سترگې راواوښتلې. ډیرور یو دم په غېږ کې جیگه کړم. روان شو. ما ځان ترې خلاص که. په زوره

مې تېل وهه. سړی وار شو. په مېز ولگېد. په ځمکه ولو غږېد. تشی یې نیولی و. له درده یې چیغې وهلې. خارجیان په بیړه ووتل.

دې کې پښځه ډیرور پر ما راوگرځېدل. شیطان اوس په پېرې بدل شوی و. لکه روانه سکروټه راغی. په ما یې وخنډل. یو ډیرور په

موبایل کې مولانا ته زما د نیولو خبر ورکه. دلته پوه شوم چې شیطان ماته دام ایښی و. ټوله ډله یوځای درستورانته په دروازه وتلی نه شوه. زه یې منع ته کړم. ما اول شاتني کسان په زوره تپل وهل. وروسته مې مخکینیو ته ډیکه ورکړه. هغوی یو پر بل ولوېدل. زه په منډه د ټکسي شترنگ ته کېناستم. ټکسيوان له یو کس سره خبرې کولې. ما په تېښته کې ورغږ که چې زه بیا درته ټلیفون کوم. هغه راپسې منډه واخېستله. ما په اکسلرېټر پښه ټینګه کړې وه. د هوایي میدان پر سرک تېزه روانه وم. شاته د مولانا کسان نه ښکارېدل. زه مکرویانو ته ننوتلم. موټر مې په یو پارکینګ کې ودروله. ځوان چوکیدار ته مې کیلي او پیسې ورکړې. هغه کله ما، کله پیسو ته کتل. له خولې یې غږ نه خوت. ټکسيوان ته مې غږیز پیغام ولېږه:

— جنتي شې تره! موټر مې د څلورم مکرویان د دریم بلاک چوکیدار ته سپارلی. خدای بردي نومېږي. وایې خله!

چوکیدار موسکی شو. زه ترې لارم. شینوزاده روغتون ته ننوتلم. د شاه توت تر نیالګي لاندې پر کانکرېټي چوکۍ کېناستم. څنګلې مې ورنونو ته تکیه کړې. مخ مې د ورغوو په کاسه کې کېښود. په فکر کې مې پوښتنې ګرځېدلې «شیطان څنګه پوه شو چې زه کلا څارم؟ بنسټپال د کومې لارې خبر شول؟ هغوی دا پلان په ګډه سنجولی و، که بنسټپال یې استعمال کړل؟» دې کې چا له لاسه ونيولم. ما شپت وهل. ماشومانو کټ کټ وخنډل. دا د هارون خوریا اتل او زلما وو. زه هم په خدا شوم:

— وی قربان! تاسې شو خان دلته څه کوی؟

اتل د دریم منزل په لور سر واچوه. په تندي پروت پیکۍ یې وښورېد:

— ابی. مې ډاکټر له راوستې ده.

زلما ککره وخنډله. چوتی یې یوې او بلې اورې ته شپک ورکه:

— دروغ، دروغ، دروغ. ما راوستې ده.

د دوی دعوا شوه. هریو ځان د ابی غمخور باله. په یوبل یې وارونه وکړل. ما دواړه په غږ کې ونيول:

— جنتي شی! که داسې کوی ابی خفه کېږي. په هغې دواړه ګران یی. اوس ووايي، چا راوستې ده؟

— مونږ دواړو.

نجلی هم زړه نا زړه ومنله. ما دواړه ښکل کړل:

— وینی! تاسې هم خوشاله، ابی هم. په هغې څه شوي؟

زلما وویل:

— هارون ما ما پسې خپه ده. ډېره، ډېره، ډېره خپه ده.

— په کومه کوټه کې ده؟

ماشومانو پاس د ښځو برخې ته بوتلم. خوبانه ترورپه کټ کې پرته وه. زما په لیدو یې مخ لا ګونجې شو. عایشې ته یې کړ:

— داماله مه پرېده، دا غویمه!

زه بېرته ووتلم. پر کانکرېټي چوکۍ کېناستم. ما ویل «هارون تر ما په هغې ډېر ګران دی. زه روغه ګرځم. هغه ورپسې مري. کاش

چې ما هم مور او پلار لرل» زلما په نازک لاس زما مخ ځان ته تاو که:

— ای ترورې! غویمه ښه جینی. ده که بده؟

د اتل سترګې بوټې راوتلې. په خپله وازه خوله یې لاس ونيو. زه موسکی شوم. ومې ویل:

— جنتي شې! دا بدې جینی ته وایي.

زلما زما په مخ دواړه لاسونه کېښودل:

— ته خوب ده جینی. نه یې، کنه؟ کنه؟ کنه؟

ما شوندي ویتې او اوږدې جیگې کړې. زلما پښې وترپولې:

- نه یې. نه یې. نه یې.

د اتل زړه تنگ شو:

- هاو. نده. پرې یې ده! اغه نه گوري؟ غومبري یې تک سره دي. مریضه ده بېچاره گي.

هغه ماته راتاو شو:

- تروري! د پېچکاري نه برېږې؟

له لاسه یې کښه کړم:

- راعه! زه ډاکټر ماما له ویمه چې شربت درکي. دسې مزه داردی، لکه فانتا.

- جنتي شي! مریضه نه يم.

زلما وویل:

- بڼه بڼا، تانم خپله ابی راوستې ده.

- نه، زما ابی نشته. زما هېڅوک نشته.

- خیر دی. مه خپه کپړه! زه دې ابی. اتل دې بابا. هیه هیه هیه

اتل هم په خدا تائید کړه. غاړې یې واچوله. زما ټټر گرم شو. سترگو مې نم وکړه.

پولیسو د سپرنا هوټل شاوخوا ونيوله. برېټور قوماندان د مولانا له غوټې ږیرور کس سره ننوت. د هرکلي په غای کې خارجیان

سره وښورېدل. د هوټل غومبرور منېجر د لاس په اشاره وښودله چې مشکل نه شته. پولیسو ټول هوټل تلاشي کړه. زه یې ونه

موندلم. له دې ځایه مټک راډیو ته لاړل. زرگل ورسره کوټه په کوټه وگرځېد. ویې پوښتل:

- قوماندان صیب! پرېښتې څه کړي؟

- هغې سړې وهلی. شاید مړشي.

- دقه سې! تاسې اشتبا کړې. اغه دسې جلی نده.

- هه، پښخي. اسماني پرېښته ده.

- کمه م نده.

د مولانا ږیرور کس هغه ټپل و. سټډیو ته ننوت. زرگل سور شو:

- ای ای! تاسو د چا د ځورولو حق نلری!

ږیرور کس یې خبرې ته ارزښت ورنه کړه. د لویې بنیښې ترڅنګ یې پر میز د غږونو میکسر ولید. له لسګونو تڼیو څخه یې یوه

تاوه کړه. زنگس شو. د لویې بنیښې له لارې یې دننه پرګرد میز باندې مایکروفون ته وکتل. د میکسر تڼۍ یې بېرته وڅرخوله. د

مایکروفون زنگس ورک شو. له سټډیو څخه ووت. برېټور قوماندان ته یې د وتلو اشاره وکړه. هغه زرگل ته وویل:

- راعه!

- دقه سې! ما چیشی کړي؟

- تا ډېر څه کړي. څو اوس دې کور تلاشي کوو.

د زرگل په کور کې یې هم پیدا نه کړم. د مولانا کس په سپکو سپورو له دروازې ووت.

مازیګرد هارون سور چرګ د نرۍ کړۍ له لارې لاندې تاکاوی ته کتل. غاړه یې اوږده اوږده کوله. هلته اتل وچه ډوډۍ او د

اوبو بوتل شاته نیولي وو. د مېلمنو د کوټې ترڅنګ پسخانې ته ننوت. ماته یې لاس اوږد کړ:

- هه تروري دا واله! مه يرېره! مور د کارتوني نه چل ياد كړي. شوک نه خبرېږي چې ته دلته يې.
ورسره سم زلمار اغله. د بېنډيو قاب يې غلې راکه. ما خوراک ته ضرورت نه درلود. خو هغوی خفه کېدل. دواړه مې په مخ بېکل
کړل. ورته ومې ويل چې د ابې خيال وساتي. ماشومانو په گډه سر ونه و خوځول. هغوی په موسکاتا وېدل راتا وېدل. زما پټ
ساتل ورته لويه قهرماني بېکارېدل. بېرته پاس وختل. موريې په پخلنځي کې لوبني مينځل. ابې يې په توشکه پرته وه.
زگېروي يې ختل. زلمايې څنگ ته کېناستله. په گونجې مخ يې لاس ور کېښود. خوبانې ترور خواږه وکتل. ويې ويل:
- تاسې نه وگرځمه! ما پرېدئ! ځی مستي وکئ! شپه راځي.
اتل سر و خوځوه:

- مستي کوو کنه. هاو. خوندوره مستي ده.

زلمایه تپت سر هپه يې کړ. له ابې څخه يې وپوښتل:

- تاله ام ډوډی راوړمه؟

- نه، نه يې شمه خوړی. دا زړه مې دسې بند دی بند. غټه تپره يې ايښې ده.

زلمایې گربوان ته وکتل. لاس يې که. خوبانې ترور ونيوله:

- دا څه کې؟

- تپره لري کومه.

اتل کټ کټ و خندل. خوبانه ترور هم په هماغه تکليف کې موسکې شوه:

- نا، ویمه لکه تپره چې پې ايښې وي. دوعا کوه چې هارون ماما دې راشي!

- ابې! ته مه خپه کېره! ماما مې زمونږ پلار غوندې نه دی. راځي. بنا؟

د خوبانې ترور سترگې ډکې شوې. دا وخت د پښو ترپې راغی. هغې سر جیگ که. غفور ماما و. ويې پوښتل:

- وه سپړه! څه وشو؟ د زویکي مې پته ولگېدله؟

- هاو، پوليس وايي زربه يې کورله راولي.

- دروغ مه وايه!

- دروغ ولې وويمه؟

- ولې بېغ راله نه گوري؟ نه نه. هارونی مې لارو. بيا به يې ونه وينمه.

هغې ژړا شروع کړه. مېره، لور او لمسيان يې په غلي کولو سترې شول. بالاخره يې سر کېښود. د پيشو ميا و ميا و راغی. د

ماشومانو غوږونه څک شول. دواړه پاڅېدل. عايشې غږ که:

- جنگ ونکئ!

هلک په دهلېز کې د تا کاوی، زینې ته ودرېد. نجلی لاندې راکېوتله. ما ويل:

- جنتي شي! تشو متياز و نيولي يم. څه وکم؟

زلمایه منډه د مېلمنو د کوټې تشناب وکوت. هغه قلف و. مخ يې ماته کړ:

- ته صبر! پرتوگ کې يې ونکې! بنا؟ بنا؟ بنا؟

ما ويل نه يې کوم. هغه په منډه پاس وختله. شېبه پس خورد و روړپه اوږه د انگورو چېلې ته جیگه شوه. ژړا يې پيل کړه. مور او

نيکه يې راوتل. وروځې يې بره لارې چې څنگه ختلې ده؟ زه غلې دهلېز ته جیگه شوم. تشناب ته لارم. هلته غفور ماما زینه

کهنسودله، لمسی، یې کېباسله. ټول یوځای کور ته ننوتل. غفور ماما ته لکه شیطان چې ویلي وي، د تشناب د دروازې لاستی یې تاو که. دننه زما زړه وږېد. ماشومانو په غټو غټو یو بل ته وکتل. غفور ماما له لور څخه وپوښتل:

— دلته څوک دی؟ ادي دي ده؟

عایشې خوله ویتله او سر کور که. دې کې له کوټې څخه د خوبانې ترور زگېروي راغی. عایشې اشاره وکړه چې مور مې په کوټې کې ده. اتل او زلما لزیات وار خطا شول. غفور ماما په لاستی زور ووهه. اوږده پزه یې په گوتو کسه کړه. لور ته یې وویل:

— دا د غم درې دننه بنده ده. ته پیچتا وراوړه چې قو لږ خلاص کم.

عایشه روانه شوه. اتل یو دم په ژړا کوټې ته ننوت. هلته په توشکو وکولېده. نارې یې وهلې:

— اله ویې خوړمه. ویې خوړمه...

زلما حیران حیران وکتل. مور او نیکه یې منډه کړه. عایشې خپل د تور خال والا غومبرې په سپېره ووهه:

— وی، خدایه په زوی مې څه وشوه؟ اله صدقه دې شمه! چرته چرته؟ څه شي و خوړلې، څه شي؟

زلما له دروازې څخه جواب ورکه:

— پرانگ و خوړ.

مور یې تروه وکتل. اتل هم خور ته برگ شو چې څومره کم عقله یې. ژړا او کولېدو ته یې دوام ورکه:

— اله غومبسه ده. کمیس له مې ننوتله. اله زر کوئ!

هغوی یې کمیس وباسه. هېڅ شی نه و. زه تا کاوی. ته کېوتلم. زلما ولیدلم. له خدا شنه شوه. سم دلاسه کوټې ته ننوتله. د ورور

کمیس یې له مور څخه کش که. ویې ویل:

— غومبسه لاره. ما ولیدله.

عایشه سسته کېناستله. غفور ماما له پیچتا و سره تشناب ته راغی. دروازه خلاصه وه. تندې یې گونجې شو. زلما وویل:

— ته څنگه سړی یې؟ خلاصه او بنده دروازه نه پیچنې.

غفور ماما چورتی شو. عایشې خپلو اولادونو ته په شک وکتل.

د میزان په ۱۶مه غفور ماما د جمعې لمانځه ته روان و. سپینه ټوپۍ یې په سر کړه. خوبانې ترور ته ځیر شو. د هغې سترگې پټې وې. ستونې یې له زگېرويو سره غږس کوه. لور ته یې اشاره وکړه چې څنگه ده؟ د هغې سترگې ډنډ شوې. سړیې وڅنډه چې بنه نه ده. غفور ماما سویلی وکه. لور یې دهلېز ته ووېستله. ویې ویل:

— بچی! چاره نېشته. څه چې د خدای رضا وي.

د لور مخ یې له ژړا سره گونجې شو. له سترگو یې اوښکې وڅڅېدلې. سلگۍ یې ووهلې. خو غږ یې نه باسه چې ادي یې وانه

وري. غفور ماما له ډکو سترگو سره د لور پر اوږه لاس کش که. ویې ویل:

— مونږ باید هر حالت له تیار اوسو!

د عایشې سلگیو زور واخېست. سړی په غږ کې ونيوله:

— بس بس! ته دسې مه کوه نو! ادي له زړه ورکه! زه به مونځ وکم. که خدای د دغې جومې له برکته ورحمېږي.

ما د خوبانې ترور زگېروي اورېدل. د شینو زاده روغتون ډاکټره رایاده شوه. هغې ویل داسې ناروغ یې اول ځل لیدلی دی.

معاینات یې سم دي. خو فشار یې په یوه دقیقه کې ټیټ وي، بله کې جیگ، که نن سبا کې یې زوی پیدا نه شي مري.

ما بنام په تا کاوی، کې گړجېدم. له ځانه مې کرکه کېدله. هېڅ لاره مې پیدا نه کړه چې بنیاد مان ابلیس وپېژني. که نه، هارون به تر

اوسه بندي نه و. دلته و چې د الماری، په بنیسه کې مې ځان ولید. رڼا یې کوله. ما ویل بس پیدا مې کړه. تر اوسه مې بنیاد مانو ته

په خوله ويل چې هغه ابليس دی، دا ځل په عمل کې ثابتوم. که ضرورت شو وبه بنییم چې زه هم آسماني پرنښته یم. هو، د پرنښتو قوتونه به مې لار شي. عادي بنیاد م به شم. خو په عوض کې به غور ځنگونه سوله وکړي. د ابليس پاچاهي به ختمه شي. هارون به را خلاص کم. تقدیر به یې بدل شي. د خپلې مینې په زور به د هغه په زړه کې هم مینه پیدا کم. اڅېر به دواړه یوځای شو. دا پلان راته بالکل کامیابه بنکارېده. سمدلاسه مې تېلفون وکړه. د سپرنا هوټل منېجر وروستی ماډل آیفون له جیبه وویست. وروستی ماډل لنډ کروز ته ننوت. دروازه یې پورې کړه. د ښار شور ورک شو. له خدا سره یې غومبري لا وپرسېدل. ویې ویل:

- و په خیر! په خیر! پرنښته جانې څنگه یې؟

ما په ټیټ غږ جواب ورکړه:

- جنتي شې تره! ښه یم. ته څنگه یې؟ لور کي دې ښه ده؟

- شوکر شو کر. ستا مشورې کار وکړه. لانجې یې پرېښودې. اوس د مېړه سره خوشاله ده. ټول درته دو عا کوو.

ما په زړه کې ویل «کاش چې هارون زما مشوره منلې وه» د منېجر غږ راغی:

- ته چېرته یې؟ زمونږ سودا ده. پولیس راغلي وو. ستا کوټه یې وکتله.

هغه ټول جریان ووايه. ما اسویلی وکړه:

- څه ووايمه تره؟ ناحقه په لانجه واوښتم.

- زه ام پوه شومه. اوس خبره حل شوه که نه؟

- کوشش کوم. ما ویلې نه کېږي چې د غور ځنگونو مشران او پیر صیب مېلمانې کي؟

منېجر په چورت کې د غټو غومبرو مخ کوږ ونيو. زه یې په چوپتیا پوه شوم. ومې ویل:

- نه نه، مصرف یې په ما. خو هغوی باید فکر وکړي چې تاسې د لورد واده وډوډی ورکوئ.

- د واده نه خو ډېر وخت تېر دی. ښه خیر، کوم زېږی دی که څنگه؟

- همداسې یې وبولی.

- هه هه هه ماته یې ام نه وایې؟ ښه څه وخت یې راوغواړم؟ شو کسه؟

- سباته. د غور ځنگونو د اجرا یوي شورا غړي او پیر السبي. ټول به شل پینځه ویشت کسه شي.

- په سترگو. اسې ام پیر صیب سبا راځي.

- جنتي شی! په تالار کې یې کېنوی، ښه؟ کمري باید چلانې وي. بیا یې تلویزون ته ورکوو.

هغه د موټر کیلي تاوه کړه. د اینجن د چالانېدو غږ شو. منېجر وویل:

- بې غمه شه! زمونږ کمري کله ام نه بندېږي.

سهار مې تر کرکي ولیدل چې غفور ماما ووت. د پیشو په غږ مې ماشومان بلل. قرآن شریف مې ترې وغوښت. اتل یو ټوک له

الماری څخه واخېست. تا کاوی ته کېوت. عایشه ورپسې غلې غلې روانه وه. زما په لیدو یې جیتکه وخوړه. شاته لاړه.

ماشومان پاس دهلېز ته وختل. عایشې په پخلنځي کې ځان مصروف وښود. زلما ماته اشاره وکړه. زه غلې له کوره ووتلم. کله

چې غفور ماما راغی، عایشې ورته کیسه وکړه. اتل غوږ نیولی و. نیکه یې مور ته برگ شو:

- تا به راله تېلفون کړی و. بلا وهلې وې؟ ښه ځا، بچي مه پویوه! اغه مرداره بیا راځي.

- نه، چې بیا دسې ونکي.

- وډې کي! مونږ به اغه بې حیا ونیسو. ښه وال به ورکو.

غرمه په سپرنا هوټل کې د غور ځنگونو کسان بېلابېلو مېزونو ته ناست وو. یو بل ته یې نه کتل. د تود سوپ قاشقې یې له

غابونو سره کړپېدلې. لکه د بنمان چې هره شېبه د بدې پېښې امکان ويني. ابليس وویل:

— بچيانو! سياست بهر کوئ! دلته د خوبنۍ خبره ده.

ټولو غېږې ورکړې. خنداگانې شوې. زه د دروازې شاته غلې وم. د ډوډۍ په پای کې ډاکټر دقيق د مېلمنو مخ ته ودرېد. نوی ماډل آيفون يې منبجرت ته ډالۍ. که. مولانا لپتاپ راوړی و. ماويل لباسي د ونيات ته گوره! غريب چې ورته ضرورت لري ولاکه يې په سترگو وويني. مگر شتمن ته د لسم د پاسه يوولسم ورکوي. د ابليس وار شو. هغه مخ ته ووت. د سرو برابر سپت يې ورکه. زه دغه وخت ته منتظره وم. تېزه ننوتلم. د ټولو سترگې راواوښتلې. ډاکټر دقيق او مولانا خو داسې کتل لکه د پېړيو ورکه چې يې موندلې وي. ابليس موسکۍ و. زه سيخ د هغه څنگ ته لارم. له مټې مې کلک ونيو. مخ مې نورو ته واړوه:

— جنتي شئ! ما تاسې ته ډېر وويل چې دا ابليس دی. تاسې نه منله. اوس به درته ثابته کم.

د غورځنگونو د کسانو خولې وازې وې. د پيريانو په بڼه شيطانانو لمبې وکړې. هاغه چې د انسان په بڼه وو په عينکو کې يې اور وځلېد. د هوټل منبجر له ډاره لېرې ودرېد. ما د ابليس عينکې کش کړې:

— وگورئ! د سترگو گاتې يې منځنی تور خال نلر...

ابليس ته په کتو مې خبره په خوله کې وچه شوه. د هغه سترگې سمې دمې وې. ډاکټر دقيق وپوښتل:
— بڼه نوڅه خبره ده؟

د ټولو شور جيگ شو. د تورو عينکو شيطان غږ که:

— توبه وباسه! په پير صيب تومت مه وايه! په دوزخ کې به وريته شې!
زما وار پار خطا شو. ما ويل:

— نه نه، لينزونه يې اچولي. صبر صبر! د شيطان جامې په ځان پسې نښتې وي.

کله چې مې چپنه کسه کړه. هغه هم په لاس راغله. هکه حيرانه شوم. ابليس موسکۍ و. نورو ته يې مخ که:

— بچيانو! دا وايي چې جامې په چا پسې نښتې وي اغه ابليس دی.

هغه زما ټيکری کش که. په اوږو پسې مې کلک و. ويې ويل:

— وينئ؟ ابليس څوک شو؟

ټولو ويل همدا ده. ما غږ که:

— نه نه، زه آسماني پرېنښته يم. زموږ هم جامې نښتې وي. بدن مورنا کوي. اوس يې درنښيم.

ما خراغونه مړه کړل. مگر بدن مې رڼا نه کوله. اول ځل مې ولږه او تنده احساس کړه. پام مې شو چې د پيريانو په بڼه شيطانان هم نه وينم. د مولانا سترگې رډې رډې راوتې وې. له گنجي سر څخه يې جالۍ خولۍ کش کړه. وبنگېد «جزاک الله! خوسې خودونه ناز که نه ده. اى د بختور په نصيب به آسماني پرېنښته وي» ډاکټر دقيق وپسېد «آغه زه يم» مولانا وخنډل. ډاکټر دقيق بيا وپسېد

«وبه گورې بچو» ما ويل «وه خدايه! دوى خو منلې ده چې آسماني پرېنښته يم. نو ولې راسره نه درېږي؟» خراغونه مې بېرته

ولگول. له دستکول څخه مې قرآن راووست. ومې ويل:

— صبر صبر! زه دا درغجن پير ته قسم ورکم، بيا مالومېږي.

د انسان په بڼه شيطانان لېرې شول. ابليس هم شاته لاړ. زه خوشحاله شوم چې اوس مې راگير که. ابليس وويل:

— بچيانو! ويې نيسئ! دا موږ ټول گونا کاره کوي. په قرآن شريف ناحقه قسم ورکول څو نه عذاب لري؟

بنياد مانو زه کلکه کړم. ما زور ووهه. پخوانی قوت نه و. وار خطا وم. د هارون د بچولو اخيري چانس له لاسه وته. عذر مې وکه.

ما ويل په دې کې ستاسو هم گټه ده. مگر نه، خوشې يې نه کړم. نور نو مې زړه پېڅي او بېه و. صعف راته. ابليس مولانا ته کړ:

— الکه دا جينۍ دروله. د الله بنده گان له دې عذابه خلاص که!

ډاکټر دقيق لکه ماشوم بروس شو. مگر مولانا په منډه د ابليس لاسونه په سترگو ومېنل. کسانو يې زه موټر ته وڅېړولم. زما

پېښې سستې وې. ما ويل اوس به وولېږم. سترگو ته مې خوبانه ترور ودرېدله. ما ويل هغه به تر هارون مخکې مړه شي. د نورو به

يې څه حال وي؟ تر څو د مولانا کسان موټر ته ختل ما د هوټل د تلاشى ښځې ته مسېج وکه. اول د ابليس د موټرو کاروان له

هوټله ووت. ورپسې ډاکټر د قیق و. کله چې د مولانا وار شو، د هوټل د امنیت قوماندان ودرول. د مولانا ټول ساتونکي د هوټل په قوماندان ورغلل. مگر هغه صبر ته بلل. دروازه یې نه خلاصوله. بالاخره مولانا خپله کېوت. قوماندان ته برگ شو:

– وه الکه ای! خوشې که لاره خوشې که! اجل دې راغلی ده؟

قوماندان د دروازې له ورې دريځې بهر وکتل. بېرته یې مخ راوگرځوه:

– وبښئ مولانا صیب! بهر مشکوک موټرو. اوس اغه لاړ. ځئ! ځئ! په خیر لاړ شی!

کله چې هغوی موټرو ته وختل زه نه وم. هرې خواته راپسې تیت شول. د تلاشی. ښځې زه د هوټل له جنوبي دروازې وباسلم. په فروشگاه کې د خلکو په گڼې گوښې ورگډه شوم.

زما له تېښتې ابلیس خبر شو. د سرو زرو او قیمتي تیرو په شانداره تخت کې وښورېد. وغورېد. پاڅېد. وگرځېد. د ایشېدونکو جوسو بوتل یې په سر واړوه. له ښکرونو او تاج څخه یې لمبې ختلې. ویې ویل:

– لعنت په بنیادم! ځان ته د میلیونونو خلکو رهبران وایي. یوه ښځه سمبالولی نه شي. شوه گان!

چاغ وزیر خپله څوړنده خېټه په دواړو لاسونو وسولوله. سر یې په تعظیم تیت کې:

– زما گرانه پاچا! بنیادمانو ته همداسې رهبران ښه دي.

– دا څو ده. ښه نو، تاسې ورته د پرښتې ځای وښیئ چې بېرته یې ونیسي!

– سخته ده. داغې د بدن ځلا ورکه شوه. زموږ کسان یې پیدا کولی نشي.

ابلیس وپشېد. وگرځېد. د سکروټو په شاهانه کوچ کې کېناست. ویې ویل:

– دا ستا وظیفه ده. ته خو پوپېږې، د اور عالي ذات ته صادق کسان چې وظیفه نشي کولی په خپله استعفا کوي.

– باید یې وکړي! مهربانه پاچا! د هوټل ویدیو مو په تلوېزونو کې خپره کړه. اول خو خلک پرښته وژني. که نه و، زموږ د نېټ پاڼه ټول افغانان گوري. هلته مو هم ولیکل چې د هارون پل موندل شوی. پرښته خامخا خبرېږي. تماس نیسي.

– ډېر ښه! بیره کڼدو! په خېټه کې دې غول دي، په سر کې ځل.

دواړو په زوره وختل. په بازار کې هم ټول شیطانون له خندا شنه شول.

ماسپښین زه څوړنده پرېنده د غفور ماما کور ته ننوتلم. زما د تاک تر چلې لاندې له نانځکې سره غږېدله. اتل په تارپسې موټر کې کښه. وار خطا راغلل. دننه د عایشې غوږونه څک شول. د کړکۍ له شنې پردې یې وکتل. ما غوښتل د هارون په ورکېدو کې خپله ملامتیا ومنم. بیا ورته پرېوځم، چې غفور ماما او خوبانه ترور په وهلو وهلو راباندې زړه یخ کي. دا یوازینی نیکي وه چې ما کولی شوه. خو ماشومانو تاکاوی ته کښولم. د څو شېبو لپاره ورسره کېوتلم، چې خفه نه شي. هلته په دهلېز کې اوږده وغځېدم. ستوماني مې پلمه کړه. دې کې پاس غفور ماما سودا راوړه. عایشې سمدلاسه وویل:

– اغه شرمېدلې راغله. لاندې د ماشومانو سره ده.

– وه لېونی! تانوبچیان ولې پرېښا و دل. خلکو تلوېزون کې لیدلې ده. وایي ابلیس دی. اله زکوه راځه! چې څه پې ونکي.

ماشومانو هم واورېدل. زه یې پټه کړم. غفور ماما په تاکاوی کې د مېلمنو کوټه وکتله. بېرته ووت. زما وپوښتل:

– بابا! پیشو لټوي؟

– هاو، غټه پیشو.

– دلته نېشته. ځه! بیره لاړ شه!

هغې د غفور ماما غټلاس ونيو. د زینې خواته یې کښه. نیکه یې سترگې برکې کړې:

– خوشې که جینی! وال درکوم.

زما ووېرېدله. غفور ماما تشناب خلاص که. وروسته پسخانې ته ننوت. زه یې د بسترو تر څنګ ولیدلم. سسته ناسته وم. هغه غاښونه وچپچل. له لاسه یې کښه کړم. په څټ کې یې سپېره راکړه:

– هی د شیطان ذاته! ما ویلې چې ته ولې دونه رذیله یې؟ اوس پوه شوم.

زه زانگېدلېم. خو غږ مې نه کوه. د غفور ماما سترگې تکې سرې وې. ټول لږ زېده. بيا يې واورونه وکړل:
 - اح، اح، وخوره ابليس! زوی خودې راله ورک کو. اوس مې مسيان نه پرېدې؟
 عايشې غږ که:

- هې مردارې! هې خدای دې مړه که!

هغې مې مخ ته سپېرې ونيولې. لاسونه يې د پلار غوندي درانده وو. په سترگو مې تياره شوه. ماشومانو په ژړا مور او نيکه
 کښول «مه کوئ! مه يې وهئ!» ما د زړه په زور وويل:
 - جنتي شی! ما وبنسئ! زه تاسې ته ملا مته يم.

غفور ماما او عايشې پرله پسې واورونه کول. سا يې سوزېدله. د زینې په لور يې تېل وهلېم. غفور ماما کړي:
 - څه چې حوزې ته يې وسپارو! چې نور وړانې ونکړي.

اتل يودم په زینه بره منډه کړه. ويل که خوشې يې نه کئ ما به هم ونه وينئ. زلما هم ورسره ملگرې شوه. عايشه ووېرېدله. پلار ته
 يې غذر وکه چې ما پرېږدي. زه کوڅې ته ووتلم. کړه وږه روانه وم. ټيکري راپسې کښېده. نه پوهېدم چې چېرته ځم. ماشومانو
 راپورې خندل. اتل او زلما هريو ته ډيکه ورکوله. مگر هغوی نه تلل. زه د پوال ته تکيه کېناستم. موبایل ته مې زنگ راغی. مال ه
 چا سره غږېدل نه غوښتل. اتل مې موبایل له جيبه وياسه. زرگل و. د هوټل ویدیو يې په تلوېزون کې ليدلې وه. اتل ورسره وغږېد.
 د کوڅې خلک ورو ورو راټولېدل. بد بد يې راته کتل. چا ويل وژنو يې. چا ويل دولت ته يې سپارو. دې کې زرگل ورسېد. ماته
 يې په شا سپېرې راکړې. ويل مو ترته وڅېړه چې حوزې ته دې بوځم! خلکو آفرين ووايه. هغه په خوشحال مينه کې خپل کور ته
 بوتللم. زما په ليدو يې دواړه بچيان مور ته وټنېدل. زرگل په دويم منزل کې سرو توشکو ته اشاره وکړه:
 - ته کېنه زه راځمه!

له د پوال څخه يې د پلار د ځوانۍ تصوير برنډ برنډ کتل. په اول منزل کې يې بنځه سره او شنه کېدله:
 - ماته ويلي نه وو؟ دا غم دې چيسته راوستی ده، آ؟ ما خود اوله پېچندله.

د ماشومانو په سترگو کې اندېښنه وه. گوټې يې مروړلې. زرگل برگ شو:

- غلې جلی! دا خبرې پرېده! لږه د مستو اوگره وکه چې ځان يې درد کئ! اله زر کوه!

- اوح اوح! پير يې راغلی ده. دسې منډې وهي. خاورې به ورکه.

- لاجولو ولا! نه کنه، دا د خدای نازولی مېلمه ده. ما او تا غوندي خلک يې د پښو خاورو ته نه رسېږي.

- بنا! ما غوندي بنځه يې د پښو خاورو ته نه رسېږي آ؟ زه به اوس ددې ابليسې خوبنه شمه.

هغې زینې ته حرکت وکه. ماشومان وسونگېدل. زرگل بنځه کلکه ونيوله. تېل يې وهله:

- ته په خبره نه يې؟ دا ټول دروغ دي. چې اوگره نکي مه يې کوه! لانجې ام مه جوړه گوره!

د بنځې سور مخ په ژړا گونجې شو. زرگل ماته يو گيلاس ايشېدلې اوبه راوړې. ما په گنگسوالي کې وويل:
 - جنتي شی! ځان ته مشکل مه جوړه! زه وځمه.

- دقه سې! څوک دې پرېدې؟ هه دا وسکه! پسته د مستو اوگره راوړمه چې ځان دې ټکور شي.

زما ايله اوس او بنکې راغلي. د هوټل کيسه مې پيل کړه. لاندې د زرگل بنځه په موبایل کې وپسېدله:

- د پوليسو حوزه ده... مالې اغه ابليسې چې تاسې يې لټوي زموږه کره پته ده... نه نه، پربنځه.

پاس زما په لاس کې د گيلاس اوبه تو مړې شوې. زړه مې له هرڅه موړ و. زرگل ته مې وويل:

- جنتي شی! سبا اتلسمه د ميزان ده. هرڅه ختم دي. هسې مې تاسې په تکليف کړئ. وبنسئ!

ماته نور هېڅ شي ارزښت نه درلود. ما ويل چې مرگ زراشي، چې له دغو غمونو خلاص شم. زرگل سر وڅنډه:

- ايچيشی ختم ندي. ته دا خبرې پرېده! د محمد سمير په نوم يو چا د هارون جای ليدلی ده. پسې ځو!

هغه په موبایل کې مسیج راوښود. زما سترګې رڼې او سا اخیستل تېز شول. اوبه مې وسکلې. بدن ته مې د قوت راتګ احساس
که. ما ټلیفون وکه. اول مې ژوره سا واخیستله، بیا مې وپوښتل:

- جنتي شی! تاسې سمیر خان یی؟
- بلې بلې! امر وکړ!
- تاسې لیکلي چې د هارون ځای مویلیدی. دا رښتیا ده؟
سمیر چاته وپسېد «صیب! پیدا شوه. څه ورته ووايم؟» هغه سرې هم په ټیټ آواز وویل «سبالس بجې. غازي سټډیوم» ما
واورېدل. خود سرې غږ مې ونه پېژند. سمیر له ما وپوښتل:

- تاسې څوک یی؟
- زه؟ زه یې خپلوانه. څنگه رښتیا ده که نه؟
- بلې هو.
- هارون چېرته دی؟
- امدلته نژدې.
- بندي دی؟
- نه.
- نو ولې کور ته نه راځي؟
- خپله نه غواړي.
- دا څه وایي؟
- نه پوپېرم. اوس مازيګر دی. زه لري یم. سبا سهار لس بجې غازي سټډیوم ته راشی! هرڅه به خپله وگورئ.
ټلیفون بند شو. نور زنگ نه تېرېده. زه په کوټې کې وگرځېدم. سا اخیستل مې سخت وو، لکه سالنډي چې لرم. سبا به وروستی
ورځ وي. یا به دواړه مرو، یا به بچېرو. خدایي مې زړه وشو چې زرگل ته د هارون تصویرونه وښییم. هغه په سلگو سلگو وژړل. د
پولیسو د موټرو غږ شو. دروازه وټکېدله. د زرگل گردې وړې سترګې بې واره وخرخېدلې. زما هم زړه وښوېد. ومې ویل:

- جنتي شی! زه باید سبا حتمن سمیر وینم.
زرگل سرو خوځوه. تېز د بلې خوا کړکی ته لاړ. ما ته یې لاندې دېوال وښود:

- په دغه جای اقه بام ته تللی شی؟
ما وکتل. دېوال ټیټ او نری و. دروازه پرله پسې ټکېدله. دربه هار شو. پولیس په دېوالو واوښتل. دروازه وازه شوه. زرگل تېز
حویلی ته کیوت. له خپور قوماندان څخه یې د تلاشی لیکلې اجازه غوښتله. هغه د سپېرو ورونه وکړل. ښځه یې په منډه
ورغله. په عذريې وویل چې مېړه مې مه وهی! قوماندان شاته شو. لاس یې کوټو ته ونيو:

- راوباسه! پرښته راوباسه!
- دغه سې! پرښته چېرته ده؟
- لري ورک شه! رېند رېند مه کېږه! موږ خبریو چې دلته ده. زرکوه!
قوماندان یې ښځې ته وکتل. زرگل پوه شو چې هغې خبر ورکړی. ویې ویل:

- ښه ښا. اقه پرښته؟ یوې دیقې ته راغلې وه. بېرته لاړه.

بنځې يې دويم منزل ته نظر واچوه. قوماندان پاس و خوت. د زرگل رنگ زېر شو. مگر زه د کړکۍ له لارې تېرېدلې وم. هغه د هوسايۍ سا واخېستله. قوماندان په مخابره کې د کابل ښار له حوزو و غوښتل چې زما د نيولو کوشش وکړي. د حويلۍ په دروازه کې يې زرگل او بنځې ته وويل چې سبا هرومرو حوزې ته ورشي. ټول پوليس ووتل. زرگل د خراغ په رڼا کې بنځې ته کړې: - ښه ځا! دا ما پرېنتې ته جاي ورکړی. ته مې پوليسو ته سپاري؟ - نه، ما اغه شيطانه بندي کوله.

زرگل سر وڅنډه. ويې ويل:

- چې په ما باور نلري نو بيا ولي راسره جوند کوې؟

زرگل طلاق ته اشاره کوله. د بنځې رنگ پک والوت. له ډک ستوني يې غږ ووت:

- ما چې اغه وليدل په سترگو مې شپه شوه. په ځان نه يم په پوه شوې چې چيشی کومه.

- دقه سې! پوپېرې؟ اول وار دې په خپل واده پښېمانه کړمه.

ټکسي د غازي سټيډيم د ډېوال څنگ ته ولاړو. ماله نيمکښې ډالې کتل. د غټ انار په اندازه لوډ سپيکر مې په لاس کې و. ټکسيوان د ډالې څنگ ته ورو ورو غږېده «ای اروې؟ په ما پير صيب بي ايسابه گران ده. اتي که بل څوک و خبره مې ور ختموله. مگر ستا د برکته خو مې زوی پوډر پرېښودل. غم مکوه! سبا هم په سرو لمبو کې کومک ته درځم. اتي نو زموږ لارې بېلېږي! ای نه څو؟ چې پوليس رانسي» يو ساعت پس همدا ټکسي د غفور ماما د کور له ډېوال سره جوخت ولاړو. کوڅه ځای ځای خراغونو روښانه کړې وه. زه چېک د موټر سر ته وختلم. په ډېوال اووښتلم. غلې تا کاوی ته کېوتلم. ميا و مې که. اتل او زلما يو په بل پسې راغلل. زما ليدو ته خوشحاله شول. ما د ابې پوښتنه وکړه. د دواړو سترگې ډکې شوې. اتل وويل:

- مړه کېږي.

- خداي دې نکي! تاسې پاس لار شئ! زه به د غفور ماما نمبرې ته زنگ ووهمه. تاسې به موبایل ابې ته ورکئ!

هغوئ سروڼه و خو ځول. اتل په تگ کې وپوښتل:

- ته وږې يې؟

- جنتي شئ! زما غم مه کوئ! ځئ نو چې څوک پوه نشي!

هغوئ وختل. موريې لمونځ کوه. نيکه يې خبرونه اورېدل. زلما يې ټلېفون غلی له جبهه و باسه. هغه کلک ونيو. زلما وويل:

- لږ گېم کومه وريه!

- غلې شه جينۍ!

- زه تا باندي گرانه نه يم.

- هاو، نه يې. ځه!

- ځه، تا بابا نه کومه!

نېکه يې متوجه شو. له تلوېزونه يې مخ وگرځوه. اوږده پزه يې په گوتو کسه کړه. ويې پوښتل:

- څه خبره ده؟

زلما موبایل بيا کش که:

- گېم کومه گېم. په خبره نه پوپېرې؟

نېکه يې موسکې شو. موبایل يې خوشې که. زلما تر لږ گېم وهلو وروسته دهليز ته ووتله. په زوره يې وټوخل. دا وخت ټلېفون

وترنگېد. هغې لوډ سپيکر ووهه. ويې ويل «ښه بنا ابې. ته يې ورکومه» موبایل يې وروړ:

- هه خبرې وکه!

خوبانې ترور په سختۍ سترگې خلاصې او مخ تاو که. له زگډروي سره يې وپوښتل:

- خو ووک دی؟

زلما يې تليفون په غوږ پسې ونيو. ما په ټيټ غږ وويل:

- ترورې! سترگې دې روښانه! هارون جان مې پيدا که.

د هغې د مخ گونجې ارتې شوې:

- وی هارونی مې! چرته دی؟ چرته دی؟ ته يې څوک؟

عائشه په منډه د مور څنگ ته راغله. د غفور ماما هم پام شو. تلوېزون يې بند که. ما ويل:

- پرېسته بد بخته يم.

زما د نوم په اورېدو غفور ماما په سږمو کې وپشېد. د خوبانې ترور بدن سست شو، پرېوتله. ويې ويل:

- دروغ وايې. تا کنچې پېچنمه.

- جنتي شی! زه رښتيا وايمه...

غفور ماما نارې کړې:

- تاله ما ندي ويلي چې مونږ نه لرې گرځه! قسم چې دا وار دې و جنمه!

هغه د زلما په لاس کې تېلفون بند که. يوه شېبه چوپه چوپتيا وه. زلما وبنگېدل:

- خپله يې پيدا کولی نشي. بل څوک پرېدي نه.

- چوپ!

د غفور ماما په چيغه ټولو شت وهل. عائشې په احتياط وويل کاش چې د هارون ځای يې ښودلی و. غفور ماما برگ شو «عقل

لرئ؟ تاسې او اس ام په شيطان باور کوئ؟» خوبانې ترور غږ که:

- دا زړه مې د سې سولېرې راسولېرې. څه شی نېشته چې ويې خورمه؟

پس له څو ورځو د هغې اشتها پيدا شوه. پلار او لور بيا يو بل ته وکتل. عائشې منډه واخېستله چې ډوډی راوړي.

ما له ملا اذانه عبادت کوه. اته نيمې بجې په تشناب کې وم. ماشومانو راته سوبارې او قرآن راوړ. ما يې په مخ قصداً اوبه

وشيندلې. هغوی غلي وو. د پخوا په شان يې ټوکې او شوخي نه کوله. د زلما سترگې ډکې وې. ويې ويل:

- پلار جان او ماما جان مې خوب ته راغلي وو. کله پلار جان په غېږ کې اخېستلمه، کله ماما جان.

زما هم زړه ډک شو. ما ويل:

- بې غمه شی! ستاسې ماما به روغ جوړ کور ته راځي.

اتل راته په هنداره کې کتل. ويې ويل:

- ته ام راشه!

- جنتي شی! زما مالومه نده. څه چې د خدای رضا وي.

زلما غږ که:

- خدای زما خبره مني؟

زه موسکې شوم. هغه مې په مخ ښکل کړه:

- ته څه غواړې؟

- چې ته او ما ما جان مې واده وكړ.

زما سترگې غټې غټې وختلې. له تشنابه ووتلم. سو باړې مې په لستونې نو پست. زلما غبرگه كړه:

- زه پوپېرم. فلم كې يې ويلې، جينې چې الك بچوي يې مينه وي.

اتل ورباندې سترگې برگې كړې. زلما سر بنكته واچوه. ما ته دهغې په سپينو خبرو خندا راغله. درپواره پاس وختلو. عايشي

دسترخان صافي كوه. د ټولو څېرې له غصې وپرسېدلې. ما وويل:

- جنتي شئ! زه يوازې خداى پاماني ته راغلم. كېدى شي دا زموږ اخيري ديدن وي.

خوبانه ترور نېغه شوه:

- هله سر په پوليسو له ټليفون وكه!

غفور ما ما تېر په دسپاك لاس وچ كه. پسخانې ته يې منډه كړه. د بېلچې له لاستي سره راووت. ما وويل:

- زه نن د هارون جان د بچولو جنگ ته ځم. هيله كوم! دعا راته وكړ!

ماشومانو په يو غږ وويل:

- خداى پاك دې كاميا به كه!

غفور ما ما غاښونه وچيچل. په بېلچه يې كلكه ووهلم. ما ويل د ملا هډو كي مې دانه دانه شول. ماشومانو وژړل. دواړه د هغه مخ

ته ودرېدل. زه تېزه روانه شوم. غفور ما ما هله هله كوڅې ته راغى. زما د ټكسي نمبره يې واخېستله. بېرته تېز كور ته ننوت.

لس كم لس بچې وې. زه غازي سټېډيوم ته ننوتلم. زموږ مرگ ته يو ساعت او څلورېنځه پاتې وې. د فوټبال په ميدان كې

لكه په شين فرش روانه وم. د وريجو بوى و. زرگل په وړو وړو سترگو له دريڅې كتل. دا سټېډيوم ته د اوبو رسونې كوټه وه. زه د

ميدان په منځ كې ودرېدل. ابليس مې د مهمو اشخاصو په ځاى كې وليد. د پخوانيو پاچاهانو په شان له تاج سره پر تخت ناست

و. شاته يې په تورو عينكو كې وزيران بنكارېدل. بنيادمانو تخت اوږو ته جيگ كه. ډاكټر دقيق او مولانا د ميدان په پاى كې د

وريجو د غټو ديگونو او كباو د پخلي سيل كوه. زما په ليدو جوړه جوړه راغلل. مخامخ ودرېدل. ما وپوښتل:

- دا پخلى د څه لپاره دى؟

ډاكټر دقيق وخنډل:

- په بښنې! نن د يوې معشوقې او عاشق ارواح يو ځاى كېږي. د خوشالۍ جشن دى.

دواړو كټ كټ وخنډل. ما پاس وكتل. د ابليس تخت يې ورو ورو په زينو كوزوه. مې وويل:

- تاسې دواړه دا دى ښه سره جوړي. خو خلك په خپلو كې جنگوي. شرمېږئ نه؟

مولانا اعجاز الحق جواب را كه:

- او بښاران خو الحمد لله جنگ نه كوي. او كمقلان پرېده چې ختم سي!

دواړو هررر وخنډل. ما وويل:

- په ځان خاندئ؟ كه كم عقلان هم دي، ستاسې خو ورونه دي. ستاسې وجدان، ستاسې انسانيت چېرته دى؟

ډاكټر دقيق سر وخنډه:

- دا زاره اصطلاحات دي. نوي ياد كه! وايه ستاسې قدرت، ستاسې دولت چېرته دى؟ چې په يو غږ درته يو ميلون كسه حاضر

كم. چې په يو چك درته بانك تش كم.

- ښه داسې؟ الله تعالى ته به څه جواب وايي؟

مولانا وخنډل:

- زموږ غورځنگ خو جزاک الله د اسلام قايمېدو ته کار کوي. نو الله تعالی باید راضي وي. د ډاکټر دقيق وار شو:
- او مونږ وياړو چې د مسلمانانو د پرمختگ دپاره مبارزه کوو.
- ښه څه داسې يې وبولئ چې ما ومنله. نو د خپلو هدفونو لپاره هرې ناروا ته لاس اچوئ؟
مولانا موسکي شو:
- دين ته د خدمت دپاره هر کار جواز لري. که اغه د شيطان سره دوستي هم وي. په دې کې حکمت ده.
زه حيرانه وم چې د دولت او قدرت شوق دوی څومره له عقله وېستلي دي. ابليس يې راوړسوه. ما ورڅخه وپوښتل:
- هارون چېرته دی؟
- ابليس مخ د مهمو اشخاصو ځای ته تاوکه. اوس هلته هارون ولاړ و. جامې يې لکه د ملنگانو شکېدلې شکېدلې وې. په پېسېدلې مخ کې يې شنه ټپونه ښکارېدل. سترگې يې بېخي تنگې وې. ماته يې تېره تېره کتل. زما زړه پښو ته وښوېد. د سټېپيوم غټ ساعت ته مې وکتل. لس بجې او لس دقيقې وې. مخ مې ابليس ته که:
- مه کوه! بنياد مان خپل ژوند ته پرېده!
- هغه د ملنډو خندا وکړه. له تخته نرم کېوت. په سوزېدلې غږ يې جواب راکه:
- ستا مشکل امداد دی کنه. يوه خوا وينې. په هر بنياد کې هم شيطان شته هم پرېښته. په خپله يې انتخابوي چې څوک شي. موږ ورته د شيطان کېدو گټې وايو. تاسې ورته د پرېښته کېدو. نو اغوئ چې شيطان انتخابوي د چا څه کار دی؟
- منم. مگر که پرېښته شي، نه به يې دلته وجدان ځوروي، نه هلته دوزخ.
- هه، کلیمه گوی خامخا جنت ته ځي. څه اول، څه اخر، فرق نه کوي. خو ته غواړې بنياد مان د ځان په شان بې خونده کې. او اغوئ موږ غوندې مستي غواړي، لانجې غواړي. چې سات يې تېر شي.
- ما کتل. د غورځنگونو مشرانو هېڅ عکس العمل ونه ښود. حيرانه وم چې دا ولې؟ ما ابليس ته کړ:
- په ناپوهۍ کې به شيطان شي، هو. خو بنياد مان ته خدای ماغزه ورکړي. چې ځان او جهان وپېژني. بيا هاغه وخت فکر نه کوم. ابليس کټ کټ وخنډل:
- بيا به هم شيطان شي. تر شيطان بل هو ښيار شته؟
- چې داسې ده نو هارون جان دې ولې بندي کړي؟ خپل اختيار ته يې پرېده کنه!
- داح. ما خو درته وويل چې په کابل کې زما پاي تخت دی. څوک چې زما له قانونه سرغړوي مجرم دی. ما قصد ا د ابليس خوله لټوله. څو په دې ډول وخت له يو لس نيمو بجو واړوم. ومې پوښتل:
- د هارون گونا څه ده؟
- ای بدرنگې! ډېرې پوښتنې نه کوي؟
- زه وار خطا شوم چې بحث بند نه شي. ډاکټر دقيق ابليس ته غږ. که:
- زموږ مهربانه پاچا!
- قربان!
- د ابليس وزيرانو د ډاکټر دقيق له خوا د مهربانه پاچا ويلو ته چکچکې وکړې. ډاکټر له خدا شين شو:
- مننه مننه. ما ويل پرې چې پرېښته زړه تش کي! د مړي په ژوندي دونه حق وي.
- ابليس سر و خوځوه:

- سمه ده بچی. گوره بدرنگی! د هارون گونا داده چې د وجدان له قیده وتلی نشي.
- هونو. د بنیاد مانو وجدان خو ستا مخه نیسي. بڼه څه، زما سره دې ولې راخپستې ده؟
- څه مې کړي وو؟ ته د بنیاد په شکل زما پایتخت ته راغلي. د مختلفو نظرونو ترمنځ سولې ته دې لاس واچوه. زما د پاچایي د ختمولو کوشش دې وکړه. د لوی جرم دی. او مجرم باید جزا ویني. امدانصاف دی. ندی؟
ما د غورځنگونو د اجرایه شورا غړو ته وکتل. هغوی هم له ابلیس سره مخالفت نه کوه. ما وویل:
- هونو، ستا په قانون کې هر بڼه کار جرم دی. ستا انصاف د بنیاد مانو ځورول دي. خو زما انصاف د هغوی بچول.
ابلیس بیا کت کت و خندل:
- اغه دی هارون. بچ بچي که!
ما نارې کړې:
- هارون جان! غفور ما ما او خوبانه ترور درته منتظر دي.
هارون را کوز شو. تنګې سترګې یې سرې وې. گاتې یې غبرګ بنکار بدل. زه پوه شوم چې شیطان پکې دی. هغه یو دم چاره په لاس حمله وکړه. ما د ځان بچولو لپاره له هرې حملې سره شاته تپ ووه. د غورځنگونو مشرانو خندل. ابلیس غږ که:
- واخله واخله! خپل بویین مبین بوځه!
په شاته شاته تګ کې زما پښه بنده شوه. ولوېدل. هارون له چرې سره راغی چې په تېر کې مې ووهي. ما زروړو کی قران مخ ته ونيو. د هارون لاس په هوا کې ودرېد. ورپرېد. ما ترې چاره واخېستله. واړه لرګي مې د گوتو ترمنځ ننوېستل. لنډ سورت مې ووايه. کې مې کارلې. هغه له چپغې سره جپتکه وخوره. سست په ځمکه کېناست. اوس یې د بدن درد حس که. زګږوي یې وختل. پوه شوم چې شیطان ترې ووت. خو ما نه لیده. د ابلیس شېره لکه سکروته تکه سره شوه. اول ځل مې د هغه په تورو عینکو کې لمبې ولیدلې. لکه لپوه و غورېد. د غورځنگونو په مشرانو یې امر وکړه:
- زما بچیانو! دا احمقه بڼه وډبوی! بیا دواړه بهر د مظاهره چیانو جنگ ته وباسئ چې مردار شي!
مولانا سلامکی ووهله:
- په سر سترګو مهربانه پاچا. الکانو! وهی یې!
ډله خلک په ما راغلل. زرگل د اوبو رسونې په کوټې کې لوی وال وخرخوه. کړکی ته یې منډه کړه. خو اوبه په چمن کې ونه پاشل شوې. وال یې بیا تاوراتا وکړه. د دروازې گږ شو. زرگل ورپرېد. ساجده ننوتله. په وازه خوله یې وویل:
- وی! لا! دا خو رشیتا آسماني پرشته ده. او پیرصاب ابلیس دی.
زرگل د هغې په لاس کې غټې چرې ته حیران حیران کتل. ویې پوښتل:
- ته دلته چیشی کی؟
- زه ستا کورته پټه درغلې وم. هارون مې لټوی. بلا ستا او د پرشتې ټلپفوني خبرې مې واورېدلې. تاسې غوشتل پر پیرصاب نلونه ایله کی چې بدن یې وسوزیږي. ما ول دا ستاسې بله دسیسه ده. راغلم د واترپمپ برق مې شات کئ.
زرگل چپغه کړه:
- دقه سې! لپونی یې؟ دا دې چیشی وکړه؟ اغوی پرېنسته او هارون وجني.
- زه کمقله نه پوېدم. بد مې کړي.
دلته ما بنیاد مانو ته هم قران ونيو. هغوی یې خیال ونه ساته. د سوتیو گوزارونه یې کول. ما په زړه کې وویل «شیطان بنیاد م تر خپله شیطان بدتروي. هېڅ ډول مقدسات نه پېژني» ما له لستوني سوپاری وباسه. هم مې پې وار کوه، هم دفاع. نارې مې کړې:

- زرگله وروره! اوبه خوشې که!

د زرگل جواب مې وانه وړېد. بيا بيا مې غږونه وکړل. بې گټې وو. ما د ټولو د گوزارونو مخه نيولې نه شوه. هغوی ډېر وو. زخمي زخمي شوم. مگر په پښو ولاړه وم. قرآن مې په موتي کې کلک نيولی و. گورم چې زرگل او ساجده را ورسېدل. زما په پلوي يې جنگ شروع که. ما ويل:

- جنتي شی! جنگ گټه نلري. اوبه خوشې کئ!

زرگل د ساجدې له خوا د سيستم د خرابولو وويل. هغې مړې مړې کتل. سخت قهر راغی. زما يې ټول پلان خراب که. دلته و چې هارون مې وليد. هغه هم زما څنگ ته ودرېد. اخ په ما د مينې څپې راوخرخېدلې. قهر او درد ونه مې هېر شول. په ځان کې مې بيا قوت احساس که. د غور ځنگونو مشرانو په هارون ورو دانگل. ما نو هغه ژوبلېدو ته پرېښوده؟ مخ ته شوم. په کلکه مې مقابله کوله. خو زور مې ونه رسېد. زه ولوېدم. اوس نو د دښمن گوزارونه په هارون لگېدل. ما له ډېرې بې وسۍ وژړل. اوبنکې مې له وينو سره چمن ته وڅڅېدلې. دې کې مې غوږ ته د زرگونو خلکو چيغه راغله. تاسې غازي سټيډيوم ته ننوتلئ. د غور ځنگونو مشران درته خوشحاله شول. ابلېس ساعت ته وکتل. زما او د هارون مرگ ته پينځه دقيقې وې. پر تاسو يې غږ که:

- زما ايماندارو بچيانو! ستاسې د دين او وطن دښمنان په ځمکه پراته دي. هرڅه چې ورباندې کوئ ويې کئ!

تاسې په قهر وړاندې راغلئ. ما ويل ځه، هرڅه ختم شول. خويو دم خبره سرچپه شوه. تاسې زه په احتياط له ځمکې جيگه کړم. خوبانه ترور مې وليدله. هغې تر هارون مخکې ماته غاړې واچوله. په مخ يې بنکل کړم. زما له سترگو د خوشحالی اوبنکې وبهېدلې. خلکو زما نور پلويان هم پورته کړل. غفور ما ما په جيگ غږ وويل:

- ابلېسه لعينه! خلاصې نشې!

د ابلېس سترگې تېغې وختلې. له وزيرانو سره په شالارې د غور ځنگونو مشران هم په تېښته شول. تاسې پسې منډه واخېستله. ابلېس نارې کړې چې زه پيريم. که زما خبره ونه منئ خداي تعالی به جزا درکي. خو چانه اورېدلې. هغوی د نغريو سکروټې واري کړې. ستاسو مخ ته يې سره ديگونه چپه کړل. مگر تاسې په سرو سکروټو وختلئ. د ابلېس وزيران او د غور ځنگونو مشران مونيول. آفرين! خو هغه خپله د سټيډيوم سر ته جيگېده چې ځان شاته واچوي او وتښتي. زه کږه ولاړه وم. مخ او سر مې په وينو وو. خو په ځان کې مې بيا د پربنتو د طاقت احساس وکه. ما ساعت ته وکتل. تريوولسنيمو اوبنتې وې. زرگل وپوښتل:

- ای خورې! کار وشو؟

- ما ويل بالکل وشو. زه په گوډه پښه په ابلېس پسې خوشې شوم. هغه مې پاس د توپ وهلو په وخت کې کلک ونيو. تاسو ته مې غږ که چې شيطانان مه وهئ! يوازي پښې او لاسونه يې وټړئ! چې ونه تښتي. کور مو ودان! تاسې همداسې وکړل. نو زما قدرمنو وطنوالو! دا وه ټوله کيسه. اوس نور اځئ چې د پای ټکي ورته کېدو!

پربنتې ابلېس د خلکو مخ ته ودروله. زرگل په دسمال د شونډو او تندي وينه پاکه کړه. غږ يې کړ:

- صبر صبر خورې! يوه خبره معلومه نه شوه. دا مظايرو ته راغلي خلک څنگه سرچپه شول؟

- هغه خو ما بېگاد سټيډيوم په دېوال لوه سپيکرونه ولگول.

پربنتې په خپلې غاړې کې اميل ته اشاره وکړه:

- ددغه مايکروفون څخه يې زموږ ټولې خبرې اورېدلې.

ابلېس له قهره وپشېد. پربنتې وويل:

- جنتي شی! يو څوک خو اوبه راوړئ!

خلک سره بنورېدل. يوتن غټ بوتل راوړ. پربنتې يې سرپټې خلاص کړ. د ابلېس پر سر يې ونيو. ويې ويل:

- فرمان صادر که چې ستا ټول شيطانان د بنياد مانو سيمې پرېدي! او ستا تخت او بازارونه بنياد مانو ته وسپاري!

ابلیس بوتل ته په تیغو سترگو کتل. سړیې وخنډه:

- زه داسې نه کوم. دا ظلم دی. موږ هم خدای پیدا کړي یو.

پربنټې یې په سر اوبه تویې کړې. له خغه هار سره تپونه جیگ شول. د ابلیس له خولې زگېروي ووتل. هغې بیا بوتل کور کړ. اوبه تویې شوې. د ابلیس رمبرې آسمان ته وختلې. خو تر دریم ځل مخکې زرگونه شیطانان په سټډیوم کې راښکاره شول. یو تن د نورو په استازولۍ وویل:

- زموږ گران پاچا خوشې کئ! موږ وعده کوو چې بیا دې وطن ته نه راځو.

پربنټې وخنډل:

- تاسې اوس هم د غولولو کوشش کوئ؟ د افغانانو متل دی، ږوند یو ځل امسا ورک کوي.

مخ یې ابلیس ته کړ:

- صادر که فرمان! که نه، بنیاد مانو ته وایم چې ستا ټول شیطانان په اوبو کې ولمبوي.

ابلیس ورپرېږد. سترگو یې بیا لمبې وکړې. په لږزنده لاس یې له جبهه د سکرو ټوپ قلم او کاغذ ووېست. فرمان یې ولیکه. امضا یې کړ. قلم او کاغذ لکه سپرغۍ هواته والوتل. ټول شیطانان بېرته ورک شول. ورسره ځمکه ولږېدل. خلک وارخطا شول. له پربنټې یې پوښتنه وکړه چې دا څه وو؟ ابلیس زهرجنه خندا وکړه. ویې ویل:

- دا زما تخت او بازارونه وېجاړ شول. تاسې څه فکر کوه؟ زه یې مفت در سپارم؟ ای زما شیطانان خولاړل. مگر زما میدان

شته. هغوی به زموږ کارونه مخته وړي. پوه شوی؟ خوشحالي مه کوئ! خلاصېږئ نه!

پربنټې د هغه لاس په قرآن کېښود. قسم یې ورکړ. ابلیس په چیغه ورک شو. خلکو چکچکې وکړې. پربنټې په لود سپیگر کې وویل:

- جنټي شی! تاسې پوه شوی چې مشکل موڅه و؟ مشکل دا و چې د شیطان په ظاهر غولیدلي وئ. گورئ شیطان څه ښکر نه لري. څوک چې مو د نظر د اختلاف په سر جنګوي هماغه شیطان دی. زما ومني! د نظر اختلاف ښه دی. د یوې موضوع ټولې خواوې پکې روښانه کېږي. سمه نتیجه تې وځي. په تاسې کې ښه هاغه دی چې د بل سم نظر په ورین تندي ومني. له مخالف نظر سره د ښمې نه، سوله وکړئ! هر چاته وخت ورکړئ چې د خپل نظر ښه والی ثابت کي. اصلي او دايمي سوله امدا ده. بیا دې ابلیس راشي کنه! نه هغه څه کولی شي، نه یې میدان. بل، خپل سیاسي مشران وڅارئ! چې بیا مو د ابلیس میدان رهبران نه شي. گورئ! هغوی ستاسې په زور مشران دي. که په غلطه روان وولارې ته یې راولئ! که نه کېدل، لېرې یې کئ! سم خلک مشران کئ! مینه ناک خلک مشران کئ! چې هم مو دا دنیا ښه شی هم هغه.

د خلکو شور شو. هر چا ویل همدا سې کوو. د غورځنگونو مشرانو زاری کولې. خوشې کېدل یې غوښتل. زرگل غږ کړ:

- درنو هېواد والو! اوس نو مهرباني وکړئ! دا د ابلیس میدان عدالت ته وسپارئ!

خلک له ځایه ونه خوځېدل. د پربنټې سیل ته ولاړ وو. په مخ زخمی سا جده راغله. هغې ته یې غاړې واچوله. ویې ویل:

- ماوېخشه! تاسره مې ډېر بد کړي. بېخي درڅه شرمېژم.

- وی جنټي شی! تا چې هرڅه کړي ښه دې کړي. په خپلې مینې ولاړه وې. هر څوک دې تا غوندې شي.

پربنټې سترگې زرگل ته واړولې:

- ته په رښتیا خوږ بنیاد م یې. زه به ستا خاطرې لکه قیمتي غمی ساتم.

- دقه سې! مه کوه چې جړ راځي!

له پربنټې سره ټول سټډیوم پخ وهل. سا جده هارون ته نژدې ورغله. د هغه پر سېډلی مخ ځوړند و. سا جده وپسېدلنه:

- هارون جانہ! ستا ژوند پرشتي وژغورئ. تر ما اغه ستا ډېره حقداره ده. زه نه خپه کېژم! ورسه!
هارون د ساجدي ډکو سترگو ته ځير و. خپلې يې نمجنې شوې. گوډ گوډ پرېنتې ته مخامخ ودرېد. هغې وپوښتل:
- جنتي شې! ته څنگه يې؟ مخ او ځان به دې درد کوي.
- نه، بڼه يم.
- شکر چې بڼه يې.
هارون ژوره سا واخېستله. ويې ويل:
- ما کمقل نه منله چې ته پرېنته يې.
- يوه زه نه يم. دلته ډېرې پرېنتې دي. څوک يې نه پېژني.
- خو ته زما سره د جوند دپاره له اسمانه راکېوتې يې.
پرېنتې سر و خوځوه:
- هو. مگر مور او تاسې ډېر فرق لرو. ستاسې خويونه بدلېږي رابدلېږي. کله کله ستاسې په قهر کې مينه وي او په خدا کې غصه. په دروغو کې مو ثواب وي، او په رښتيا کې عذاب. مور داسې نه يو. مور په يو شي پويږو، چې بڼه بڼه دي او بد بد.
- خو تا زما دپاره دونه سختی وگاللي.
- جنتي شې! ما د خپلې مينې لپاره گاللي.
- خو هدف له ونه رسېدلې.
- بالکل ورسېدم. نن مې د ميين د مرگ ورغ و. خو ژوندی پاتې شو. د يوې معشوقې لپاره تردې لويه خوښي څه وي؟
له هارون سره په سټډيوم کې د ټولو سترگې ډکې شوې. پرېنتې لاس او سر و خوځول:
- مه مه مه! که تا دلته ژړل زه به هلته ژاړم. که تا خندل زه به هم خاند. هيله کوم! ما مه ژړوه! و خنده نو!
هارون له اوښکو سره پيخ وهل. ټول سټډيوم موسکي شو. پرېنتې د هغه لاس ونيو. زړه يې پکې ډوب شو. ويې ويل:
- کله چې مې ستا عملپاڼه ليکله ما ليدل. تا هېڅکله ښځو ته په هوس نه کتل. مگر بيا دې هم له داسې ښځې سره گډ ژوند غوښت چې درسه د زړه مينه ولري، چې په غم او ښادۍ کې درسه ولاړه وي. ما ويل دا خوزه هم کولی شم. مگر غولېدلې وم.
- نه يې غولېدلې. څه چې واده وکو!
- جنتي شې! زه او س پوه شوم. ستا زړه پاک و. ښځو ته دې ځکه په هوس نه کتل چې هغوی ستا په نکاح نه وې. که نه، هسې خو دې خوښېدلې. مور پرېنتې بيا جنسيت نلرو. ما خپله څېره او خويونه ستا لپاره ښځينه کړل. زما له تاسره يوازې د زړه مينه ده.
چې کافي نده. خو ساجده او ته يو بل ته مکمله مينه ورکولی شئ.
هغه موسکي شوه. د دواړو په اوږو يې لاسونه کېښودل. وپسېدل «نېکمرغه ژوند ولرئ!» دې کې يې بدن لکه خراغ وځلېد. د ټولو سترگې وېرېښېدلې. کله چې رڼا ورکه شوه پرېنته هم نه وه.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**